

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BİR
Rosemary Gahili
ROMANI

Tehlikeli İçgüdü

#1 NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

ABBI GLINES

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://rantey.org>

Tehlikeli İçgüdü

Abbi Glines

Özün Adı: Never too Far

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Çiğdem Eril

Düzeni: Pervin Salman

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı Cilt: Alloğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatih Rüştü Sok. No: 1/3 A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2015

ISBN: 978 605 343 716 1

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015

Copyright © Abbi Glines, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla Dystel & Goderich Literary Management'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ABBE GLINES

Tehlikeli İçgüdü

BİR *Rosemary Sahilli* ROMANI

İngilizceden Çeviren:

Derya İmer Aydınlık

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Rush

13 sene önce...

Kapıya vurulduktan sonra yürüme sesleri duyuldu. Göğsüm zaten acıyordu. Annem eve gelirken beni arayıp ne yaptığını ve artık arkadaşlarıyla kokteyl içmek için dışarı çıkması gerektiğini söylemişti. Nan'ı yatıştırması gereken kişi bendim. Annem bu stresle baş edemezdi. Ya da en azından beni aradığında böyle demişti.

"Rush?" Nan'ın sesi, bir hıçkırık eşliğinde çıktı. Ağlıyordu.

"Buradayım Nan," dediğim sırada bir köşede oturduğum yastıktan kalktım. Burası saklanma yerimdi. Bu evde bir saklanma yerine ihtiyaç duyardınız. Saklanacak bir yeriniz yoksa kötü şeyler olurdu.

Nan'ın kızıl buklelerinin birkaç teli ıslak yüzüne yapıştı. Alt dudağı, bana o hüznü gözlerle bakarken titredi. O gözleri neredeyse hiç mutlu görmemiştim. Annem ona sadece onu giydirmek ve etrafa sergilemek ihtiyacı duyduğunda ilgi gösterirdi. Geri kalan zamanlarda Nan görmezden gelinirdi. Ben hariç herkes tarafından. Ona istendiğini hissettirmek için elimden gelenin en iyisini yapardım.

"Onu görmedim. Orada değildi." diye fısıldarken ağzından ufak bir hıçkırık kaçtı. "Onun" kim olduğunu sormama gerek yoktu. Biliyordum. Annem, Nan'ın babasını sorup durmasından bıkmıştı. Bu yüzden onu görmeye götürmeye karar vermişti. Keşke bana söylemiş olsaydı. Keşke ben de gitmiş olsaydım. Nan'ın yüzündeki acı dolu bakış, ellerimi yumruk yapmama neden oldu. O adamı bir gün görürsem, burnunu kıracaktım. Kanunun aktığını görmek istiyordum.

"Buraya gel," dedim, tek elimi uzattım ve küçük kardeşimi kollarıma aldım. O da kollarını belime doladı ve beni hafifçe sıktı. Bu gibi anlarda nefes almak zordu. Ona sunulan hayattan nefret ediyordum. En azından ben, babamın beni istediğini biliyordum. Benimle vakit geçiriyordu.

"Başka kızları var. İki tane. Ve onlar... güzeller. Saçları melek saçı gibi. Ve anneleri, onların dışarıda çamurda oynamasına izin veriyor. Tenis ayakkabıları giyiyorlardı. Kirli ayakkabılar." Nan kirli tenis ayakkabılarına özeniyordu. Annemiz, onun her an mükemmel görünmesini istiyordu. Tenis ayakkabısı bile olmamıştı.

"Senden daha güzel olamazlar," diye ona güvence verdim çünkü cidden buna inanıyordum.

Nan burnunu çekti ve geri çekildi. Başını kaldırıp o büyük, yeşil gözleriyle bana baktı. "Öyleler. Onları gördüm. Duvarda iki kızla bir adamın fotoğrafı vardı. Onları seviyor... Beni sevmiyor."

Ona yalan söyleyemezdim. Haklıydı. Onu sevmiyordu.

"Aptal, pislik herifin teki. Ben senin yanındayım Nan. Ben hep senin yanında olacağım."

Blaire

Günümüz...

Kasabadan yirmi dört kilometre uzakta olmak yeterliydi. Kimse sırf eczaneye gitmek için Sumit'ten bu kadar uzaklaşmazdı. Tabii on dokuz yaşında değillerse ve kasabanın satın alınması gereken şeyi bilmesini istemiyorlarsa. Yerel eczaneden alınan her şey, bir saat içinde Alabama'daki küçük Sumit kasabasına yayılırdı. Özellikle de evli değilseniz ve prezervatif alıyorsanız... ya da bir hamilelik testi.

Hamilelik testlerini tezgâha koydum ve kasiyerle göz teması kurmadım. Kuramazdım. Gözlerimdeki korku ve suçluluk, rastgele bir yabancıyla paylaşmak istemediğim bir şeydi. Cain'e bile söylemediğim bir şeydi. Üç hafta önce Rush'ı zorla hayatımdan çıkardığımdan beri tüm vaktimi Cain'le geçirme rutinime yavaşça tekrar dönüyordum. Kolaydı. Konuşmam için beni zorlamıyordu ama konuşmak istediğimde de dinliyordu.

Tezgâhın diğer tarafındaki kadın, "On altı dolar, elli sent," dedi. Sesindeki endişeyi duyabiliyordum. Şaşırtıcı değildi. Bu, tüm genç kızların korktuğu, utanç verici alışverişti. Önüme koyduğu ufak poşetten gözlerini çekmeden ona yirmi dolarlık bir

banknot uzattım. Poşet, ihtiyaç duyduğum ve ödümü koparan tek cevabı içinde saklıyordu. İki hafta önce regl olmam gerektiği gerçeğini göz ardı edip bunlar yaşanmıyormuş gibi davranmak daha kolaydı. Fakat bilmek zorundaydım.

“Para üstü üç dolar, seksen beş sent,” derken ben de uzandım ve uzattığı elindeki parayı aldım.

“Teşekkürler,” diye mırıldanıp poşeti tuttum.

Kadın nazik bir tonla, “Umarım, her şey yoluna girer,” dedi. Gözlerimi çevirdim ve bir çift anlayış dolu kahverengi gözle buluştum. Bir daha asla görmeyeceğim bir yabancıydı ama o anda birinin bilmesinin faydası dokundu. Kendimi o kadar da yalnız hissetmedim.

“Ben de öyle umuyorum,” diye cevap verdikten sonra dönüp kapıya yürüdüm. Tekrar sıcak yaz güneşinin altına.

Gözlerim kamyonetin sürücü tarafına takılmadan önce otoparkta henüz iki adım ilerlemiştim. Cain kollarını kavuşturup sırtını kamyonete yaslamıştı. Taktığı gri beyzbol şapkasının üzerinde Alabama Üniversitesi’nin A’sı vardı ve ucu gözlerini benden gizleyecek şekilde aşağı çekilmişti.

Durup gözlerimi üzerine diktim. Bu konuda yalan söylene-
mezdi. Buraya prezervatif almaya gelmediğimi biliyordu. Sadece bir diğer seçenek kalıyordu. Gözlerindeki ifadeyi göremesem de biliyordum ki... Biliyordu.

Bu sabah kamyonetime atlayıp kasabadan dışarı çıkarken boğuşmaya başladığım boğazımdaki yumruyu bastırdım. Artık benimle birlikte sadece tezgâhın diğer tarafındaki yabancı bilmiyordu. En iyi arkadaşım da biliyordu.

Bir ayağımı diğerinin önüne atmak için kendimi zorladım. Sorular soracaktı ve cevaplamak zorunda kalacaktım. Geçen

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

birkaç haftadan sonra bir açıklamayı hak ediyordu. Doğruları hak ediyordu. Fakat bunu nasıl açıklayacaktım ki?

Ona birkaç metre kala durdum. Şapkanın suratını gölgelediğine memnundum. Gözlerinde parıldayan düşünceleri görmeden açıklama yapmak daha kolay olacaktı.

Sessizce durduk. Önce onun konuşmasını istiyordum ama hiçbir şey söylemeden geçen birkaç dakikadan sonra, ilk benim bir şey söylememi istediğini anlamıştım.

Sonunda, "Burada olduğumu nasıl anladın?" diye sordum.

"Büyükanнемde kalıyorsun. Garip davranmaya başladığın anda beni aradı. Senin için endişelendim," diye cevapladı.

Gözyaşları gözlerimi sızlattı. Bunun için ağlamayacaktım. Ağlayacağım kadar ağlamıştım. Hamilelik testinin durduğu poşete iyice sarılarak omuzlarımı dikleştirdim. "Beni takip ettin," dedim. Soru sormuyordum.

"Tabii ki takip ettim," diye cevapladı, sonrasında başını sağa sola salladı ve başka bir şeye yoğunlaşmak üzere bakışlarını üzerimden ayırdı. "Bana söyleyecek miydin Blaire?"

Ona söyleyecek miydim? Bilmiyordum. O kadarını düşünmemiştim. Dürüstçe, "Henüz ortada söylenecek bir şey olduğundan emin değilim," diye cevap verdim.

Cain başını salladı ve usulca hiç eğlenmediğini belli eden sert bir kahkaha patlattı. "Emin değilsin ha? Emin olmadığın için ta buralara kadar geldin, öyle mi?"

Öfkeliydi. Canı mı yanıyordu? İki şekilde hissetmesi için de bir sebebi yoktu. "Testi yapana kadar emin olamam. Reglim gecikti. Hepsi bu. Bunu sana söylemem için hiçbir sebep yok.

Seni ilgilendirmez."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Cain yavaşça başını çevirerek gözlerini üstüme dikti. Elini kaldırdı ve şapkasını geri itti. Gölge gözlerinden uzaklaşmıştı. Yerinde şaşkınlık ve acı vardı. Bunu görmek istememiştim. Neredeyse gözlerindeki yargılayıcı ifadeden bile beterdi. Yargılamak bir şekilde daha iyi sayılırdı.

“Cidden mi? Böyle mi hissediyorsun? Başımızdan geçen onca şeyden sonra gerçekten böyle mi hissediyorsun yani?”

Başımızdan geçenler geçmişte kalmıştı. O benim geçmişimdi. Onsuz da başımdan birçok şey geçmişti. O lise yıllarının tadını çıkarırken, ben hayatımı bir arada tutmak için savaşıyordum. Başından neler geçtiğini zannediyordu? Kanım yavaşça öfkeyle kaynarken dik dik bakmak için gözlerimi ona çevirdim.

“Evet Cain. Böyle hissediyorum. Başından *tam olarak* ne geçtiğini düşündüğünden emin değilim. Çok iyi arkadaşlık, sonrasında bir çift olduk, sonrasında annem hastalandı ve kuşunun emilmesi gerekince beni aldattın. Ben hasta annemle bir başıma ilgilendim. Tutunacak kimsem yoktu. Sonra o öldü, ben de taşındım. Kalbim ve dünyam paramparça olunca eve döndüm. Yanımdaydın. Senden bunu istemedim ama yine de yanımdaydın. Minnettarım ama bu, tüm olanları unutturmuyor. Sana en çok ihtiyacım olduğunda beni yapayalnız bıraktığın gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Yani, hayatım bir kez daha ayaklarımın altından kayarken ilk koştuğum kişi olmadığın için beni affet. Bunu henüz hak etmedin.”

Hızla nefes alıp veriyordum ve akmasını istemediğim göz yaşları yüzümden akıyordu. Ağlamak istememiştim, lanet olsun. Aramızdaki mesafeyi kapadım ve kapı koluna uzanırken tüm gücümle onu iterek yolumdan uzaklaştırdım. Buradan gitmem lazımdı. Ondan uzağa.

"Kıpırda," diye bağırırken hâlâ kapıyı açmaya çalışıyordum.

Benimle tartışmasını bekliyordum. İstedüğimin dışında bir şey yapmasını bekliyordum. Sürücü koltuğuna geçtim ve naylon poşeti yan koltuğa fırlattıktan sonra kamyoneti çalıştırıp geri giderek otoparktan çıktım. Cain'in hâlâ orada dikildiğini görebiliyordum. Pek kıpırdamamıştı. Sadece kamyonetime girebileceğim kadar hareket etmişti. Bana bakmıyordu. Sanki tüm cevapları barındırıyormuş gibi gözlerini yere dikmişti. O anda onun için endişelenemezdim. Uzaklaşmam gerekiyordu.

Belki de ona tüm o şeyleri söylememeliydim. Belki de bunca senedir gömdüğüm yerde kalmalarını sağlamalıydim. Fakat artık çok geçti. Yanlış zamanda beni sıkıştırmıştı. Bu konuda kendimi kötü hissetmeyecektim.

Ayrıca büyükannesinin evine de dönemezdim. Beni yakalamıştı. Cain muhtemelen onu arayıp söyleyecekti. Gerçeği olmasa bile gerçeğe yakın bir şeyi. Başka seçeneğim yoktu. Hamilelik testini bir benzinliğin tuvaletinde yapmak zorunda kalacaktım. İşler bundan daha beter bir hale gelebilir miydi?

Rush

Kıyaya çarpan dalgalar eskiden beni yatıştırırdı. Çocukluğumdan beri burada, bu iskelede oturup suyu izlerdim. Hep olaylara farklı bir açıdan bakmama yardımcı olurdu. Artık işe yaramıyordu.

Ev boştu. Annem ve... sonsuza dek cehennemde yanmasını istediğim adam, ben üç hafta önce Alabama'dan döner dönmez gitmişlerdi. Öfkeliydim, dağılmıştım ve vahşiydim. Annemin evlendiği adamın hayatını tehdit ettikten sonra gitmelerini söylemiştim. İkisini de görmek istemiyordum. Annemi arayıp onunla konuşmam lazımdı ama henüz elim gitmiyordu.

Annemi affetmek kulağa geldiği kadar kolay değildi. Kız kardeşim Nan birçok kez uğramış ve annemle konuşmam için yalvarmıştı. Nan'ın suçu değildi ama bu konuda onunla da konuşamazdım. Bana kaybettığım şeyi hatırlatıyordu. Elime zar zor geçirdiğim şeyi. Asla bulmayı ummadığım şeyi.

Evin içinden bir patırtı yükselince düşüncelerim bölündü. Dönüp arkama baktım ve kapı ziline ardından bu kez de

.. kapıya vurulduğunu duyunca birinin kapıda olduğunu fark

ettim. Kimin nesiydi? Blaire gittiğinden beri kız kardeşim ve Grant hariç kimse gelmemişti.

Biramu yandaki masaya bırakıp ayağa kalktım. Her kimse, buraya çağırılmadan gelmek için iyi bir sebebe ihtiyacı vardı. Temizlikçim Henrietta'nın son ziyaretinden bu yana temiz kalan eve girdim. Partisiz ya da sosyal hayatsız, bir şeyleri yıkıp dökmeden korumak kolaydı. Bundan daha çok hoşlandığımı fark ediyordum.

Kapıya uzanıp kim geldiyse defolup gitmesini söylemeye hazırlanarak açtığımda tek kelime edemedim. Bu, tekrar göreceğimi umduğum biri değildi. Bu herifle sadece bir kere karşılaşmış ve anında ondan nefret etmiştim. Şimdi burada olduğundan onu omuzlarından tutup kızın nasıl olduğunu söyleyene dek sarsmak istiyordum. İyi olup olmadığını da. Nerede yaşıyordu? Tanrım, onunla yaşamadığını umuyordum. Ya o... Hayır, hayır, hayır, öyle bir şey olamazdı. O, böyle bir şey yapmazdı. Benim Blaire'im yapmazdı.

İki yanımda duran ellerim, yumruğa dönüştü.

Blaire'in eski erkek arkadaşı, "Bir şeyi öğrenmem lazım," dedi, ben ona hayretler içinde bakarken. "Sen," durdu ve yutkundu. "Sen... Lanet olsun..." Beyzbol şapkasını çıkardı ve elini saçında gezdirdi. Gözlerinin altındaki koyu renkli halkaları ve yüzündeki yorgun, bitap düşmüş ifadeyi fark ettim.

Kalbim durdu. Kolunun üst kısmını yakaladım ve onu sarstım. "Blaire nerede? İyi mi?"

Cain, "İyi... Yani, eh işte. Lanet kolumu kırmadan önce beni bırak," deyip kolunu benden kurtardı. "Blaire, Sumit'te yaşıyor ve iyi. Burada olmamın nedeni bu değil."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

O halde neden buradaydı? Tek bir bağlantı noktamız vardı.
Blaire.

"Sumit'ten ayrıldığında masumdu. Hem de çok masum. Ben onun tek erkek arkadaşıydım. Ne kadar masum olduğunu biliyorum. Çocukluktan beri en iyi arkadaşız. Geri gelen Blaire ise giden gibi değil. Bundan bahsetmiyor. Bundan bahsetmeyecek. Sadece bilmem gereken, sen ve o... siz... Tamam, söyleyeceğim, onu becerdin mi?"

Sadece onu öldürmeyi düşünerek harekete geçtiğimde etrafı göremez olmuşum. Sınırı aşmıştı. Blaire'den bu şekilde bahsedemezdi. Bu tür sorular sormaya ya da onun masumiyetinden şüphelenmeye hakkı yoktu. Lanet olası Cain, Blaire masumdu. Konuşmaya hiç hakkı yoktu.

"Lanet olsun! Rush, dostum, adamı bırak!" Grant'in sesiydi bu. Onu duydum ama sanki bir tünelin içinden konuşuyordu. Yumruğum suratına inip kan burnundan fışkırırken önümdeki adama odaklanmışım. Kanı akıyordu. Kanının akmasına ihtiyacım vardı. Birilerinin lanet kanının akmasına ihtiyacım vardı.

İki kol arkamdan bana sarıldı ve Cain gözlerindeki paniklemiş bakışla ellerini burnuna götürüp geriye doğru tökezlerken kollar beni geri çekti. Eh, gözlerinden biri paniklemiş gibiydi en azından. Diğeri şişip kapanmıştı.

"Neler oluyor?" diye sordu Grant arkamdan.

"Sakın söyleyeyim deme!" diye kükrediğimde Cain cevap vermek için ağzını açmıştı. Onun hakkında böyle konuştuğunu duyamazdım. Yaptığımız şey kirlî ya da yanlış bir şeyden fazlasıydı. Sanki onu mahvetmişim gibi davranıyordu. Blaire masumdu. İnanılmaz derecede masum. Yaptığımız şey bunu değiştirmemişti.

Grant'ın kolları, beni tekrar göğsüne kadar çekerken gerildi. "Çabuk git. Onu sadece bir süreliğine tutabilirim. Benden on kilo fazla kası var ve bu iş görüldüğü kadar kolay değil. Koşman lazım dostum. Sakın geri dönme. Çıkageldiğim için şanslısın."

Cain başıyla onayladı ve kamyonetine doğru tökezleyerek gitti. Damarlarımdaki öfke yatışmıştı ama hâlâ hissedebiliyordum. Onun canını daha fazla yakmak istiyordum. Blaire'in Alabama'dan ayrıldığı günden daha az mükemmel olduğuyla ilgili kafasında yer alabilecek tüm fikirleri silip süpürmek de. Neler yaşadığını Cain bilmiyordu. Ailemin ona yaşattığı cehennem. Ona nasıl göz kulak olabilirdi ki? Onun bana ihtiyacı vardı.

Grant kollarını gevşeterek, "Seni bırakırsam, kamyoneti takip edecek misin yoksa iyi misin?" diye sordu.

"İyiyim," diye ona teminat verirken silkinerek kollarından kurtuldum ve trabzana doğru gidip birkaç kere derin nefes aldım. Acı tüm gücüyle geri dönmüştü. Sadece hafifçe zonklamasını hissedene dek acıyı derinlere gömmeyi başarmıştım ama bu pisliği görmek, bana her şeyi tekrar hatırlatmıştı. O geceyi. Asla etkisinden kurtulamayacağım geceyi. Beni sonsuza dek yaralayacak geceyi.

Grant aramıza biraz mesafe koyarak, "Sana neler döndüğünü sorabilir miyim yoksa beni de dövecek misin?" diye sordu.

Her açıdan kardeşimdi. Ebeveynlerimiz biz çocukken evlenmişlerdi. O bağı kurmak için yeterince vakit geçmişti. Annem o günden bu yana birkaç koca değiştirmiş olsa da Grant hâlâ ailemdendi. Bunun Blaire hakkında olduğunu gayet iyi biliyordu.

Ona bakmadan, "Blaire'in eski erkek arkadaşı," diye cevapladım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Grant boğazını temizledi. "Ee, şey, buraya sana oh olsun demeye mi gelmiş? Yoksa ona bir zamanlar dokunduğu için mi onu döve döve posaya çevirdin?"

İkisi de. Hiçbiri. Başımı salladım. "Hayır. Buraya benimle Blaire hakkında sorular sormaya gelmiş. Onu ilgilendirmeyen şeyleri. Yanlış soruyu sordu."

"Ah, anlıyorum. Çok mantıklı. Eh, bedelini ödedi. Herifin muhtemelen sınıksız kapanan gözüne uygun kırk bir burnu da oldu."

Sonunda başımı kaldırdım ve Grant'e baktım. "Bizi ayırdığın için teşekkürler. Kendimden geçmiştim."

Grant başıyla onayladı, sonra kapıyı açtı. "Haydi. Gidip birer bira içelim."

Blaire

Annemin mezarı, gitmeyi düşünebildiğim tek yerdi. Evim yoktu. Büyükanne Q'nun evine gidemezdim. Cain'ın büyükannesiydi. Muhtemelen Cain orada beni bekliyordu. Belki de beklemiyordu. Belki onu da uzaklaştırmıştım. Annemin mezarının ucuna oturdum. Dizlerimi çeneme kadar çektim ve kollarımı bacaklarıma doladım.

Sumit'e geri dönmüştüm çünkü gidebileceğimi bildiğim tek yerdi. Şimdi de gitmem gerekiyordu. Burada kalamazdım. Hayatım bir kez daha anı bir dönüş yapmak üzereydi. Hazırlıklı olmadığım bir dönüş. Küçük bir kızken annem bizi Baptist kilisesindeki İncil derslerine götürürdü. Tanrı'nın bize kaldıracığımızdan daha ağır bir yük vermemesiyle ilgili bir yazı okuduklarını hatırlıyordum. Bunun sadece her pazar günü kiliseye giden ve akşamları yatmadan önce dua okuyan insanlar için mi geçerli olduğunu merak etmeye başlamıştım. Çünkü beni hiçbir darbeden sakınmıyordu.

Kendim için üzülmenin bana faydası olmuyordu. Bunu yapamazdım. Başa çıkmasını öğrenmeliydim. Büyükanne Q ile

kalmak ve günlük yaşamımla baş edebilmek için Cain'in bana yardım etmesine izin vermek, sadece geçici bir durumdu. Misafir odasına taşındığımda çok fazla kalamayacağımı biliyordum. Cain'le geçmişimiz çok doluydu. Tekrar etmesini istemediğim tarihimiz. Gitme zamanım gelmişti ama hâlâ nereye gideceğim ve ne yapacağım hakkında üç hafta öncesinde olduğu gibi hiçbir fikrim yoktu.

Sessiz mezarlıkta otururken, "Keşke burada olsaydın anne. Ne yapacağımı bilmiyorum ve soracağım kimsem de yok," diye fısıldadım. Beni duyabileceğine inanmak istiyordum. Toprağın altında olması fikri hoşuma gitmiyordu ama kız kardeşim Valerie öldükten sonra burada annemle oturmuş ve Valerie'yle konuşmuştuk. Annem, ruhunun bizi izlediğini ve bizi duyabileceğini söylemişti. O anda buna inanmayı öyle çok istiyordum ki.

"Tek başımayım. Hepinizi özledim. Yalnız kalmak istemiyorum... Ama yalnızım. Ve korkuyorum." Tek ses, ağaçlardaki yaprakları hareketlendiren rüzgârın sesiydi. "Bir keresinde bana, iyice dinlersem cevabı kalbimde bulabileceğimi söylemiştin. Dinliyorum anne ama aklım çok karışık. Belki bana, bir şekilde doğru yolu göstererek yardım edebilirsin."

Çenemi dizime koydum ve ağlamayı reddederek gözlerimi kapadım.

"Cain'e, tam olarak neler hissettiğimi anlatmam gerektiğini söylemiştin ya? Her şeyi ortaya dökmeden kendimi daha iyi hissedemeyeceğimi. Eh, bugün tam da bunu yaptım işte. Beni affetse bile işler asla eskisi gibi olmayacak. Zaten her şey için ona güvenip duramam. Tek başıma baş etme yolunu öğrenmenin vakti geldi. Sadece bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Sadece ona sormak bile kendimi daha iyi hissettirdi. Cevap alamayacağımı bilmek, önemsiz gibi görünüyordu.

Çarpan bir araba kapısı huzuru bozdu ve kollarımı bacaklarımdan çekip arkadaki otoparka bakınca bu küçük kasaba için fazlasıyla pahalı bir araba gördüm. İçinden kim çıkacak diye bakınca ağzım açık kaldı, sonra yerimden sıçradım. Bethy'ydi. Buradaydı. Sumit'te. Mezarlıkta... Çok, çok pahalı görünen bir araba sürüyordu.

Uzun, kahverengi saçını atkuyruğu yapmıştı. Gözlerim, gözleriyle buluşurken dudaklarına bir tebessüm kondu. Kıpırdıyamıyordum. Hayal gördüğümünden korkuyordum. Bethy, burada ne yapıyordu?

"Cep telefonunun olmaması saçmalık. Arayacak bir numaran olmazsa sana nasıl kıcını kaldırmaya geldiğimi söyleyebilirim ki? Hımm?" Sözleri hiç mantıklı gelmiyordu ama sadece sesini duymak, aramızdaki ufak mesafeyi koşarak kapatmama sebep oldu.

Bethy kahkaha attı ve açtığı kollarının arasına girdim. Ona sarıldıktan sonra, "Burada olduğuna inanamıyorum," dedim.

"Evet, eh, ben de. Uzun bir yolculuktu. Ama sen buna değersin ve cep telefonunu Rosemary'de bıraktığını görünce seninle konuşmamın başka yolu yoktu."

Ona her şeyi anlatmak istedim ama anlatamadım. Henüz olmazdı. Zamana ihtiyacım vardı. Babamı zaten biliyordu. Nan'i biliyordu. Fakat geri kalanları... Bilmediğini biliyordum.

"Burada olduğuna çok sevindim ama beni nasıl buldun?"

Bethy sırttı ve başını yana eğdi. "Kasabayı gezip kamyonetini aradım. O kadar da zor olmadı. Burada sadece bir kırmızı ışık falan var. İki kere gözümü kırpmış olsaydım, kaçırırdım."

Arabaya bakarak, "Şu araba, muhtemelen kasabadan geçerken biraz dikkat çekmiştir," dedim.

"Jace'in. Sürmesi rüya gibi."

Hâlâ Jace'le birlikteydi. İyi. Fakat göğsüm sızlıyordu. Jace bana Rosemary'yi hatırlatıyordu. Ve Rosemary de Rush'ı hatırlatıyordu.

"Sana nasıl olduğunu sorardım ama yürüyen çöp adam gibisin. Rosemary'den gittiğinden beri hiç yemek yedin mi?"

Kıyafetlerim üzerimden dökülüyordu. Sürekli göğsümde duran geniş yumru yüzünden yemek yemek zor oluyordu. "Birkaç zor hafta geçirdim ama sanırım düzeliyorum. Atlıyorum. Baş ediyorum."

Bethy bakışlarını benden çekip arkamdaki mezara yöneltti. İki mezara da. Mezar taşlarını okurken gözlerindeki hüznü görebiliyordum. "Kimse hatıralarını senden alamaz. Onlar seninle," diyerek tuttuğu elimi sıktı.

"Biliyorum. Onlara inanmıyorum. Babam yalancının teki. Hiçbirine inanmıyorum. Annem onların söylediği şeyleri yapmış olamaz. Suçlanacak biri varsa babamdır. Bu acıya o sebep oldu. Annem değil. Annem değildi."

Bethy başıyla onayladı ve elimi sıkıca tuttu. Sadece beni dinleyecek birilerinin olmasının ve bana inandıklarını, annemin masumluğuna inandıklarını bilmemin faydası oluyordu.

"Kız kardeşin sana çok benzer miydi?"

Valerie'yle ilgili son hatıram gülümsemesiydi. O parlak parlak tebessümü, benimkinden çok daha güzeldi. Dişleri, tellerin yardımı olmadan mükemmeldi. Gözleri benimkinden daha parlaktı. Fakat herkes tıpatıp benzediğimizi söylerdi. Farkı

göremezlerdi. Hep nedenini merak etmiştim. Ben farkı çok net görebiliyordum.

"Tıpatıp benziyorduk," diye yanıtladım. Bethy gerçeği anlamazdı.

"Blair Wynns'ten iki tane olduğunu hayal edemiyorum. Bu küçük kasabadaki tüm kalpleri kırmış olmalısınız." Ölmüş kız kardeşim hakkında soru sorduktan sonra ortamı neşelendirmeye çalışıyordu. Buna minnettardım.

"Sadece Valerie. Ben ufak yaştan itibaren Cain'le birlikteydim. Hiç kalp kırmadım."

Bethy'nin gözleri büyüdü, sonra başka tarafa bakıp boğazını temizledi. Bana tekrar dönene dek bekledim. "Seni görmek harika olsa da ve kesinlikle bu kasabayı sallayacak olsak da buraya bir amaçla geldim."

Öyle olduğunu tahmin etmiştim ama tam olarak hangi amaç olduğunu anlayamıyordum. "Tamam," dedim, daha fazla açıklama yapmasını bekledim.

"Bunu kahve içerken konuşabilir miyiz?" Kaşlarını çattı, sonra tekrar sokağa baktı. "Belki de Diary K'de ki buraya gelirken kasabada gördüğüm tek mekân oydu."

Benim gibi mezarların arasında rahatça takılamıyordu. Normaldi. Ben değildim. "Evet, tamam," dedim ve çantamı almaya gittim.

Kadife gibi bir ses, "İşte cevabın," diye o kadar usulca fısıldadı ki bir an hayal gördüğümü sandım. Bethy'ye bakmak için döndüğümde ellerini ön ceplerine sokmuş gülümsüyordu.

"Bir şey mi dedin?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Ah, Diary K'e gitmeyi önerdikten sonra mı diyorsun?"

diye sordu
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Başımla onayladım. "Evet. Bir şeyler mi fısıldadın?"

Burnunu sıkı ve gerginlikle etrafa bakıp başını iki yana salladı. "Yok... Eee... Neden buradan gitmiyoruz?" diyerek koluma uzandı ve beni Jace'in arabasına doğru sürükledi.

Tekrar annemin mezarına baktım ve üzerime bir huzur çöktü. Yoksa o ses... Hayır. Kesinlikle hayır. Başımı sallayıp arkamı döndüm ve Bethy beni içeri fırlatmadan önce yolcu koltuğuna geçtim.

Rush

Annemin doğum günüydü. Nan, annemi aramam için beni şimdiden iki kere aramıştı. Bunu yapamıyordum. Bahamalar'da kumsalda *onunla* birlikteydi. Olanlar onu hiç etkilememişti. Bir kez daha kendi hayatının tadını çıkarmak için kaçıp giderken çocuklarını durumu çözsünler diye ardında bırakmıştı.

"Nan yine arıyor. Açmamı ve yakandan düşmesini söylememi ister misin?" Grant, oturma odasına çalan cep telefonumu tutarak girdi.

O ikisi gerçek kardeş gibi kavga ederlerdi. "Hayır, bana ver," diye cevaplarırken bana telefonu fırlattı.

"Nan," dedim selam vermek yerine.

"Annemi arayacak mısın aramayacak mısın? Beni iki kere arayıp seninle konuşup konuşmadığımı ve doğum gününü hatırlayıp hatırlamadığımı sordu. Seni önemsiyor. O kızın her şeyi mahvetmesine izin verme Rush. Tanrı aşkına, üzerime tabanca doğrulttu. Tabanca, Rush. O kız *deli*. O..."

"Dur. Başka bir şey söyleme. Onu tanımıyorsun. Onu tanımak istemiyorsun. O yüzden dur. Annemi aramıyorum. Bir daha

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

aradığında ona bunu söyle. Sesini duymak istemiyorum. Gezisi ya da doğum gününde aldığı hediyeler hiç umurumda değil."

Grant karşımdaki koltuğa oturup bacaklarını önündeki pufa uzatırken, "Sert oldu," diye mırıldandı.

"Bunu dediğine inanamıyorum. Seni anlamıyorum. Kız yatakta o kadar da iyi olamaz..."

"Yapma Nannette. Konuşma bitmiştir. *Senin* bir şeye ihtiyacın olursa ararsın."

Kapatma tuşuna bastım ve telefonu koltuğun bir ucuna atıp başımı tekrar yastığa dayadım.

Grant, "Haydi, dışarı çıkalım. Biraz içelim. Kızlarla dans edelim. Bu saçmalığı unutalım. Hepsini," dedi. Son üç haftadır bunu birçok kez önermişti. Ya da en azından bir şeyleri kırmaya son verdiğimden ve konuşmak için güvenli olduğunu hissettiğinden beri.

Ona bakmadan, "Hayır," diye karşılık verdim. Durumum iyiymiş gibi davranmanın anlamı yoktu. Blaire'in iyi olduğundan emin olana dek iyi olmayacaktım. Beni affetmeyebilirdi. Lanet olsun, bir daha yüzüme bakmayabilirdi ama iyileştğini bilmem gerekiyordu. Bir şeyleri bilmem gerekiyordu. Herhangi bir şeyi.

"Burnumu sokmamak konusunda gayet iyiydim. Delirmene, hareket eden her şeye bağırmana ve surat asmana izin verdim. Bence, bana bir şeyler anlatmanın vakti geldi. Alabama'ya gittiğinde neler oldu? Bir şeyler olmuş olmalı. Gittiğin gibi dönmedin."

Grant'i kardeşimmiş gibi severdim ama Blaire'le otel odasında geçirdiğim geceyi ona anlatmamın yolu yoktu. Acı çekiyordu ve ben de umutsuzdum. "Bu konudan bahsetmek istemiyorum.

Ama dışarı çıkmam lazım. Gözümlü bu duvarlara dikmeye ve

onu hatırlamaya bir son vermeye de... Evet, dışarı çıkmam lazım." Ayağa kalktım ve Grant yerinden fırladı. Rahatladığı gözlerinden açıkça okunuyordu.

"Ne istersin? Bira mı kızlar mı yoksa ikisi de mi?"

"Yüksek sesli müzik," diye cevap verdim. Gerçekten biraya ya da kızlara ihtiyacım yoktu... Bunlara hazır değildim.

"Kasabadan uzaklaşmamız gerekecek. Destin'e doğru mesela?"

Arabamın anahtarlarını ona fırlattım. "Tabii, önüme düş."

Kapı çalınca duraksadık. En son davetsiz bir misafir geldiğinde sonucu iyi olmamıştı. Yüksek ihtimalle Cain'in suratını dağıttığım için beni tutuklamaya gelen polisler olabilirdi. Garip bir şekilde umursamıyordum. Uyuşmuştum.

Grant, "Ben bakarım," deyip endişeyle kaşlarını çatarak bana baktı. Aynı şeyi düşünüyordu.

Tekrar koltuğa oturdum ve bacaklarımı önümdeki sehpanın üzerine uzattım. Annem bacaklarımı bu masanın üzerine koymamdan nefret ederdi. Uluslararası gezilerinden birindeyken almış ve buraya göndertmişti. Onu aramadığım için aniden bir suçluluk hissettim ama bunu geçiştirdim. Hayatım boyunca o kadını mutlu etmiş ve Nan'e bakmıştım. Artık bunu yapmayacaktım. İşim bitmişti. Tüm boktan işleriyle.

"Jace, ne haber? Biz de tam dışarı çıkıyorduk. Gelmek ister misin?" dedi Grant geri çekilerek ve Jace'in eve girmesine izin verdi. Ayağa kalkmadım. Gitmesini istiyordum. Jace'i görmek, bana Bethy'yi hatırlatıyordu ki o da sonrasında bana Blaire'i hatırlatıyordu. Jace'in gitmesi lazımdı.

Jace, "Ah, hayır, ben, ee... Seninle bir şey konuşmam lazım," dedi ve ellerini ceplerine soktu. Kapıdan fırlayıp gitmeye hazırmış gibi görünüyordu.

"Tamam," diye karşılık verdim.

Grant, "Bugün onunla konuşmak için en uygun gün olmayabilir dostum," deyip Jace'in önüne geçti ve dikkatini bana verdi. "Dışarı çıkıyorduk. Haydi, gidelim. Jace, içindekileri daha sonra ortaya dökebilir."

Şimdi meraklanmıştım. "Her önüme gelene tekme savurmuyorum Grant. Otur. Konuşmasına izin ver." Grant yüksek sesle nefesini verdi ve başını salladı. "İyi. Bunları ona şimdi söylemek istiyorsan söyle."

Jace gergin bir şekilde Grant'e baktı, sonra bana döndü. Gelip en uzağımda duran sandalyeye oturdu. Saçını kulağının arkasına atmasını izledim ve bu kadar önemli ne söyleyebileceğini merak ettim.

"Bethy'yle ilişkimiz biraz ciddileşti," diye başladı. Bunu zaten biliyordum. Umurumda değildi. Göğsümdeki acıyı hissettim ve yumruklarımı sıktım. Ciğerlerime hava doldurmaya odaklanmak zorundaydım. Bethy, Blaire'in arkadaşıydı. Blaire'in nasıl olduğunu biliyordu. "Ve şey... Bethy'nin kirası arttı ki orası zaten bok gibiydi. Oradayken güvende olduğunu hissetmiyordum. Ben de Woods'la konuştum ve o da kiralamak istersem, babasının iki odalı bir evi olduğunu söyledi. Ben, eee, orayı onun için tuttum ve depozitoyu ve her şeyi ödedim. Ama ona göstermeye gittiğimde küplere bindi. Hem de çok fena. Kirasını ödememi istemiyormuş. Kendini beleşçi gibi hissettirdiğini söyledi." İç çekti ama gözlerindeki özür dileyen ifadenin hâlâ bir anlamı yoktu. Bethy'yle kavgası umurumda değildi.

"Kirası iki kat fazla... En azından Bethy, eski evinin kirasının iki katı olduğunu düşünüyor. Aslında eski evine kıyasla çok faz. Woods'la görüşüyoruz. https://santey.org Ücretsiz PDF Kitap Arşivi

olmadan kalan kısmını ödüyorum. Neyse. O, şey... O... bugün Alabama'ya gitti. Eve bayıldı. Kulüp arazisinde ve kumsalda yaşamak istiyor. Ama ev arkadaşı olarak düşünebileceği tek kişi... Blaire."

Ayağa kalktım. Oturamazdım.

"Hey dostum... Otur yerine." Grant sıçrayarak kalkınca elimle onu savuşturdum.

"Sinirlenmedim. Sadece soluklanmam lazım," dedim, cam kapılara gözümü dikip kıyıya çarpan dalgalara baktım. Bethy, Blaire'i getirmeye gitmişti. Kalbim hızlanmıştı. Gelir miydi?

"Kötü bir şekilde ayrıldığınızı biliyorum. Bunu yapmamasını söyledim ama gerçekten öfkелendi ve onu kızdırmak hoşuma gitmiyor. Blaire'i özlediğini ve Blaire'in de birilerine ihtiyacı olduğunu söyledi. Woods'la, Blaire'i geri getirebilirse işini geri vermesi konusunda da konuştu."

Blaire. Geri geliyordu...

Geri gelmezdi. Benden nefret ediyordu. Nan'den nefret ediyordu. Annemden nefret ediyordu. Babasından nefret ediyordu. Buraya geri gelmezdi... Tanrım, gelmesini istiyordum. Başımı çevirdim ve Jace'e baktım.

"Geri gelmeyecektir," dedim. Sesimdeki acı inkâr edilemez düzeydeydi. Saklamak umurumda değildi. Artık değildi.

Jace omuz silkti.

"Olanlarla başa çıkabilecek kadar zamanı olmuş olabilir. Ya geri gelirse? Ne yaparsın?" diye sordu Grant.

Ne yapardım?

Yalvarırdım.

Blaire

Bethy, Jace'in arabasını Dairy K'in otoparkına çekti. Callie'nin küçük mavi Volkswagen'ini fark ettim ve arabadan inmemeye karar verdim. Geri döndüğümünden beri sadece iki kere Callie'yi görmüştüm ve gözlerimi deşmeye hazırdı. Liseden beri gözü Cain'deydi. Eve geri dönmüş ve sonunda sahip olmayı başardıkları ilişki her nasıl bir şeyse onu mahvetmiştim. Amacım bu değildi. Cain'i isterse alabilirdi.

Bethy arabadan tam inerken kolunu yakaladım. "Arabada konuşalım," diyerek onu durdurdum.

"Ama Oreolu dondurma istiyorum," diye yakındı.

"Orada konuşamam. Çok fazla kişiyi tanıyorum," diye açıkladım.

Bethy iç çekti ve koltuğuna yaslandı. "Tamam, iyi. Kışın dondurmaya ve kurabiyeye hiç ihtiyacı yok zaten."

Gülümsedim ve rahatladım, koyu renkli camlara minnettardım. İnsanlar durup Jace'in arabasına bakarken görülmediğimi biliyordum. Buradaki kimse, bu kulvara yaklaşan arabalara bile binmiyordu.

"Laflı dolandırmayacağım Blaire, seni özledim. Daha önce hiç yakın arkadaşım olmamıştı. Asla. Sonrasında sen geldin ve çekip gittin. Gitmen hiç iyi olmadı. Sen olmadan iş berbat geçiyor. Jace'le seks hayatımı ve ne kadar tatlı olduğunu anlatacak kimsem yok ki seni dinlemesem buna bile kavuşamazdım. Seni özlüyorum sadece."

Gözlerimin dolduğunu hissettim. Özlenmek iyi hissettirmişti. Ben de onu özlemiştim. Birçok şeyi özlemiştim. "Ben de seni özledim," diye karşılık verdim, ağlamamayı umuyordum.

Bethy başıyla onayladı ve dudaklarına bir tebessüm kondu. "Tamam, iyi. Çünkü geri gelip benimle yaşamam lazım. Jace bana kulüp arazisinde denize bakan bir ev buldu. Bense kirayı ödemesine karşı çıktım. Yani ev arkadaşına ihtiyacım var. Lütfen geri dön. Sana ihtiyacım var. Ve Woods derhal işine geri döneceğini söyledi."

Rosemary'ye geri dönmek mi? Rush'ın olduğu yere... ve Nan'in... ve babamın olduğu yere. Geri dönemezdim. Onları göremezdim. Kulüpte olurlardı. Babam, Nan'i golf oynamaya götürür müydü? Bunu seyredebilir miydim? Hayır, asla. Çok fazla gelirdi.

Boğulur gibi, "Yapamam," dedim. Keşke yapabilseydim. Artık hamile olduğumu bildiğimden nereye gideceğimi bilmiyordum ama Rosemary'ye gidemezdim ve burada da kalamazdım.

"Lütfen Blaire. O da seni özlüyor. Evinden hiç çıkmıyor. Jace acınacak halde olduğunu söyledi."

Göğsümdeki öfkeli yara parlayarak canlandı. Rush'ın da acı çektiğini bilmek zor geliyordu. Evinde partiler verdiğini ve hayatına devam ettiğini hayal etmişim. Hâlâ mutsuz olmasını istemiyordum. Onunla bize bakmamız gerekiyordu. Fakat belki

de ben asla bunu yapamayacaktım. Hep bana Rush'ı hatırlatan bir şey olacaktı.

"Onları göremem. Hiçbirini. Fazla zor olur," dedikten sonra durdum. Bethy'ye hamile olduğumu söyleyemezdim. Ben bile idrak edecek vakti zar zor bulmuştum. Birilerine söylemeye hazır değildim. Cain hariç hiç kimseye söyleyemeyebilirdim. Buradan yakında ayrılacaktım. Gittiğim yerde kimseyi tanımayacaktım. Sıfırdan başlayacaktım.

"Senin... şey, babanla Georgianna orada değil. Gittiler. Nan orada ama artık daha sessiz. Bence Rush için endişeleniyor. İlk başlarda zor olacak ama yara bandını çekip attığında onların üstesinden geleceksin. Her şeyin. Ayrıca, geri geleceğinden bahsettiğimde Woods'un gözlerinin parıldamasına bakılırsa, dikkatini onunla dağıtabilirsin. İlgileniyor demek az kalır."

Woods'u istemiyordum. Ve hiçbir şey dikkatimi dağıtmazdı. Bethy her şeyi bilmiyordu. Bunu ona söyleyemezdim de. Bugün olmazdı.

"Ne kadar istesem de... yapamam. Üzgünüm."

Üzgündüm. Bethy'nin yanına taşınmak ve kulüpteki işimi geri almak sorunlarımla çözümü olurdu... büyük oranda.

Bethy öfkeyle nefesini verdi ve başını koltuğuna yaslayıp gözlerini kapadı. "Tamam. Anladım. Hoşuma gitmedi ama anladım."

Uzandım ve elini usulca sıktım. Keşke işler daha farklı olsaydı. Rush ayrıldığı her hangi bir erkek olsaydı öyle olurdu. Fakat o öyle biri değildi. Asla öyle olmayacaktı. Daha fazlasıydı. Bethy'nin anlayabileceğinden çok daha fazlası.

Bethy de karşılık olarak elimi sıktı. "Bugünlük bu işin peşini

Bunu düşünmen için sana bir hafta süre veriyorum. Sonrasında faturaları ödemek için birini bulmak zorunda kalacağım. Yani düşünecek misin?"

Başım la onayladım çünkü beklemesinin bir anlamı olmasa da buna ihtiyacı olduğunu biliyordum.

"İyi. Şimdi eve gidip dua edeceğim, tabii Tanrı kim olduğumu hatırlıyorsa." Bana göz kırptı ve sarılmak için uzandı.

"Benim için biraz yemek ye, olur mu? Fazla siskalaşıyorsun," dedi.

"Tamam," diye cevap verdim, mümkün olup olmayacağını merak ederek.

Bethy geri çekildi. "Eh, toplanıp benimle Rosemary'ye dönmeyeceksen, en azından dışarı çıkalım. Yine yola çıkmadan önce bir gece burada kalmam gerekiyor. Bir yerlerde takılıp bir otele geçeriz."

Başım la onayladım. "Evet. Kulağa iyi geliyor. Ucuz barlardan olmasın ama." O yerlerden bir diğerine daha giremezdim. En azından bu kadar kısa süre içinde.

Bethy kaşlarını çatı. "Tamam... Ama bu eyalette başka bir şey var mı ki?"

Haklıydı. "Evet... Birmingham'a gidebiliriz. En yakındaki büyük şehir o."

"Mükemmel. Gidip biraz eğlenelim."

Büyükarne Q'nun araç yoluna çektiğimizde verandada oturmuş bezelye ayıklıyordu. Onunla yüzleşmek istemiyordum ama üç hafta boyunca karşılık beklemeden bana bir çatının altında

Cain'in ona her şeyi anlattığından emin değildim. Kamyoneti burada değildi ve son derece minnettardım.

Bethy, "Arabada kalmamı ister misin?" diye sordu. Kal-saydı daha kolay olurdu ama Büyükanne Q onu görebilirdi ve arkadaşımı içeri sokmadım diye kaba olduğumu söyleyebilirdi.

Ona, "Benimle gelebilirsin," dedim ve arabanın kapısını açtım.

Bethy arabanın önünden geçti ve yanımda yürümeye baş-ladı. Büyükanne Q gözlerini bezelyelerinden henüz ayırmamıştı ama bizi duyduğunu biliyordum. Ne diyeceğini düşünüyordu. Cain ona söylemiş olmalıydı. Lanet olsun.

Sessizce bezelyeleri ayıklarken ona baktım. Görebildiğim tek şey kısa, beyaz saçıydı. Göz teması yoktu. Benimle konuş-mamasından faydalananarak içeri girmek çok daha kolay olurdu. Fakat burası onun eviydi. Beni burada istemiyorsa toplanıp gitmem gerekirdi.

"Selam, Büyükanne Q," dedim ve başını kaldırıp bana bakmasını isteyerek durdum.

Sessizlik. Bana kızmıştı. Hayal kırıklığına uğramıştı ya da öfkelenmişti; hangisi olduğundan emin değildim. Ona söylediği için şimdi Cain'den nefret ediyordum. Ağzını kapalı tutamaz mıydı?

"Bu arkadaşım Bethy. Bugün beni ziyarete geldi," diye devam ettim.

Büyükanne Q sonunda başını kaldırdı ve Bethy'ye bir tebessüm gönderdi, sonra gözlerini bana dikti. "Onu içeri ge-çirip büyük bir bardak buzlu çay koy ve soğusun diye masaya koyduğum turtadan ver. Sonra buraya gel de seninle bir dakika konuşalım." Bu bir rica değildi; net bir emirdi. Başımınla onay-

Bethy sağ salim içeri girdiğimizde, "Yaşlı hanımefendiyi kızdırdın mı?" diye fısıldadı.

Omuz silktim. Emin değildim. "Henüz bilmiyorum," diye yanıtladım.

Büyük bir bardak alıp Bethy'ye bir bardak buzlu çay koydum. İstiyor mu diye sormadım bile. Sadece Büyükanne Q'nun dediklerini yapmaya çalışıyordum.

"İşte. Bunu iç ve turta ye. Ben beş dakikaya dönerim," dedim ve hızla dışarı çıktım. Bu işi halletmem gerekiyordu.

Büyükanne Q'nun evinin verandasına adım attığımda döşeme tahtası ayağımın altında gıcırdadı. Eski püskü olduğunu ve menteşelerinin çürüdüğünü hatırlayamadan önce dış kapıyı hızla çarpıp kapadım. Çocukluğımda birçok günü bu verandada Cain ve Büyükanne Q ile oturup bezelye ayıklayarak geçirmiştım. Midem kasıldı.

"Otur kızım ve ağlamaya hazırmışsın gibi görünmeyi de kes. Tanrı biliyor ki seni kendi kızım gibi severim. Bir gün öyle olacağını sanırdım." Başını salladı. "Aptal çocuk, bir işi beceremedi. Çok geç olmadan farkına varacağını umuyordum. Ama farkına varmadı, değil mi? Sen de gidip kendine başka birini buldun."

Bunu beklemiyordum. Karşısına oturdum ve ona bakmak zorunda kalmayayım diye bezelye ayıklamaya başladım. "Cain'le aramızdakiler üç sene önce bitti. Şimdi olanlar geçmişle alakasız. Arkadaşım ama hepsi bu."

Büyükanne Q hıhladı ve veranda koltuğında sallandı. "Buna inanmıyorum. İkiniz çocukken hep birlikteydiniz. O zamanlarda bile gözlerini senden alamazdı. Sana ne kadar lafladığını ve bunun farkına bile varmadığını görmek garipti.

Ama çocuklar ergenliğe adım atıp sevgi dolu düşüncelerini unutuyorlar. Böyle yapmasından nefret etmiştim. Seni kaybetmesinden nefret etmiştim kızım. Çünkü Cain'e göre başka bir Blaire olmayacaktı. Sen onun için doğru kişiydin."

Hamilelik testimden bahsetmemiştii. Testi satın aldığımı bilmiyor muydu? Cain'le yaşadıklarımı tekrarlamak istemiyordum. Kesinlikle bir geçmişimiz vardı ama o kadar çok hüznün ve pişmanlıkla doluydu ki oralara geri dönmek istemiyordum. O zamanlar babamın uydurduğu bir yalanla yaşıyordum. Hatırlamak canımı yakıyordu. "Cain bugün buraya uğradı mı?" diye sordum.

"Evet. Bu sabah seni aramaya geldi. Ona hemen eve dönmeceğini söyledim. Endişeli görünüyordu ve bana başka bir şey demeden çekip gitti. Ağlıyordu gerçi. Daha önce onu ağlarken gördüğümü sanmıyorum. En azından çocukluğundan bu yana."

Ağlıyor muydu? Gözlerimi yumdum ve bezelyeleri Büyükanne Q'nun kullandığı geniş, plastik kovaya attım. Cain'in üzgün olmaması gerekiyordu. Ağlamaması gerekiyordu. Uzun süre önce peşimi bırakmıştı. Neden onun için bu kadar zordu ki? "Bu ne zaman oldu?" diye sorup eczanenin otoparkında ona açıldıktan sonra geçen saatleri düşündüm.

"Ah, sanırım dokuz saat önce. Erkendi. Perişan haldeydi kızım. En azından gidip onu bul da konuş. Ona karşı hissettiklerin ne olursa olsun, işlerin yoluna girdiğini senden duyması lazım."

Başımınla onayladım. Ayağa kalkıp, "Telefonunu kullanabilir miyim?" diye sordum.

"Tabii ki kullanabilirsin. Oradayken de şu turtalardan ye bir tane. O bu sabah çekip gittikten sonra bir orduya yetecek kadar yaptım. En sevdiği turtalardan," dedi.

"Vişne," diye karşılık verince bana gülümsedi. Gözlerinde birçok şeyi görebiliyordum. Cain'i tanıyordum. Onunla ilgili hiçbir şey beni şaşırtmazdı. Onu anlıyordum. Bir geçmişimiz vardı. Ailesini seviyordum ve besbelli onlar da beni seviyordu. Burası güvenliydi.

Bethy kapının diğer tarafında durmuş, bardağındaki tatlı çayı içiyor ve telefonunu bana uzatıyordu. Bizi dinliyordu. Şaşırmamıştım.

"Çocuğu ara. Bu işi hallet," dedi.

Telefonu aldım ve Cain'in numarasını tuşlamadan önce gözlerden uzaklaşmak için oturma odasına gittim. Numarayı ezbere biliyordum. On altı yaşında ilk cep telefonuna kavuştuğundan beri numarası aynıydı.

"Alo," diye cevap verdi. Tereddüt ettiğini sesinden anlayabiliyordum. Bir şeyler ters gidiyordu. Burnundan konuşuyor gibiydi.

"Cain? İyi misin?" Aniden endişelendim.

Bir duraksama oldu, ardından uzun uzadıya iç çekti. "Blair. Evet... İyiyim."

"Neredesin?"

Boğazını temizledi. "Ben, şey... Rosemary Kumsalı'ndayım."

Rosemary'de miydi? Ne? Arkamdaki kanepeye çöktüm ve telefonu daha sıkı tuttum. Rush'a mı söylüyordu? Kalbim çırpındı ve sormadan önce gözlerimi sıkıca yumdum. "Neden Rosemary'desin? Lütfen bana şey yapmadığını söyle..." Söyleyemezdim. Bethy diğer odadayken ve beni muhtemelen dinliyorken olamazdı.

"Yüzünü görmem lazımdı. Seni seviyor mu bilmem lazımdı. Öğrenmem lazımdı... Çünkü öğrenmem lazımdı." Hiç mantıklı gelmedi.

"Ona ne söyledin? Onu nasıl buldun? Onu bulabildin mi?" Belki de onu bulmamıştı. Belki de buna engel olabilirdim.

Telefonun diğer ucundan sert bir kahkaha geldi. "Evet, onu gayet iyi buldum. Gerçekten zor olmadı. Burası küçük bir yer ve herkes *rock* yıldızının oğlunun nerede yaşadığını biliyor."

Ah Tanrım, ah Tanrım, ah Tanrım... "Ona ne dedin?" diye usulca sorarken bir korku dalgası üzerimden akıp gitti.

"Ona anlatmadım. Bunu sana yapmazdım. Bana biraz güven. Ergenlikte seni aldattım, lanet olsun Blaire... Beni ne zaman affedeceksin? Bu hatanın bedelini hayatım boyunca mı ödeyeceğim? Üzgünüm! TANRIM, çok üzgünüm. Elimden gelseydi geçmişe dönüp her şeyi düzeltirdim." Durdu ve canı acıyormuş gibi bir ses çıkardı.

"Cain. Sorun ne? İyi misin?" diye sordum. Dediklerini idrak etmek istemiyordum. Üzgün olduğunu biliyordum. Ben de üzgündüm. Ama hayır, asla olanları unutmuyacaktım. Affetmek başka şeydi, unutmaksa bambaşka bir şey.

"İyiyim. Sadece biraz hırpalandım. O herifin bana pek bayılmadığını söyleyebiliriz."

O herif. Rush? Rush onun canını mı yakmıştı? Bu kulağa Rush'ın yapabileceği bir şey gibi gelmiyordu. "Hangi herif?"

Cain iç çekti. "Rush."

Dümdüz önüme bakarken ağızım açık kaldı. Rush, Cain'in canını mı yakmıştı? "Anlamıyorum."

"Sorun değil. Bu gece kalacak yerim var ve uyuyup atla-
tacağım. Yarın evde olurum. Konuşacak bazı şeylerimiz var."

"Cain. Rush neden canını yaktı?"

Bir diğer duraksama ve ardından bıkkınlıkla verilen nefes.
 “Çünkü beni ilgilendirmediğini düşündüğü sorular sordum.
 Yarın evde olurum.”

Sorular sormuştu. Ne tür sorulardı?

"Blaire, ona söylemek zorunda değilsin. Ben sana göz kulak olurum. Sadece... konuşmamız lazım."

Bana göz kulak mı olacaktı? Neden bahsediyordu ki? Bana göz kulak olmasına izin vermeyecektim. "Tam olarak neredesin?" diye sordum.

"Rosemary sınırının dışında kalan bir otelde. Orada yaşayanların burnu çok büyük. Her şey beş misli pahalı."

"Tamam. Sen yat, yarın görüşürüz." Telefonu kapadım.

Bethy odaya girdi. Koyu renkli kaşlarından tekini kaldırırken bana baktı. Dinliyordu. Dinleyeceğini biliyordum.

Ayağa kalkıp, "Rosemary'ye gitmem lazım," dedim. Cain'in, canı yanarken bir otel odasında kalmasına izin veremezdim ve tekrar gidip Rush'la konuşması riskini de göze alamazdım. Bethy beni oraya götürebilirse, onu kontrol eder ve eve getirirdim.

Bethy başıyla onayladı ve dudaklarında ufak bir tebessüm belirdi. Bunu duyduğuna ne kadar sevindiğini anlamamı istemediği belliydi. Orada kalmayacaktım. Umuda kapılmasına gerek yoktu. "Konu sadece Cain. Ben... orada kalamam."

Bana inanmıyor gibiydi. "Tabii. Biliyorum."

Onu ikna edecek ruh halinde değildim. Telefonu ona uzattım ve toparlanmak için geçici yatak odama gittim.

Rush

Grant sonunda benden umudu kesip, kulübe adım attığı-mızdan beri bizimle flört eden kızlardan biriyle dans etmeye gitti. Buraya biraz eğlenmeye gelmişti ve benim de oyalanmam lazımdı ama buradan gitmek istiyordum. Bira içerken kimseyle göz teması kurmamaya gayret ettim. Başımı eğdim ve somurt-tum. Zor olmadı.

Jace'in sözleri kafamda yankılanıyordu. Korkuyordum... Hayır, buraya geri geleceğine inanırım diye ödüm kopuyordu. O gece otel odasında yüzünü görmüştüm. Bomboştı. Gözlerinde duygudan eser yoktu. Benimle, babasıyla, her şeyle işi bitmişti. Aşk acımasızdı. Öylesine acımasızdı ki.

Yanımdaki bar taburesi zemine sürtünerek geri çekildi. Bakmadım. Kimsenin benimle konuşmasını istemiyordum.

"Lütfen bana bir kız yüzünden o güzel yüzünü somurtarak çirkinleştirdiğini söyleme. Kalbimi kırarsın." Kadının kadife gibi sesi tanıdık.

Yüzünü görebilecek kadar başımı kaldırdım. Artık yaşlan-mış olsa da onu anında tanıdım. Bir erkeğin, hayatı boyunca

unutmayacağı şeyler vardı ve bekâretini alan kadın da onlardan biriydi. Meg Carter. On dört yaşına bastığım yaz... Benden üç yaş büyüktü ve büyükannesini ziyaret ediyordu. Aşk ilişkisi değildi. Daha çok hayat dersi gibiydi.

"Meg," diye karşılık verdim, üzerime atlamak isteyen tanımadığım kızlardan biri olmadığını görünce rahatlayarak.

"Ve adımlı da hatırlıyor. Etkilendim," dedi, sonra barmene bakıp gülümsedi. "Jack ve kola lütfen."

"Erkekler ilklerini unutmazlar."

Taburesinde kıpırdanıp bacak bacak üstüne attı ve bana bakmak için başını kaldırdığında uzun, koyu renkli saçları omuzuna döküldü. Hâlâ saç uzundu. Eskiden bu beni büyülerdi.

"Çoğu erkek hatırlar ama sen çoğu erkeğe kıyasla farklı bir hayat yaşıyorsun. Şöhret seni seneler içinde değiştirmiş olmalı."

"Babam meşhurdu, ben değilim," diye tersledim, insanların bilmedikleri şeyler hakkında konuşmalarından nefret ediyordum. Meg'le birkaç kez düzüşmüştük ama o zamanlar benim hakkımda gerçekten pek bir şey bilmiyordu.

"Humm, her neyse. Ee, yüzün neden bu kadar asık?"

Yüzüm asık değildi. Bin parçaya bölünmüştüm. Fakat o bunu anlatmaya niyetleneceğim biri değildi. "İyiyim," diye cevap verdim ve Grant'in dikkatini çekmeyi umarak dans pistine bir göz attım. Gitmeye hazırdım.

"Görünüşe göre kalbin fena halde kırılmış ve nasıl baş edeceğini de bilmiyorsun," diyerek Jack ve kola dolu bardağına uzandı.

"Seninle özel hayatım hakkında konuşmayacağım Meg." Sesimdeki uyarı tonunu açık ve net bir şekilde belli ettim.

“Orada dur bakalım yakışıklı. Damarına basmaya çalışmıyordum. Sadece sohbet ediyoruz.”

Özel hayatım sohbet konusu değildi. Tıslar gibi, “O halde, bana lanet hava durumunu sor,” dedim.

Karşılık vermemesine memnun oldum. Belki işine bakardı. Beni yalnız bırakırdı.

“Büyükannemle ilgilenmek için kasabaya geldim. Hasta ve benim de hayatımla ilgili bir karar almam gerekiyor. Kısa zaman önce berbat bir boşanma sürecinden geçtim. Şikago’dan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. En az altı aylığına buradayım. Tüm bu süre boyunca kötü bir arkadaş olarak mı kalacaksın yoksa yakın gelecekte düzelme planın var mı?”

Benimle görüşmek istiyordu. Hayır. Buna hazır değildim. Cevap vermeye yeltendiğimde telefonuma mesaj geldi. Ona nasıl cevap vereceğimi düşünecek vakit kazandığım için rahatlatarak telefonu cebimden çıkardım.

Bilmediğim bir numaraydı. Fakat “Hey ben Bethy” yazısı dikkatimi çekti ve hepsini okuyabilmek için mesajı açarken nefesim kesildi.

Hey ben Bethy. Malın teki değilsen uyanır ve olaya ayak uydurursun.

Bu da ne demekti böyle? Gözden kaçırdığım bir şey mi vardı? Blaire Rosemary’de miydi? Anlamı bu muydu? Ayağa kalkıp bar tezgâhına biramı ve Meg’in içkisini ödeyecek kadar para bıraktım. Son anda düşünüp, “Gitmem gerek. Seni görmek güzeldi. Kendine iyi bak,” derken kalabalığı yarıp Grant’i pistte bir kızıl kafayı ayaküstü götürürken buldum.

Göz göze gelince kapıya doğru kafamı salladım. "Şimdi," deyip dışarı çıkmaya koyuldum. Range Rover'a ulaşana dek yanuma gelemese, onu orada bırakacaktım. Blaire buralarda olabilirdi. Öğrenecektim. Bethy'ye o saçma sapan mesajla ne anlatmak istediğini sormak faydasızdı.

Blaire

Uyandırmak için uzanıp Bethy'nin bacağına ittim. Son iki saatte uyuyordu. Rosemary Kumsalı'nın sınırındaydık ve pahalı olmayan otellerin önünde Cain'in kamyonetini arayabilmem için araba sürmesi gerekiyordu.

Uyku mahmuru, "Geldik mi?" diye mınıldanıp koltuğunda doğruldu.

"Neredeyse. Arabayı sürmen lazım. Cain'in kamyonetini bulmam gerekiyor."

Bethy bıkkınlıkla nefesini verdi. Bunu sırf beni Rosemary'ye getirip orada tutabileceğini umarak yaptığını biliyordum. Cain'i bulmak umurunda değildi. Fakat bana da bir araba lazımdı. Cain'i eve götürecektim. Ve konuşacaktık. Rush'ı görmek için buraya kadar gelmesine hiç gerek yoktu. Satın aldığı şeyi Rush'a söylemediğini umuyordum sadece.

Bunu Rush'tan saklamak istediğimden değil. Henüz her şeyi sindirememiştim o kadar. İdrak etmem gerekiyordu. Ne yapmak istediğime karar vermem gerekiyordu. Sonrasında

Rush'la iletişime geçecektim. Cain'in deli gibi Rush'ın peşinden koşmasını istemiyordum. Bunu yaptığına hâlâ inanamıyordum.

Bethy, "Şuraya çek. Önce gidip kendime bir latte kapmam gerek," diye talimat verdi. Dedliğini yapıp arabayı Starbucks'ın önüne park ettim.

Bethy kapıyı açarken, "İstediğin bir şey var mı?" diye sordu. Kafeinin... bebek için iyi olduğundan emin değildim. Başımı salladım ve bir hıçkırık ağzımdan kaçmadan önce arabadan inmesini bekledim. O iki pembe şeridin ne anlama geldiğini düşünmemiştim. Bir bebek. Rush'ın bebeği. Ah Tanrım.

Arabadan inip yolcu koltuğuna geçtim. Emniyet kemerini taktığımda Bethy de arabaya dönüyordu. Şimdiden uyanmış gibiydi. Bebeğimle ilgili düşüncelerimi bastırıp Cain'i bulmaya odaklandım. Geleceğimi, bebeğimin geleceğini daha sonra düşünebilirdim.

"Pekâlâ. Kafein aldım. Şu çocuğu bulmaya hazırım."

Lafını düzeltmedim. Artık ismini bildiğinden emindim. Birçok kere ismini kullanmıştım. Sadece ismini söylemeye gönlü yoktu. Böyle asilik yapıyordu. Cain, Sumit'i temsil ediyordu ve Bethy, Sumit'te olmamı istemiyordu. Bu durum canımı sıkacağına içimi ısıttı. Yanında olmamı istiyordu ve bu hoşuma gitmişti.

"Otel odaları pahalı olduğu için Rosemary'den ayrılmış. Yani uygun fiyatlı bir yerde. Beni bu tanıma uyan birkaç yere götürebilir misin?" diye sordum.

Başıyla onayladı ama bana bakmadı. Mesaj yazıyordu. Harika. Dikkatini toplaması gerekiyordu ve bunun yerine muhtemelen Jace'e neredeyse vardığımızı bildiriyordu. Jace'in hiçbir şey bilmesini istemiyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kasabadaki tüm ucuz otelleri gözden geçirerek yarım saat boyunca dolandık. Sinir bozucu olmaya başlıyordu. Buralarda bir yerlerde olmalıydı. "Telefonunu kullanabilir miyim? Tekrar telefon edip onu aramaya geldiğimi söyleyeceğim. Bunca yolu geldiğimi öğrenince bana nerede olduğunu söyler."

Bethy telefonunu bana verince hızla Cain'in numarasını tuşladım. İki kere çaldı.

"Alo?"

"Cain. Benim. Neredesin? Rosemary sınırındayım ve kamyonetini hiçbir yerde bulamıyorum."

Bir sessizlikten sonra, "Lanet olsun," dedi.

"Hemen kızma. Nasıl olduğunu görmek istedim. Seni eve götürmek için geldim." Tekrar Rosemary'ye geldiğim için kızacağı biliyordum.

"Uyuyup dinlendikten sonra eve döneceğimi söylemiştim, Blaire. Neden olduğun yerde kalamıyorsun?" Sesindeki gergin ton beni rahatsız etti. Onu merak ettiğim için hiç mutlu olmadığı ortadaydı.

Tekrar, "Neredesin Cain?" diye sordum. Sonra duydum. Arkadan bir kadın sesi geliyordu. Telefondaki sesler boğuklaştı. Cain'in bir kadınla beraber olduğunu ve bunu benden saklamak istediğini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Sinirlenmişim. Cain'le bir şansımız olduğunu düşündüğümünden değil ama bana, bilmediği bir şehirde yaralı, bir başına kaldığını düşündürtüğü içindi. Göt herif.

"Dinle. Senin aptal oyunlarına ayıracak vaktim yok Cain. Bunları daha önce de yaşadım. Bir dahakine bana ihtiyacın

"Blaire, hayır. Dinle beni. Düşündüğün gibi değil. Sen aradıktan sonra uyuyamadım, ben de kamyonete atlayıp eve döndüm. Seni görmek istedim."

Telefonun diğer ucundan bir kızın öfkeyle attığı çığlık geliyordu. Yanındaki kimse, onu çileden çıkartıyordu. Bu çocuk embesilin tekiydi.

"Git de arkadaşına kendini iyi hissettir. Açklamaya ihtiyacım yok. Senden gelecek hiçbir şeye ihtiyacım yok. Asla da olmadı."

"BLAIRE! HAYIR! Seni seviyorum bebeğim. Seni çok seviyorum. Lütfen beni dinle," diye yalvardı ve yanındaki kız hepten çıldırdı. "Çenenı kapa Callie!" diye kükrediği anda Sumit'e döndüğünü anladım. Callie'yle birlikteydi.

"Callie'ye mi gittin yanı? Endişelenmeyeyim diye eve döndün ve Callie'yi görmeye mi gittin? Komıksın Cain. Cidden mi? Canımı hiç acıtmadı. Artık canımı acıtamıyorsun. Ama değışiklik olsun diye durup diğer insanların hislerini düşün. Callie'yi itip kakıyorsun ve bu yaptığın yanlış. Penisinle düşünmeyi kes de büyü artık."

Kapatma tuşuna bastım ve telefonu Bethy'ye verdim. Bana diktiği gözleri ardına kadar açtı. Açıklama niyetiyle, "Sumit'e geri dönmüş," dedim.

Bethy, "Evet... Orasını anladım," dedi usulca. Daha fazla açıklama bekliyordu. Daha fazlasını hak etmişti. Beni buraya kadar getirmişti. Ayrıca sahip olduğum tek gerçek arkadaştı. Cain arkadaşım değildi. Gerçek bir arkadaş, onun gibi aptalca şeyler yapıp durmazdı.

"Bu gece sende kalabilir miyim? Oraya dönebileceğimi sanmıyorum. Zaten yakında taşınacaktım. Yarın nereye gideceğime

karar veririm ve oraya gittiğimde de Büyükanne O'nun kalan

eşyalarımı göndermesini sağladım. Zaten pek bir şeyim de yok. Kamyonetim mezarlığı boylamak üzere. Bir daha asla o kadar uzun yola çıkamaz.”

Bethy başıyla onaylayıp arabayı çalıştırdı ve yola çıktı. “Benimle istediğin kadar kalabilirsin. Ya da daha fazla,” diye cevap verdi.

Başımı tekrar koltuğa yaslayıp derin bir nefes almadan önce, “Teşekkür ederim,” dedim. Şimdi ne yapacaktım?

Nefes aldıkça pastırma kokusu daha da yoğunlaşıyordu. Sanki pastırma, duyularımı ele geçiriyordu. Boğazım gerildi. Midem bu yoğun kokuyla altüst oldu. Yağ uzakta bir yerlerde cızırdıyordu. Gözlerimi tamamiyle açamamıştım ama ayaklarım zemindeydi ve banyoya koşuyordum.

Neyse ki Bethy’nin evi büyük değildi de çok koşmam gerekmedi.

“Blaire?” Bethy’nin sesi mutfaktan geliyordu ama durmadım.

Klozetin önünde diz çöküp iki elimle iki yanımı tutarak bomboş kalana dek midemdeki her şeyi çıkartmaya başladım. Ne zaman bittiğini düşünsem pastırma yağının kokusunu alıyor ve tekrar kusuyordum.

O kadar güçsüzdüm ki hiçbir şey kalmayana dek vücudum titredi. Soğuk bir bez yüzüme değdi ve Bethy başımda dikilip tuvaletin sifonunu çektiikten sonra beni duvara yasladı.

Kokuyu almamak için bezi burnuma basturdum. Bethy bunu fark edince banyonun kapısını kapadı. Havalandırmayı

dikti. İnanamadığını bildiren ifadesi aklımı karıştırdı. Midem bulanıyordu. Bunun nesi garipti ki?

“Pastırma? Kusmana neden olan şey pastırma kokusu muydu?” Buna inanamıyormuş gibi bana bakmaya devam ederek başını salladı. “Ve bana anlatmayacaktın, değil mi? O çalın poponu bir otobüse bindirip buradan çekip gidecektin. Bir başına. Sana inanamıyorum Blaire. Kendimi erkeklere kullandırmamam gerektiğini bana öğreten o akıllı kıza ne oldu? Humm? Hangi cehenneme gitti? Çünkü planın berbat. Fena halde. Öylece kaçıp gidemezsin. Burada arkadaşların var. Arkadaşa ihtiyacın olacak... Ve umarım bundan Rush’a da bahsetmeye niyetin vardır. Seni, bebeğin ona ait olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyorum.”

Nereden biliyordu ki? Sadece kusmuştum. Birçok insan virüs kapardı. “Sadece virüs,” diye mırıldandım.

“Bana yalan söyleme. Nedeni pastırmaydı Blaire. Kanepede huzur içinde uyuyordun ve pastırma pişirmeye başladığın anda garip sesler çıkartmaya başladın. Sonra kurşun gibi fırlayıp içindikleri boşaltmaya gittin. Mühendis olmaya gerek yok tatlım. Yüzünden o şoka girmiş ifadeyi sil bakalım.”

Ona yalan söyleyemezdim. Arkadaşımdı. Muhtemelen şu anda sahip olduğum tek arkadaştı. Dizlerimi çeneme kadar çektim ve kollarımı bacaklarıma doladım. Sadece bu şekilde kendimi toparlayabiliyordum. Dünyarın başıma yıkıldığını ve kontrol edemediğimi hissettiğimde kendimi hep bu şekilde toparlardım.

“Cain o yüzden buraya geldi. Dün beni hamilelik testi alırken gördü. Bu nedenle buraya geldiğini biliyorum. Rush’a sormak için... Rush’la aramızdaki ilişkiyi sormak için. Cain’le

konuşmayı reddettiğim bir şeydi. Rush’tan bahsetmek bile

istemiyordum. Sonra reglim gecikti. İki hafta gecikti. Test alıp negatif sonucu görünce her şeyin normale döneceğini sanıyordum.” Açıklamaya bir son verip çenemi dizlerime dayadım.

Bethy, “Test... pozitif mi çıktı?” diye sordu. Başımla onayladım ama ona bakmadım.

“Rush’a söyleyecek miydin? Yoksa gerçekten kaçıp gidecek miydin?”

Rush ne yapardı? Kız kardeşi benden nefret ediyordu. Annesi benden nefret ediyordu. Annemden nefret ediyorlardı. Ve ben de babamdan nefret ediyordum. Rush’ın, bu bebeğin hayatının bir parçası olabilmesi için onlardan vazgeçmesi gerekirdi. Annesiyle kız kardeşinden kopmasını isteyemezdim. Şeytan gibi olsalar da. Rush onları seviyordu. Ve Nan’dan vazgeçmezdi. Konu Nan ya da bensem, Nan’i seçeceğini zaten öğrenmiştim. Sonuna dek onu tercih etmişti. Her şeyi öğrendiğimde de. Onun sırrını saklamıştı. Onu seçmişti.

Usulca, “Ona söyleyemem,” dedim.

“Tam olarak nedermiş o? Çünkü bilmek isteyecektir ve insan olup yanında durması gerekiyor. Bu kaçıp gitme fikri çok aptalca.”

Her şeyi bilmiyordu. Bildiği şeyler kısıtlıydı. Rush’ın gözünde, bu hikâyeyi anlatmak Nan’dan başkasına düşmezdi. Fakat ben buna karşı çıkıyordum. Bu benim de hikâyemdi.

Nan’ın hâlâ ebeveynleri ve ağabeyi vardı. Benim kimsem yoktu. Annem ölmüştü. Kız kardeşim ölmüştü. Ve babam ölmüş olsaydı da fark etmezdi. Yani bu hikâye onun olduğu kadar benimdi de. Belki de daha çok benimdi.

Başımı kaldırıp Bethy’ye baktım. Dünyadaki tek arkadaşımı

Rush

Onu en son üç hafta, dört gün, on iki saat önce görmüştüm. Kalbimi paramparça ettiğinde. İçki içiyor olsaydım, suçu alkole atardım. Hayal gördüğümü, umutsuz bir hayale daldığımı söyledim. Fakat içmiyordum. Bir yudum bile. Blaire'i başkasıyla karıştırmanın yolu yoktu. Oydu işte. Gerçekten buradaydı. Blaire, Rosemary'ye dönmüştü. Evimdeydi.

Dün gece beş saatimi, beni Blaire'e götürür umuduyla tüm lanet kasabayı Bethy'yi arayarak geçirmiştim. Fakat ikisini de bulamamıştım. Eve gelip yenilgiyi kabullenmek canımı acıtmıştı. Bethy'nin hâlâ Blaire'le birlikte Summit'te olduğuna ikna olmuştum. Belki Bethy o mesajı sarhoşken göndermişti ve hiçbir anlamı yoktu.

Görüntüsüne odaklandım. Daha zayıftı ve bu hoşuma gitmedi. Yemek yemiyor muydu? Hasta mıydı?

Sessizliği bozarak, "Merhaba Rush," dedi. Sesinin tonu neredeyse diz çökmeme neden olacaktı. Tanırım, sesini özlemiştim.

"Blaire," diyebilirdim, konuşarak onu korkutup kaçıracağım dan endişeleniyordum.

Elini uzatıp bir tutam saçı parmağına doladı ve çekiştirdi. Gergindi. Onu germek hoşuma gitmiyordu. Fakat bu durumu kolaylaştırmak için ne yapabilirdim ki? Usulca, "Konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Evet." İçeri girmesine izin vermek için geri çekildim. "İçeri gel."

Duraksayıp eve baktı. Gözlerinde parlayan korku ve acı, içimden kendime küfretmemne neden oldu. Orada canı yanı-
muştı. Dünyası, evimde yerle bir olmuştu. *Lanet olsun.* Evimle ilgili böyle hissetmesini istemiyordum. Orada güzel anılar da varken olmazdı.

"Yalnız mısın?" diye sordu. Gözleri tekrar bana çevrildi.

Annemi ya da babasını görmek istemiyordu. Şimdi anlıyordum. Sorun ev değildi. Onu dikkatlice izleyerek, "Sen gittiğin gün çekip gitmelerini söyledim," diye cevap verdim.

Gözleri açıldı. Onu neden şaşırtmıştı ki? Anlamıyor muydu? Öncelik ondaydı. O otel odasında da ona bunu söylemişim. "Ah. Bilmiyordum..." dedikten sonra sesi kesildi. Beni hayatından çıkardığı için bilmediğinin ikimiz de farkındaydık.

"Yalnızım. Grant'ın olağan ziyaretleri hariç hep tek başımayım." Hayatıma devam etmediğimi bilmesi lazımdı. Devam etmiyordum.

Blaire eve girdi ve ben de o tanıdık, tatlı kokusunun peşinden giderken ellerimi yumruk yaptım. Birçok gece burada oturup hayatıma geri döndüğünü hayal etmişim. Dünyama.

Benimle konuşması için ona nasıl da yalvarmak istediğimi düşünerek, "Sana içecek bir şeyler getireyim mi?" diye sordum.

Benimle kalması için. Beni affedeabilmesi için.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Blaire başını sağa sola sallayıp bana bakmak için döndü. "Hayır. Gerek yok. Ben... Ben sadece... kasabaydım ve şey..." Burnunu kıvrıştırınca uzanıp yüzüne dokunmamak için kendimle savaştım. "Cain'i dövdün mü?"

Cain. *Lanet olsun.* Cain'e olanları biliyordu. Buraya Cain hakkında konuşmak için mi gelmişti? "Sormaması gereken şeyler sordu. Söylememesi gereken şeyler söyledi," diyerek sıkıştığım dişlerimin arasından cevap verdim.

Blaire iç çekti. "Hayal edebiliyorum," diye mırıldanıp başını salladı. "Buraya geldiği için üzgünüm. Düşünmeden hareket ediyor. İçgüdülerine göre davranıyor." Onu savunmuyordu. Onun adına özür diliyordu. Bunu yapması gerekmezdi. O aptal pislik onun sorumluluğu altında değildi, onun hatası da değildi.

"Onun adına özür dileme, Blaire. Peşine düşmek istememe neden oluyor," diye kükrerken tepkimi kontrol edemiyordum.

"Buraya gelmesi benim hatamdı Rush. Bu nedenle özür diliyorum. Onu kızdırdım ve o da senin yüzünden olduğunu düşünerek benimle konuşmadan koşup buraya geldi."

Onunla konuşmadan mı? Cain onunla ne konuşacaktı ki? "Uzak durması gerekiyor. Eğer bir daha..."

"Rush. Sakin ol. Biz eski arkadaşız. Bundan ötesi yok. Ona aslında uzun zaman önce söylemem gereken bazı şeyler söyledim. Hoşuna gitmedi. Acımasız davrandım ama söylemem de gerekiyordu. Duygularını incitmemeye çalışmaktan bıkmıştım. Fazla üzerime geldi. Hepsi bu."

"Onu görmeye mi geldin?" Bu nedenle geldiyse bilmeliydim. Benimle hiçbir ilgisi yoksa kalbimin bununla baş etmesi gerekirdi.

Blaire oturma odasına girmek yerine merdivene yöneldi. Anlayabiliyordum. Evime gelmiş olabilirdi ama oturma odasına gidip bazı şeylerle yüzleşemiyordu. Henüz. Belki de asla yüzleşemeyecekti. "Bethy'yle arabaya atlayıp gelmemin nedeni oydu," duraksadı ve yüksek sesle nefes verdi, "ama buraya geldiğimde gitmişti. Başka nedenlerle burada kaldım. Şey... Seninle konuşmam lazım."

Buraya benimle konuşmaya gelmişti. Üzerinden yeterince vakit geçmiş miydi? Olduğum yerde kalıp onu kollarına almamak için sahip olduğum iradeyi sonuna kadar kullandım. Söylemek zorunda olduğu şeyler umurumda değildi. Beni görmek istemesi yeterliydi. Sadece, "Geldiğine sevindim," dedim.

Yine hafifçe kaşlarını çatıyordu ve bana bakmıyordu. "Durum hâlâ eskisi gibi. Unutabilmiş değilim. Bir daha asla sana güvenemeyeceğim. İstesem... İstesem bile. Güvenemem."

Bu da ne demekti böyle? Kulaklarımdaki zonklama arttı.

"Sumit'ten ayrılıyorum. Orada kalamam. Kendi ayaklarımda üzerinde durmam gerekiyor."

Ne? Hâlâ uyuyor muyum diye düşünerek, "Bethy'nin yanına mı taşıyorsun?" diye sordum.

"Hayır. Taşınmayacaktım. Ama bu sabah Bethy'yle konuştum ve seni görüp konuşursam ve bununla yüzleşirsem bir süreliğine onunla kalabileceğimi düşündüm. Sonsuza dek sürmeyecek; birkaç ay sonra gideceğim. Sadece bir sonraki durağın nerede olacağına karar verene dek kalacağım."

Hâlâ gitme planları yapıyordu. Bu durumu değiştirmeliydim. Burada kalırsa elimde birkaç aylık bir süre var demekti. Bana otel odasından gitmemi söylediğinden bu yana ilk kez umudum vardı. "Bence mantıklı. Elinde bir seçenek varken acele karar vermenin anlamı yok." Evimde bedava yaşayabilirdi. Yatağında. Benimle. Fakat bunu ona teklif edemezdim. Asla kabul etmezdi.

Blaire

“Kulüpte çalışacağım. Biz... Şey... Ara sıra birbirimizi göreceğiz. Başka bir yerde iş bulurdum ama kulübün ödediği paraya ihtiyacım var.” Bunu Rush’a olduğu kadar kendime de açıklıyordum. Buraya geldiğimde tam olarak ne söyleyeceğimden emin değildim. Sadece onunla yüzleşmem gerektiğini biliyordum. Başlarda Bethy, ona hamile olduğumu söylemem için bana yalvarmıştı. Fakat babam, Nan ve annesiyle aramda geçenleri duyduğunda eskisi kadar Rush destekçisi değildi. Ona hemen her şeyi söylemek gerekmediğinde karar kılmuştu.

Sadece üç hafta önce çekip gittiğim eve dönmek için cesaretimi toplamak zordu. Rush’ın yüzünü gördüğümde kalbimin tepki göstermeyeceğini düşünmekse boşunaydı. Göğsüm o kadar sıkışmıştı ki nefes alabilmem mucizeydi. Konuşmayı saymıyorum bile. Çocuğuna... Çocuğumuza hamileydim. Fakat yalanlar. Kandırımacalar. Karakteri. Duymayı hak ettiği sözleri söylememe engel olan bunlardı. Söyleyemezdim. Yanlıştı. Bencil davranıyordum. Bunu biliyordum. Bunlar hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Taşıdığım bebek onu asla tanımayabilirdi. Onun için hissettiklerimin geleceğine... ya da bebeğimizin geleceğine gölge

düşürmesine izin veremezdim. Babam, annesi ve kız kardeşi, asla bebeğimin hayatının bir parçası olmayacaktı. Buna izin vermeyecektim. Veremezdim.

"Tabii ki. Evet, kulüpte çalışmak kazançlı." Durup tek elini saçına daldırdı. "Blair, hiçbir şey değişmedi. Benim için değişmedi. Benden izin almana gerek yok. Tam olarak istediğim şey de bu. Yine burada olman. Yüzünü görmek. Tanrım, bebeğim, bunu yapamam. Şu anda seni evimde gördüğüme sevinmiyorumuşum gibi yapamam."

Ona bakamıyordum. Şimdi olmazdı. Böyle şeyler söyleyeceğini düşünmemiştim. Daha çok boğucu bir konuşma olacağını sanmışım. İstediyim de buydu. Kalbim başka bir şeyi kaldıramazdı. "Gitmem lazım Rush. Bunu yapamam, sadece kasabaya gelmemden rahatsız olmadığını görmek istedim. Senden uzak duracağım."

Rush o kadar hızlı hareket etti ki kapıyla arama girene dek onu fark etmedim. "Üzgünüm. Sakin kalmaya çalışıyordum. Dikkatli olmaya çalışıyordum ama dağılıp gittim. Bundan daha iyisini yapabilirim. Söz. Bethy'nin evine git. Söylediklerimi unut. Uslu duracağım. Söz. Sadece... çekip gitme. Lütfen."

Buna nasıl karşılık verebilirdim? Ona güvence vermek istememe neden olmuştu. Ondan özür dilemek istememe de. Duygularına ve mantığına darbe vuruyordu. Mesafe. Mesafeye ihtiyacımız vardı. Başımınla onaylayıp yanından geçtim. Kapıyı açıp evden çıkmadan önce, "Ben... Şey... Muhtemelen görüşürüz," diyebildim.

Arkama bakmadım ama beni izlediğini biliyordum. Sırf bu nedenle koşmaya başlamamıştım. Boşluk... Aramızda bir boşluk olmalıydı. Ve ağlamaya ihtiyacım vardı.

Sanki yolda olduğumu biliyordu. Direkt yemek salonuna gidip Jimmy'yi aramaya karar vermiştim. Jimmy'nin, Woods'un nerede olduğunu bildiğini düşünüyordum. Fakat Woods, kulübün arka kapısını açtığımda beni orada bekliyordu.

Kapı ardından kapanırken Woods kelimeleri yayararak, "Ve geri döndü. Cidden geri döneceğini sanmıyordum," dedi.

"Belki bir süreliğine," diye cevap verdim.

Woods bana göz kırptı ve başını ofisine açılan koridora doğru salladı. "Haydi, gidip konuşalım."

Peşi sıra giderken, "Tamam," dedim.

Woods ofisinin kapısını açarken, "Bethy şimdiden iki kere aradı. Seninle görüştüm mü diye merak ediyor. İşini geri aldığından emin olmak istiyor," dedi ve girebilmem için kapıyı açık tuttu. "On dakika önce gelen telefonu ise hiç beklemiyordum. Beni şaşırttı. Üç hafta önce Rush'ı öylece bırakıp gittiğin için senin adına beni aramasını beklemiyordum. Yapmasına da gerek yoktu tabii. Zaten işini geri alabileceğini belirtmiştim."

Durup ona baktım. Doğru mu duymuştum? "Rush mı?" diye sordum, neredeyse söylediğinin hayal ürünü olduğundan korkuyordum.

Woods kapıyı kapatıp masasının başına gitti. Pahalı görünen parlak ahşaba yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Geldiğimde yüzünde gördüğüm tebessüm yok olmuştu. Artık daha endişeli görünüyordu. "Evet, Rush. Gerçeğin ortaya çıktığını biliyorum. Jace bana bir kısmını anlattı. En azından bildiği kadarını. Ama zaten seni tanıyorum. Ya da Rush ile Nan'in tanı-

dıklarını sandıkları kişiyi. Nan'i tercih edeceği konusunda seni uyarmıştım. Seni uyardığım sırada zaten onu seçmişti. Tekrar bu ortama geri dönmek istiyor musun gerçekten? Alabama o kadar kötü bir yer mi?"

Hayır. Alabama o kadar kötü değildi. Ailem olmadan on dokuz yaşında hamile kalmak kötüydü gerçi. Fakat bu, Woods'la paylaşacağım bir konu değildi. "Buraya gelmek pek kolay olmadı. Onları... görmek de kolay olmadı. Ama ne yapacağıma karar vermeliydim. Nereye gideceğime de. Alabama'da bana göre bir şey kalmadı. Orada kalıp varmış gibi yapamam. Yeni bir hayat kurmanın vakti geldi. Ve sahip olduğum tek arkadaş Bethy. Gidebileceğim yer sayısı biraz kısıtlı."

Woods'un kaşları kalktı. "Ah. Peki, ben neyim? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum." Gülümseyerek yanına gidip karşındaki sandalyenin arkasında durdum. "Arkadaşız ama eh... Pek yakın değiliz."

"Elimden geleni yapmadığımdan değil."

Hafifçe güldüm ve Woods sırtıttı. "Bunu duymak güzel. Özlemiştim."

Belki geri dönmek o kadar da kötü değildi.

"İşinin başına dönebilirsin. İş senin. Arabacı kızlar rezil ve Jimmy de hâlâ somurtup duruyor. Diğer çalışanlarla iyi anlaşıyor. O da seni özledi."

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdim. "Minnettarım. Ama sana karşı dürüst olmak istiyorum. Dört ay içinde taşınmaya niyetliyim. Burada sonsuza kadar kalamam. Benim..."

"Hayat, senin hayatın. Evet, dediklerini duyuyorum. Rosemary yerleşmek istediğin bir yer değil. Anlıyorum. Ne kadar süreyle olursa olsun, iş senin."

Rush

Nan'ın evine girmeden önce bir kez kapıyı tıkladım. Arabasını evin önüne park etmişti. Burada olduğunu biliyordum. Geldiğimi bildiğinden emin olmak istiyordum sadece. Bir keresinde kapıyı çalmama hatasını yapmış ve küçük kız kardeşimi bir herifin kucağında bulmuştum. Bu deneyimden sonra gözlerime ve beynime kezzap dökmek istemiştim.

"Nan, ben geldim. Konuşmamız lazım." Önce seslendim, sonra ardından kapıyı kapadım. Oturma odasına girdiğimde yatak odasından duyduğum fısıltılar ile ayak sesleri, neredeyse çekip gitmeme neden olacaktı. Fakat gitmeyecektim. Bu çok önemliydi. Yatıya kalan misafirinin artık evine dönmesi gerekiyordu. Saat on biri geçmişti.

Yatak odasının kapısı açılıp tekrar kapandı. İlginç. Evde kim varsa uzun süre kalacaktı belli ki. Konuşmak için balkona çıkmamız gerekecekti. Başka birinin yanında Blaire'den bahsetmeyecektim. Muhtemelen odadaki adamı tanıyordum. Nan'ın adamı orada saklamasının tek sebebi bu olabilirdi.

"Gelmeden önce arayamaz mıydın?" Nan beni terslerken üzerinde kısa, ipek bir elbiseyle oturma odasına girdi. Yaşlandıkça annemize benziyordu.

"Neredeyse öğle yemeği vakti geldi Nan. Adamı tüm gün yatakta tutamazsın," diye karşılık verip körfeze bakan balkonun kapılarını açtım. "Seninle konuşmam gerekiyor ve yatak arkadaşının duyabileceği bir yerde konuşmak istemiyorum."

Nan gözlerini devirip dışarı çıktı. "Haftalardır seninle konuşmaya çalışıyorum ama ne gariptir ki şimdi de *sen* özel hayatım yokmuş gibi buraya gelip benimle konuşmak istiyorsun. En azından ben gelmeden önce seni arıyorum." Annemiz gibi konuşmaya da başlamıştı.

"Bu ev bana ait Nan. Canım ne zaman isterse o zaman gelirim," diye hatırlattım. Ağustos ortasında buradan gidip yurduna ve hâlâ karar veremediği anadalının başına dönecekti. Üniversite onun için sosyalleşme aracıydı. Faturalarını ve okul masraflarını ödeyeceğimi biliyordu. Her zaman ona göz kulak olmuştum.

"Cinlerin tepende gibi. Ne oldu? Henüz kahve bile içmedim." Benden korkmuyordu da. Korkmasını istemiyordum ama artık büyümesinin vakti gelmişti. Blaire'i kaçırmasına izin vermeyecektim. Bir ay içinde Nan gitmiş olacaktı. Normalde ben de gitmiş olurum. Bu sene hariç. Rosemary'de kalacaktım. Annemin başka bir yer seçmesi gerekecekti. Ev tüm sene boyunca ona kalmayacaktı.

Açık açık, "Blaire geri döndü," dedim. Duruma başka bir açıdan bakacak kadar vaktim olmuştu. Artık Nan'ın mağdur olduğunu düşünmüyordum. Çocukken öyleydi ama sonrasında mağdur olan Blaire'di. Nan, Blaire'e değil babasına yöneltmesi

gereken nefretle gözleri parlarken gerildi. "Hiçbir şey söyleme. Önce konuşmama izin ver yoksa yatıya kalan arkadaşını evimden sepetlerim. Burada güç bende Nan. Annemizin elinde hiçbir şey yok. İkimize de bakan benim. Senden daha önce hiçbir şey istemedim. Hiçbir zaman. Ama şimdi isteyeceğim... Hayır, beni dinleyeceksin."

Nan'ın öfkesi yok oldu, şimdi o şımarık çocuk bana bakıyordu. Kendisine emir verilmesi hoşuna gitmiyordu. Bu davranışı için tamamen annemi suçlayamazdım. Buna ben de neden olmuşum. Her yaptığı hoş karşılanınca Nan şımarıyordu.

Tıslar gibi, "Ondan nefret ediyorum," dedi.

"Beni dinle dedim. Blöf yaptığımı düşünme Nan. Çünkü bu sefer önemsemediğim bir şeyi mahvettin. Bu beni etkiliyor, yani dinle ve lanet çeneni kapa." Gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Onunla hiç bu şekilde konuşmadığına emindim. Ben bile biraz şaşkıındım. Blaire'e yönelttiği nefreti sesinde duyunca çileden çıkmıştım.

"Blaire, Bethy'yle kalıyor. Woods, Blaire'e işini geri verdi. Alabama'da hiçbir şeyi yok. Hiç kimsesi yok. Babanız beş para etmez herifin teki. Ölse de Blaire için fark etmez. Nerede yaşayacağına ve ne yapacağına karar vermek için geri döndü. Önceden de bunu yapıyordu ama gerçekler ortaya çıkınca dünyası başına yıkıldı ve kaçıp gitti. Geri dönmesi tam bir mucize. Burada kalmasını istiyorum Nan. Bunu duymak istemiyor olabilirsin ama onu seviyorum. Güvende olduğuna emin olana dek ne gerekiyorsa yapacağım. Herkesten korunacak ve kimse, kız kardeşim dahil hiç kimse ona burada istenmediğini hissettirmeyecek. Sen yakında gideceksin. Yanlış kişiye yönelttiğin nefretin senin

olsun ama umarım bir gün nefret edilmesi gereken tek bir kişi olduğunu anlayacak kadar büyörsün.”

Nan uzanıp kitap okumak için balkonda tuttuğu şezlong-lardan birine ööktü. Ben onu da seviyordum. Tüm hayatım boyunca onu korumuştum. Ona bunları söylemek ve onu tehdit etmek zordu ama artık Blaire’i incitmesine izin veremezdim. Buna engel olmak zorundaydım. Blaire, Nan hayatı ona zindan ettikçe bana bir şans vermezdi.

Nan, “Yani onu bana tercih ediyorsun,” diye fısıldadı.

“Bu bir yarışma değil Nan. Öyleymiş gibi yapmayı kes. Baban sana kaldı. O, babasını kaybetti. Sen kazandın. şimdi bu şişin peşini bırak.”

Nan yukarı baktı, kirpiklerinde gözyaşları vardı. “Benden nefret etmeni sağlamış.”

Lanet olsun. Nan kendi yarattığı dizide oynuyordu. “Nan, beni dinle. Seni seviyorum. Sen benim küçük kardeşimsin. Kimse bunu değiştiremez. Ama Blaire’e âşığım. Yakıp yıkma planlarında ufak bir aksaklığa neden olabilir ama bebeğim, babanla ilgili meseleleri arkada bırakmanın zamanı geldi. Üç sene önce baban geri geldi. Artık bunu aşman gerekiyor.”

Boğulur gibi, “Hani önce aile gelirdi?” dedi.

“Hiç o konulara girme. Sen de ben de biliyoruz ki hayatım boyunca en önce sen geldin. Bana ihtiyacın vardı ve ben de yanındaydım. Ama artık yetişkin insanlarsın Nan.”

Gözlerinden akan yaşları silip tekrar ayağa kalktı. Gözyaşları gerçek miydi yoksa sahte mi bilmem mümkün değildi. İstediği anda ağlayabiliyordu. “İyi. Belki de okula erkenden dönerim. Zaten beni burada istemiyorsun. Onu seçtin.”

"Seni hep yanımda görmek isterim Nan. Ama bu seferlik uslu durmanı istiyorum. Bir değişiklik yapıp başka birini düşün. Bir kalbin var. Kalbini gördüm. Şimdi onu kullanma zamanı."

Nan'ın vücudu kaskatı kesildi. "Eğer konuşmamız bittiyse, lütfen *evinden* çekip gider misin?"

Başımınla onayladım. "Evet, bitti," diye cevap verip içeri girdim. Tek bir kelime etmeden ön kapıya yöneldim. Artık kız kardeşime bir ders vermek için tehditlerimi gerçekleştirmem gerekip gerekmeyeceğini zaman gösterecekti. Öyle olmayacağını umuyordum.

Blaire

Eşyalarım ihtiyacım vardı ve kamyonetimi de satmam gerekiyordu. Geçen hafta bozulduktan sonra Cain gözden geçirmiş ve idare edebilecek şekilde tamir edebileceğini söylemişti. Bozulan her şeyi tamir ettirecek kadar param yoktu. Büyükanne Q'yu ya da Cain'i arayıp eşyalarımı göndermelerini ve kamyonetimi satmalarını istemek bana yanlış geliyordu. Bir açıklamayı hak ediyorlardı... Ya da en azından Büyükanne Q hak ediyordu. Evinde bana üç haftalığına yer açmış, bir yatak vermiş ve beni beslemişti. Eşyalarımı almak ve Büyükanne Q'yla vedalaşmak için Sumit'e dönecektim. Woods, işe başlamadan önce taşınabilmem için bana birkaç gün süre tanımıştı.

Bethy sağlık sigortası yaptırabilmem için dün işten izin almıştı. Artık bir doktor yüzü görmenin vakti gelmişti ama öncelikle sigorta gerekiyordu. Bugün Jace'e randevularını iple çektiğini söylediğini duymuştum. Gelip beni aldığından beri tüm vaktini bana harcıyordu. Çok yük oluyormuşum gibi hissetmeye başlamıştım. Bu histen nefret ediyordum. Otobüse binebilirdim. Bunu karşılayabilirdim ve Bethy'ye de yük ol-

mazdım. Google'da otobüs seferlerini aramak için Bethy'nin dizüstü bilgisayarını açtım.

Kapıya vurulduğunda düşüncelerim bölündü. Otobüs durağı arayışına bir son verip kapıyı açmaya gittim. Kotunun ceplerine ellerini sokmuş, üzerinde dar tişörtlerinden biri olan Rush beklediğim kişi değildi. Uzanıp pilot güneş gözlüğünü çıkardı. Keşke çıkarmasaydı. Gümüşü gözleri, güneşte hatırladığımdan daha nefes kesiciydi.

Rush, "Hey, Bethy'yi kulüpte gördüm. Burada olduğunu söyledi." diye açıkladı. Gergindi. Rush'ı hiç gergin görmemiştim.

"Evet... Şey, Woods, işe başlamadan önce Sumit'ten eşyalarımı getirtebilmem için bana birkaç gün izin verdi."

"Eşyalarını alman mı lazım yanı?"

Başımınla onayladım. "Evet. Orada bırakmıştım. Yanımda sadece bir çantayla geldim. Kalmaya pek niyetli değildim."

Rush kaşlarını çatı. "Ee, oraya nasıl gideceksin? Kamyonetini görmedim."

"Google'da buraya en yakın otobüs durağına bakıyordum."

Rush'ın kaşları iyice çatıldı. "Kırk dakikalık mesafede. Ta Fort Walton Kumsalı'nda."

Korktuğum kadar kötü değildi.

"Otobüs güvenli olmaz, Blaire. Otobüse binmeni istemiyorum. Bırak da seni ben götüreyim. Lütfen. Daha hızlı götürürüm ve paran sana kalır."

Onunla mı? Ta Sumit'e kadar gidip gelmek mi? Bu iyi bir fikir miydi ki?

"Bilmiyorum..." Cümlemini tamamlayamadım çünkü gerçekten bilmiyordum. Kalbim Rush'la o kadarını yaşamaya hazır değildi.

"Konuşmak zorunda bile değiliz... ya da istersen konuşuruz. Müziği seçmene izin veririm ve şikâyet etmem."

Rush'la geri dönersem Cain de karşı çıkamazdı. Ya da belki çıkardı. Rush'a hamile olduğumu söyleyebilirdi. Fakat söyler miydi? Cain'e hamile olduğumu onaylayan bir şey söylememiştim hiç.

"Yalanları ve canını yakanları affetmeyeceğini biliyorum. Bunu istemiyorum da. Üzgün olduğumu ve geriye dönüp işleri değiştirme şansım olsaydı değiştireceğimi biliyorsun. Lütfen Blaire, sadece sana yardım etmek ve seni otobüste incitebilecek çılgın adamlardan korumak isteyen bir arkadaşın olarak seni oraya götürmeme izin ver."

Otobüste incinebilme ihtimalinin ne kadar düşük olduğunu düşündüm. Ama sonrasında artık sadece kendimi korumadığımı geldi aklıma. İçimde korumam gereken bir hayat daha vardı.

"Tamam. Evet. İyi olur."

Jace, Bethy'nin oturma odasındaki geniş, mavi sandalyeye yayılmış, ayaklarını önündeki pufa uzatmıştı ve Bethy de kucagina kıvrılmıştı. Koltukta oturuyor, ikisi de bana şaşkın şaşkın bakarken kendimi bilimsel bir deney gibi hissediyordum. "Yani yarın Rush'ın, eşyalarını almak için seni Summit'e götürmesi senin için sorun değil mi? Demek istediğim, kendini garip hissetmeyecek misin?..." Bethy'nin lafı yanda kesildi.

Garip olacaktı. Yanında olmak canımı acıtacaktı ama birinin beni götürmesi gerekiyordu. Bethy'nin çalışması lazımdı, bu hafta bana yardım etmek için bir kez daha izin almasına gerek yoktu. "O önerdi. Beni götürecek bir araca ihtiyacım vardı, ben de olur dedim."

Bethy, "Bu kadar basit mi yani? Neden buna inanmıyorum?" diye sordu.

Jace kahkaha atarak, "Çünkü Rush'ın yalvarıp yakardığı kısımları atlıyor," dedi.

Omzuma bir şal attım. Üşümüştüm. Florida'da yaz aylarında bu garipti ama son zamanlarda çok üşüyordum. Rush'ı korumak isteyerek, "Yalvarmadı," diye karşılık verdim. Gerçekten yalvarmış olsaydı bile Jace'i ilgilendirmezdi.

"Evet, doğru. Sen öyle diyorsan." Jace, Bethy'nin onun için yaptığı buzlu çaydan bir yudum aldı.

"Bizi ilgilendirmez. Kızı sıkıştırma, Jace. Bir hafta içinde biten kira kontratıyla ne yapacağımıza karar vermeliyiz."

Uzun süre burada kalmayacaktım. Bunu ona söylemiştim. Daha pahalı bir daireye taşınmak iyi bir fikir değildi. Ben gittikten sonra kiranın üzerime düşen payı da ona kalacaktı.

Jace, Bethy'nin elini öptü ve sırttı. "Her şeyi halledeceğimi söylemiştim sana. Bana müsaade edersen." Bethy'ye göz kırpinca başımı çevirdim. Onları izlemek istemiyordum. Rush'la aramız hiç böyle olmamıştı. İlişkimiz kısa kesilmişti. Kısa ve yoğundu. Her istediğimde Rush'ın kollarının arasına girmenin nasıl olacağını merak ettim. Cüvende olduğumu ve beni sevdiğini bilmek. Asla bir şansımız olmamıştı.

"Ve ben de sana kiramı ödemene izin vermeyeceğimi söylemiştim. Üzgünüm. Yeni plan. Ah, Blaire, neden yarın ev aramaya çıkmıyoruz?"

Kapıya vurulunca onaylayamadım. Ardından Grant kapıyı açıp içeri girdi.

Jace öfkeyle Grant'e, "Az önce sevgilimin evine izinsiz girmedin değil mi? Çıplak olabilirdi," dedi.

Grant gözlerini devirip bana gülümsedi. "Arabanın burada olduğunu gördüm, it herif. Rahatla biraz. Blaire'i yürüyüşe çıkarmak için geldim."

Jace, "Dayak yemeye mi çalışıyorsun?" diye sordu.

Grant pis pis gülüp başını sağa sola salladıktan sonra tekrar bana baktı. "Haydi Blaire, gidip biraz yürüyelim ve hasret giderelim."

Grant'ın yalanlardan haberi var mıydı? Biliyor olmalıydı. Ona hayır diyemezdim. Biliyor olsa bile burada tanıştığım ilk nazik insandı. Kamyonetime yakıt almıştı. Merdivenin altında yattığım için endişelenmişti. Başımla onaylayıp ayağa kalktım. "Bu ikisinin biraz yalnız kalması lazım zaten," diye karşılık verip Bethy'ye baktım. Beni yakından gözlemliyordu. Ona güven verici bir tebessüm gönderdim, bu onu rahatlatmış gibiydi.

Kapıya giderken Bethy arkamdan, "Bizim yüzümüzden gitmeseydin. Bir hafta içinde nerede yaşayacağımıza karar vermemiz gerekiyor," dedi.

Grant, "Bunu daha sonra konuşabilirsiniz Beth Ann. Blaire neredeyse bir aydır yoktu. Onu paylaşman gerek," diye karşılık verip çıkmam için kapıyı açtı.

Jace, Grant kapıyı kapatıp Bethy'nin söylemeye başladıklarını yarıda kesmeden önce, "Rush deliye dönecek," diye seslendi.

Sessizce merdivenden indik. Kaldırımında Grant'e baktım. "Beni özledin mi yoksa bana söylemek istediğin bir şey mi var?" diye sordum.

Grant sırttı. "Seni özledim. Rush'ın asık suratına katlanmak zorunda kalmıştım. Yani, güven bana, seni çok pis özledim."

Dalgacı ses tonundan şaka yapmak istediğini anlayabiliyordum. Fakat Rush'ın üzgün olduğunu düşünmek beni

gölümsetmiyordu. Bana her şeyi hatırlatıyordu. “Üzgünüm,” diye mınıldandım. Başka ne denebileceğini bilmiyordum.

“Geri döndüğüne sevindim.”

Bekledim. Söylemek istediği başka şeyler olduğunu biliyordum. Bunu hissedebiliyordum. Acele etmiyordu ve bana söylemek istediği her neyse, tam olarak nasıl söylemesi gerektiğini düşündüğünü anlamıştım.

“Olanlardan dolayı üzgünüm. Böyle olduğu için de. Ve Nan adına da. Dünyanın en şımarık kaltağı gibi görünebilir ama berbat bir çocukluk geçirdi. Bu onu bir şekilde değiştirdi. Annen Georgianna olsaydı bunu anlayabilirdin. Rush erkek olduğu için o kadar kötü duruma düşmedi. Ama Nan’ın dünyası altüst oldu. Mazeret uydurmuyorum, sadece açıklıyorum.”

Karşılık vermedim. Diyecek bir şeyim yoktu. Nan’e hiçbir şekilde anlayışla yaklaşmıyordum. Belli ki hayatındaki erkekler böyle yapıyorlardı. Hoş olmalıydı.

“Tüm bunlar bir yana, yaptığı şey yanlış. Senden saklanması da saçmaydı. Hiçbir şey söylemediğim için üzgünüm ama o son gece kulüpte salyangozlar yüzünden aklını yitirene dek Rush’la aranızda bir şey olduğunu bile anlamamıştım. Sana karşı bir çekim hissettiğini fark etmişim ama zaten kasabadaki çoğu erkek aynı durumda. Nan’e olan bağlılığından dolayı sana yaklaşmayacak tek erkek olduğunu düşünüyordum... Tabii bir de onlar için ne anlama geldiğinden dolayı.” Grant yürümeyi bıraktı ve ben de ona bakmak için döndüm.

“Onu daha önce hiç böyle görmemişim. Asla. Sanki içi boşalmış gibi. Ona sesimi duyuramıyorum. Gülümsemiyor. Artık hayattan keyif alıyormuş gibi bile yapmıyor. Sen gittiğinden beri farklı. Dürüst davranmamış olsa bile sadece Nan’i

koruyordu... Yeterli vaktiniz olmadı. Çocukluğundan beri Nan onun sorumluluğu altındaydı. Rush'ın tek bildiği buydu. Sonrasında sen dünyasına girdin ve görünüşe göre bir gecede dünyasını altüst ettin. Daha fazla vakti olsaydı sana söylerdi. Söyleyeceğini biliyorum. Ama söylemedi. Onun açısından adil değildi. Hep kız kardeşinin babasız kalmasına neden olduğunu düşündüğü kıza abayı yakmıştı. İnanıldığı şeyler değişiyordu ama bunu tam anlamıyla algılayabilmesi de zordu."

Gözlerimi ona dikmekle yetindim. Hemfikir olmadığımından değildi. Zaten kafamdan tüm bunları geçirmiştim. Dediklerini anlıyordum. Sorun... durumu değiştirmemesiydi. Bana söyleyecek olsaydı bile, nasıl birisi olduğunu ya da Nan'ın kim olduğunu değiştiremezdi. Bana karşı temsil ettiklerini de. Onlar lüks evlerinde yaşayıp bir sosyal etkinlikten diğerine koşarken annemin bu dünyadaki son üç senesi cehennem olmuştu. Bana söyledikleri yalanlara olan inançları, unutabileceğim bir şey değildi.

"Lanet olsun. Muhtemelen saçmalayıp duruyorum. Sadece seninle konuşup Rush'ın... sana ihtiyacı olduğunu bilmeni istedim. Üzgün. Ve senden sonra hayatına devam edebileceğini sanıyorum. Yarın seninle konuşmak isterse, en azından onu dinle."

"Onu affettim Grant. Sadece unutamıyorum. Olduğumuz ya da olacağımız her neyse, artık bitti gitti. Bir daha asla öyle bir şey olmayacak. Buna izin veremem. Kalbim bana izin vermez. Ama onu hep dinleyeceğim. Onu önemsiyorum."

Grant bıkkınlıkla nefesini verdi. "Sanırım hiç yoktan iyidir."

Ona sunabileceğim tek şey buydu.

Rush

Ben daha arabadan çıkamadan Blaire elinde iki bardak kahveyle Bethy'nin evinden çıktı. Kapıyı açıp Range Rover'dan indim. Saçını açmıştı, sırtından aşağı dökülüyordu. Böylesi hoşuma gidiyordu. Üzerindeki şort bacaklarını zar zor kapatıyordu ve arabamda otururken dikkatimi toplamamı zorlaştıracaktı. Basenlerine kadar sıyrılacaktı. Gözlerimi bacaklarından çekip sabit bakışıyla buluştum. Zorla gülümsüyordu.

"Benim yüzümden yatağından erken kalktığın için kahve getirdim. Erken kalkmayı sevmediğini biliyorum." Konuşurken sesi yavaş ve emin olamıyormuş gibi çıkıyordu. Bu yolculukta bunu değiştirmeyi görev edinecektim. Yanımda yine rahat davranmasını istiyordum.

Yolcu kapısını onun için açarken sinirlerini yatıştırmasını umarak, "Teşekkür ederim," deyip gülümsedim. Sabah saat üçten sonra uyuyamamıştım. Tedirgindim. Şimdiye kadar iki demlik kahve tükettiğimden gayet emindim. Bunu ona söyleyecek değildim gerçi. Bana kahve getirmişti. Kapısını kapatıp sürücü tarafına geçerken dudaklarına gerçek bir tebessüm kondu.

Ona baktığımda bardağı ağzına götürmüş, ufak yudumlar alıyordu. "Müzik istersen, seçimin tamamen sana ait olacağına söz vermiştim," diye hatırlattım. Kıpırdamadı ama dudaklarının kenarları tebessümle kıvrıldı.

"Teşekkürler. Güven bana, hatırlıyorum. Şimdilik böyle iyi. İstersen sen bir şeyler dinleyebilirsin. Benim öncelikle uyanmam gerek."

Radyo umurumda değildi. Sadece onunla konuşmak istiyordum. Ne konuştuğumuzun da bir önemi yoktu. Tek umurumda olan onunla konuşmaktı.

"Ee, plan ne? Cain eşyalarını almaya geleceğimizi biliyor mu?" diye sordum.

Yerinde kıpırdanunca gözlerimi bacaklarında değil de yolda tutmak için çabaladım. "Hayır. Ona ve büyükannesine, Büyükanne Q'ya bu durumu açıklamam gerekiyor. Ayrıca kamyonetimi satması ve parasını bana göndermesi için Cain'i ikna etmeliyim. Kamyonet tekrar buraya kadar gelemez. Berbat durumda."

Kamyoneti eskiydi. Onunla yollarda dolaşmayacağını bilmek beni rahatlatmıştı. Fakat bir arabası olmaması da hoşuma gitmiyordu. Bu durumu nasıl değiştireceğimi bilmiyordum. Asla benden araba almazdı. Belki de kamyoneti tamir edilip güvenli bir hale getirilebilirdi.

"Sen toparlanırken kamyoneti alıp baktırabilirim. Belki sadece birkaç şeyin tamir edilmesi gerekiyordur."

İç çekti. "Teşekkürler ama uğraşma. Cain zaten götürüp baktırmıştı. Kasabada dolaşabileyim diye tamir ettirmişti ama geçici bir çözüm olacağını da söyledi. Gerekli tamiri yaptırmaya gücüm yetmez."

Direksiyonu daha sıkı kavradım. Cain'in ona göz kulak olması beni deli ediyordu. Kamyonetini tamire götüren kişi olmasından nefret ediyordum. Blaire'in ihtiyacı olduğu zamanda ailesinin ona yardım etmesinden de. Benim ailem hayatı rezil etmişti. Yardıma ihtiyacı olduğunda beni aramamıştı.

"Yani sen ve Cain..." Ne diye bunu soruyordum ki? Birlikte miydiler? Siktir. Bunu duymak bile istemiyordum.

"Arkadaşız Rush. Tüm hayatımız boyunca arkadaş kaldık. Ona karşı hislerim değişmedi."

Direksiyonu tutan ellerimi gevşetip terli avcumu kotuma sildim. Lanet olsun, beni çıldırtıyordu. Yanımda yine rahat davranmasını istiyorsam, sakinleşmem gerekiyordu. Cain'i gördüğümde ağzını burnunu kırmayarak işe başlayabilirdim.

Ben başka bir şey söyleyemeden Blaire uzanıp radyoyu açtı. Radyoda *country* müzik çalan bir istasyon buldu ve gözlerini yumdu. Burnumu işlerine fazlasıyla sokmuştum. Kibarca çenemi kapatmamı belirtiyordu. İpucunu anlayabilmişim.

Telefonum çalana dek yarım saat sessiz kaldık. Telefonda Nan'in adı gözüktü. Lanet iPhone, arabama bağlıydı. Normalde işe yarar ve ellerimi kullanmadan konuşmama olanak tanırdı. Ama Blaire'in Nan'in adını görmesi hiç hoş değildi. Ona adını hatırlatmasını istemiyordum. Planım bugünü hatıralar olmadan geçirmekti. Kapatma tuşuna bastım ve radyo tekrar çalmaya başladı.

Blaire'e bakmadım ama gözünün üzerimde olduğunu hissediyordum. Bakışlarına karşılık vermemek gerçekten zordu.

Blaire, "Onunla konuşabilirsin. O senin kardeşin," diye o kadar usulca konuştu ki neredeyse müzikten dolayı duyamayacaktım.

"Öyle. Ama bugün düşünmeni istemediğim şeyleri temsil ediyor."

Blaire bana bakmaya devam etti. Rahat davranmaya çalışmak tüm enerjimi tüketiyordu. Şu anda arabayı bir kenara çekip yüzünü kavrayarak ona ne kadar önemli olduğunu ve onu ne kadar sevdiğimi söylememe ihtiyacı yoktu.

"Artık daha iyiyim Rush. Her şeyi düşünecek zamanım oldu. Üstesinden gelecek de. Nan'i kulüpte göreceğim. Buna hazırlıklıyım. Bugün bana yardım ediyorsun. Başka bir şey yapıyor olabilirsin ama gününü bana yardım ederek geçirmeye karar verdin. Önemsediğin insanlar aradığında cevap vermene engel olmak istemiyorum. Bu beni etkilemez."

Siktir. Rahat ve kolay bir gün geçiremeyecektik anlaşılan. Rover'ı yol kenarına çekip hızla park ettim. Ellerimi kendime sakladım ama tüm dikkatimi Blaire'e yönelttim. "Bugün seni oraya götürmeyi tercih ettim çünkü yanında olmaya tercih ettiğim hiçbir şey yok. Sana şoförlük yapıyorum çünkü konu sen olunca ne olursa kabul edecek umutsuz bir adamım." Pes edip uzandım ve parmağımı elmacıklkemliğinde, sonra da onu ilk gördüğüm andan beri beni büyüleyen ipeksi saçlarında gezdirdim. "Her şeyi yaparım. Her şeyi Blaire, sadece yanında olabilmek için. Başka bir şey düşünemiyorum. Hiçbir şeye odaklanamıyorum. Beni bir şeylerden alıkoyduğunu düşünme sakın. Bana ihtiyaç duydun, ben de yanına geldim." Durdum. Kendi kulağıma bile ezik gibi geliyordum. Elimi başından çekip Rover'ı vitese taktım ve yola çıktım.

Blaire hiçbir şey demedi. Onu suçlamadım. Kulağa delinin teki gibi geliyordum. Muhtemelen artık benden korkuyordu. Lanet olsun, ben olsam korkardım.

Blaire

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki duyabildiğine emindim. Kötü bir fikirdi. Yanında olmak beni şaşkına çeviriyordu. Kim olduğunu unutmak kolaydı. Sadece yüzüme dokunmuş olsa bile ağlamak istememe neden olmuştu. Bundan daha fazlasını istiyordum. Onu özlemiştim. Onunla ilgili her şeyi ve ona bu kadar yakın olacağım fikri beni tüm gece uyanık tutmadı desem, yalan söylemiş olurdum.

Rush, ben bir şey demeyince tekrar radyoyu açtı. Karşılık vermeliydim ama ne diyebilirdim ki? İkimize de daha fazla acı çektirmeden nasıl bir cevap verebilirdim? Onu özlediğimi ve istediğimi söyleyerek hiçbir şeyi kolaylaştırmazdım. Sadece daha da zorlaşırdı.

Bu sefer telefon çaldığında arabasındaki ekranda Grant'in adı belirdi. Rush bir tuşa basıp cep telefonunu eline aldı.

Telefona, "Selam," dedi. Artık dikkati üzerimde olmadığından ona bakma riskine girdim. Kaşlarını çattığı için yüzünde oluşan çizgiler beni üzdü. Bu çizgilerin yüzünde olmasını istemiyordum.

Telefona, "Evet. Yoldayız," diye cevap verdi. "Bence iyi bir fikir değil. Döndüğümde seni ararım." Çenesi kasılınca Grant'in onu kızdıracak bir şeyler söylediğini anladım. "Hayır dedim," diye bağırıp aramayı sonlandırdı ve telefonunu bardak tutacağına attı.

Tam olarak düşünmeden, "İyi misin?" diye sordum.

Başını aniden kaldırıp bana baktı. Sanki onunla konuştuğumda irkilmişti. Çok daha sakın bir tonla, "Eee, evet. İyiyim," diye cevap verip gözlerini tekrar yola çevirdi.

Birkaç dakika bekleyip bana dediklerine nasıl karşılık vereceğime karar verdim. Onunla bunları konuşmaya başlamazsam, aramızda hep böyle garip bir sessizlik olacaktı. Dört ay içinde onu terk edip bir daha asla görmeyecek olsam da... Hayır, onu tekrar görürdüm. Görmek zorunda kalacaktım ne de olsa. Yoksa ona bu bebekten gerçekten hiçbir zaman bahsedemeyecek miydim? Bu düşünceyi bastırdım. Henüz doktora bile gitmemiştim. O noktaya geldiğimizde harekete geçerdim. Bu sabah çöpü açıp Jace'in dün akşam attığı kızarmış balıkların kokusunu aldığında tekrar kusmuş olsam da. Normalde bu kadar hassas değildim. Rush beni almaya geldiğinde içtiğim sıcak zencefil çayı midemi yatıştırmaya yardımcı olmuştu. Hamilelik testi hatalıymış gibi davranabilir ya da gerçekten yüzleşebilirdim.

"Söylediklerine gelince. Ben, şey, nasıl karşılık vereceğimi gerçekten bilmiyorum. Yani, nasıl hissettiğimi ve durumun farklı olmasını ne kadar çok istediğimi biliyorum ama olan oldu. İkimizin... bir yolunu bulup arkadaş olmamızı istiyorum... belki. Bilmiyorum. Kulağa çok yavan geliyor. Olan biten her şeyden sonra," deyip sustum çünkü onunla konuşmaya kalktığımda saçmalıyordum. Nasıl arkadaş olabilirdik ki? Zaten her şey böyle

başlamıştı ve birlikte bir gelecek kuramayacağım bir adama âşıktım ve ondan hamileydim.

“Ne olmamı istersen olurum, Blaire. Beni tekrar dışlama yeter. Lütfen.”

Başımınla onayladım. Pekâlâ. Bu arkadaşlık işine süre tanıyacaktım. Sonrasında... Sonrasında ona bebekten bahsedecektim. Ya deli gibi kaçacak ya da bebeğimizin hayatının bir parçası olmak isteyecekti. Ne olursa olsun, hazırlanmak için zamana ihtiyacım vardı. Çünkü çocuğumun, ailesiyle hiçbir işinin olmasını istemiyordum, asla. Düşünmeye bile gerek yoktu. Yalancılardan nefret ediyordum... Fakat bir süreliğine yalancının tekine dönüşmek üzereydim. Bu sefer sır saklama sırası bendeydi.

“Tamam,” diye karşılık verdim ama daha fazla konuşmadım. Gözlerim kapanıyordu ve dün gecenin uykusuzluğu ile uyanmak için kafein alamayacak olmam, sonunda beni alt etti. Gözlerimi yumdum.

“Dikkat et, tatlı Blaire. Başın önüne düşüyor ve böyle giderse boynun fena tutulacak. Koltuğunu ayarlıyorum.” Derinden, sıcak bir fısıltı kulağımı gıdıklayınca titredim. Sese doğru döndüm ama hâlâ o kadar çok uykum vardı ki tamamıyla uyanamıyordum. Dudaklarıma yumuşak bir şey dokundu, sonrasında rüyaların arasına daldım.

Rush, “Uyanman lazım uyku. Geldik ama nereye gideceğimiz hakkında hiçbir fikrim yok,” derken nazıkçe kolumu sıkarak eliyle beni uyandırdı. Gözlerimi ovuşturup açtım. Sırtüstü yatıyordum. Rush’a baktım, o da gülümsedi.

“Boynunu mahvetmene izin veremezdim. Ayrıca öyle derin uyuyordun ki rahat etmeni istedim.” Emniyet kemerini çözüp

üzerimden uzanarak koltuğumun kenarındaki bir tuşla oynadı. Koltuk yavaşça doğruldu ve ben de Sumit, Alabama'daki tek trafik ışığını önümde gördüm.

"Çok üzgünüm. Tüm yol boyunca uyumuşum. Sıkıcı bir yolculuk geçirmiş olmalısın."

Rush sırtarak, "Radyoyu kontrol etme işi bana düştü, yani berbat değildi," diye karşılık verdi, sonra tekrar trafik ışığına baktı. "Şimdi nereye gideceğim?"

"Kırmızıya boyanmış, üstünde 'Taze Ürünler ve Odun Satılır' yazan büyük ahşap tabelayı görene kadar düz git, sonra sola dön. Sağdan üçüncü ev ama o yolda iki kilometre kadar gitmen gerekecek. Beş yüz metre sonra yol tali yola dönüşüyor."

Rush tarifime uydu ve pek fazla konuşmadık. Hâlâ uyanmaya çalışıyordum ve midem rahatsızdı. Henüz bir şey yememiştim ve sorunun bundan kaynaklandığını biliyordum. Çantamda Bethy'nin verdiği tuzlu krakerler vardı ama Rush'ın yanında ağzıma kraker atmak kötü bir fikirdi. Tuzlu kraker büyük bir ipucu verirdi.

Büyükanne Q'nun araç yoluna girdiğimizde üzerimden soğuk terler akıyordu. Bir şey yemezsem kusacaktım. Rush yüzümü göremeden inmek için kapıyı açtım. Yüzüm sapsarı ya da en azından solgun olmalıydı.

"Seninle geleyim mi yoksa burada beklemem daha mı iyi olur?" diye sordu.

"Ah, şey... Belki de burada kalmalısın," diye cevap verdim. Cain'in kamyoneti buradaydı, yani muhtemelen kendisi de öyleydi. Rush ile Cain'in daha fazla kavga etmelerini istemiyordum. Ayrıca Cain'in, hamilelik testiyle ilgili çenesini kapalı tutacağına güvenemiyordum. Arabanın kapısını kapayıp eve yöneldim.

Ben son basamağa gelemeden Cain kapıyı açıp dışarı çıktı. Yüzü endişe ve öfke bulamacıydı. "O niye burada? Seni eve getirmiş, artık geri dönebilir," diye tıslayarak Rush'a baktı. Evet, Rush'un arabada kalması gerçekten iyi bir fikirdi. Midem altüst olunca mide bulantısıyla savaştım.

"Çünkü beni geri götüreceksin. Sakinleş Cain. Onunla aranda bir mesele yok. Arkadaşımsın. O da benim arkadaşım. Haydi, bu konuyu içeride konuşalım. Eşyalarımı almam gerek."

Cain geri çekilip yanından geçmeme izin verdi, sonra dış kapıyı çarparak peşimden geldi.

"Ne demek seni geri götüreceksin? Testin sonucu pozitif mi çıktı? Üç hafta önce kalbini öyle bir kırmıştı ki perişan halde buraya döndün ama şimdi tekrar koş koş ona mı gidiyorsun? Ben sana bakarım Blaire. Bunu biliyorsun."

Onu durdurmak için ellerimi kaldırdım. "Hamile olmamla bir alakası yok Cain. Arkadaşım olduğu için beni buraya getirdi. Evet, önceden aramızda bundan ötesi vardı... Bazı şeyler olmuştu ama artık aramız öyle değil. Koş koş ona gitmiyorum. Rosemary'deki işe tekrar başlayıp bir süreliğine Bethy'yle yaşayacağım. Sonrasında başka bir yere gidip sıfırdan başlayacağım. Burada kalamam."

"Neden burada kalamazsın? Lanet olsun Blaire, seninle bugün olsa evlenirim. Sorgusuz sualsiz. Seni seviyorum. Yaşamaktan bile çok. Bunu bilmen gerek. Yaşımız küçükken her şeyi berbat ettim ve Callie'yle olup bitenlere gelince, o umurumda bile değil. Sadece kafamı dağıtan kızın teki. Tek istediğim sensin. Bunu sana senelerdir söylüyorum. Lütfen dinle beni," diye yalvardı.

“Cain, dur artık. Sen benim arkadaşısın. Aramızdaki şey seneler önce bitti. Yapmaman gereken şeyleri yaptığın bir kızla yakaladım seni. O gece her şey değişti. Seni seviyorum ama sana âşık değilim ve bir daha asla da olmayacağım. Toparlanıp hayatıma devam etmem gerekiyor.”

Cain elini duvara vurdu. “Böyle konuşma! Her şey bitmedi. Kendi başına kaçıp gidemezsin. Güvenli değil!” Duraksadı. “Hamile misin?” diye sordu.

Cevap vermedim. Bunun yerine kaldığım odaya gidip valizimi doldurmaya başladım. Peşimden odaya girerken, “Öylesin,” dedi.

Karşılık vermedim. Sadece eşyalarımı odaklandım. “Biliyor mu? *Rock* yıldızının oğlu sorumluluğu üstlenecek mi? Yalan söylüyor B. Bebek dünyaya geldiğince kaçıp gidecek. Bunu kaldıramayacak. Bir bebeğin onun dünyasında yeri yok. Bunu biliyorsun. Lanet olsun, tüm dünya bunu biliyor. Kendisinin de *rock* yıldızından farkı yok. Kumsaldaki evini gördüm. İşler sarpa sarınca yanında olacak biri değil. Zorluklara göğüs gerecek insanlar değiller. İşleri berbat etmiş olabilirim ama kaçıp gitmem. Hep yanında olacağım.”

Arkanı döndüm. “Bilmiyor, tamam mı? Ona bir gün söyler miyim bilmem. Birilerinin beni kurtarmasını istemiyorum. Bunu ben hallederim. Çaresiz durumda değilim.”

Tartışmak için ağzını açmıştı ki Büyükanne Q odaya girdi. Burada olduğunu fark etmemiştim.

“Yalvarmayı kes, Cain. Ektiğini biçiyorsun. Kız hayatına devam etti. Kalbi de öyle. Hepimize okula gidebileceğini ve annesine de kendisine de bakabileceğini gösterdi.” Cain’den sonra bana baktı ve dudaklarına üzgün bir tebessüm kondu.

"Bu genç yaşımda bir başka zorluğa daha göğüs gerdiğini görmek beni çok üzüyor ve bu oda, ihtiyacın varsa senindir. Ama gitmeyi aklına koyduysan, nizamı aldın. Güvenli bir yerde ol yeter." Yürüyüp yanıma geldi ve bana sarıldı. Saçıma doğru, "Kendi kızım gibi seviyorum seni. Hep öyle sevdim," diye fısıldadı.

Gözlerim gözyaşlarıyla sızladı. "Ben de seni seviyorum."

Geri çekilip burnunu çekti. "Teması koparma," dedi ve giderken tekrar bana baktı. "Her erkek, bebeği olduğunu bilmeyi hak eder. Hayatının bir parçası olmayacaksa bile bilmesi lazım. Bunu aklından çıkarma."

Odadan çıkıp Cain'le beni tekrar baş başa bıraktı. Eşyalarımın sonuncusunu da valizime koyup fermuarı çektim. Valizi sapından tutup kaldırdım. Mide bulantım daha beter olmuştu. Tek elimle ağzımı kapadım.

"Lanet olsun B. Onu kaldıramazsın. Bana ver. Ağır şeyler kaldırmaman gerekiyor. Gördün mü, yapamıyorsun işte. Kim sana göz kulak olacak?"

Hayat boyu sahip olduğum en iyi arkadaşım geri dönmüştü ve âşık olduğunu düşünüp hayatını feda etmeye hazırlanan çılgın çocuk yok olmuştu. "Bethy'ye söyledim. Biliyor ve ben de dikkatli oluyorum. Düşünmeden hareket etmiştim. Her şey benim için çok yeni. Ve sanırım midem bulanıyor."

Yüzündeki paniklemiş ifadeyle, "Ne yapabilirim?" diye sordu.

"Krakerlerin faydası oluyor."

Valizi yere bırakıp bana kraker getirmek için odadan koşarak çıktı. Elinde bir kutu tuzlu kraker ve bir bardakla, bir dakikadan kısa sürede geri döndü. "Büyükanne Q seni duymuş. Çoktan

kutuyu çıkarmış ve bir bardağa da zencefilli gazoz doldurmuştu. Gazozun mideni yatıştıracağını söyledi.”

“Teşekkür ederim,” deyip krakerleri yemek ve zencefilli gazozu içmek için yatağa oturdum. İkimiz de konuşmadık. Midemin bulantısı geçmeye başladı ve deneyimlerime dayanarak artık yememem gerektiğine karar verdim. Fazla yersem yine aynı başıma gelirdi. Ayağa kalkıp kutuyla bardağı Cain’e uzattım.

“Şuraya koy. Ben sonra hallederim.” Valizimi kaldırdı. “Şu kutuyu da bana ver. Sen kaldıramazsın,” derken buraya taşındığımdan beri boşaltmadığımı kutuyu kaldırdı. Sonuncu ufak kutuyu kolumun altına aldım ve Cain tek kelime etmeden kapıya yöneldi. Rush’ı gördüğünde aptalca bir şey yapmaması için dua ederek peşinden gittim.

Verandaya açılan dış kapıya vardığımızda durdu. Valizi yere bırakıp bana bakmak için döndü. “Onunla gitmek zorunda değilsin. Durumu düzeltebileceğimi sana söyledim. Senin yanındayım B. Her zaman yanındaydım.”

Cain söylediklerine inanıyordu. Bunu yüzünden anlayabiliyordum. Fakat ben daha mantıklıydım. Bir arkadaşına ihtiyacım olsaydı Cain yanımda olurdu ama o kimseyi kurtaramazdı. Kurtarılmaya da ihtiyacım yoktu zaten. Kendi kendime yetiyordum.

Çantayı kaldırıp omzuma aldım ve bunu bir kez daha ona nasıl açıklayabileceğimi dikkatlice düşündüm. Her yolu denemiştim. Gerçeği anlamayacaktı. Annem hastayken beni nasıl yüzüstü bıraktığını ve nasıl bir başıma kaldığımı söylersem kılılacaktı. “Bunu yapmam gerekiyor.”

Cain homurdanarak tek elini saçına daldırdı. “Sana bakabileceğime inanmıyorsun. Bu canımı çok pis yakıyor.” Yenilgiye uğramış gibi kahkaha attı. “Ama zaten neden inanasın ki? Seni

iki kere yüzüstü bıraktım. Annenle... Çocuktum, B. Her şeyin artık daha farklı olduğunu sana kaç kere söylemem lazım? Ne istediğimi biliyorum. Ben... Tanrım, B, seni istiyorum. Hep seni istedim."

Boğazım düğümlendi. Onu sevdiğimden değil, önemsedim-gimdendi. Cain hayatının büyük bir parçasıydı. Kendimi bildim bileli öyleydi. Aramızdaki mesafeyi kapatıp eline uzandım. "Lütfen anla. Bu yapmam gereken bir şey. Yüzleşmem gerekiyor. Gitmeme izin ver."

Cain bitkin bir şekilde nefesini verdi. "Zaten hep gitmene izin veriyorum B. Daha önce de bunu istemiştin. Çabalayıp duruyorum ama içten içe çöküyorum."

Bir gün onu bıraktığım için bana teşekkür edecekti. "Üzgünüm Cain. Ama gitmem lazım. Beni bekliyor."

Cain tekrar valizi kaldırdı ve omzuyla dış kapıyı açtı. Rush bizi görür görmez Rover'dan indi. "Ona hiçbir şey söyleme Cain," diye fısıldadım.

Cain başıyla onayladı ve ben de peşi sıra merdivenden indim. Rush bizimle en alt basamakta buluşup bana baktı. "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladım.

Cain ona valiz ile kutuyu vermek için harekete geçmedi. Rush'ın çenesindeki kaslar seğirdi ve iyi olmak için gerçekten çok çabaladığını anladım.

Sırtını dürterek, "Eşyaları ona ver Cain," dedim.

Cain iç çekip kutuyla valizi Rush'a verdi, o da ikisini alıp Rover'a yöneldi.

Cain bana bakmak için döndüğünde, "Ona söylemen lazım," dedi.

“Söyleyeceğim. Önce iyice düşünmem lazım.”

Cain kamyonetime baktı. “Kamyonetini bırakıyor musun yani?”

“Onu araba pazarına götürüp üzerine satılık ilanı asacağını umuyordum. Belki bir binlik eder. Sonrasında yarısını saklar, yarısını da bana gönderirsin.”

Cain kaşlarını çatı. “Kamyoneti satacağım B ama para falan almıyorum. Hepsini gönderirim.”

Onunla tartışmadım. Bunu yapmaya ihtiyacı vardı, ben de ona izin verecektim. “Peki, tamam. Ama en azından Büyükanne Q’ya bir kısmını verebilir misin? Burada kalmama izin verdiği için falan.”

Cain’in kaşları kalktı. “Büyükanнемin Rosemary’ye gelip pestilini çıkarmasını mı istiyorsun yani?”

Gülümseyerek aramızdaki mesafeyi kapadım ve omzuna tutunarak parmak uçlarımda yükselip yanağına bir öpücük kondurdum. “Teşekkür ederim, her şey için,” diye fısıldadım.

“Bana ihtiyacın olursa, geri dönebilirsin. Daima.” Sesi çatlayınca gitmem gerektiğini anladım. Geri çekip başımla onayladıktan sonra Rover’a gittim.

Rush arabaya vardığımda yolcu kapısını açtı ve ardımdan kapadı. Gidip kendi tarafına geçmeden önce Cain’e nasıl baktığını gördüm. Gerçekten bu işi yapıyordum. Güvenli olanı ardımda bırakıp dünyadaki yerimi bulabilmek için ilk adımı atıyordum.

Rush

Ağlayacak gibi duruyordu ve ben de ona iyi olup olmadığını sormaya korkuyordum. Kasaba sınırını geride bırakırken fikrini değiştirip Sumit'te kalır korkusuyla sustum. Ellerini kucagında sımsıkı kavuşturduğunu görmek beni rahatsız ediyordu. Keşke bir şeyler söyleseydi.

Kendime engel olamayarak, "İyisin ya?" diye sordum. Onu koruma içgüdüm beni ele geçirmişti.

Başıyla onayladı. "Evet. Biraz korkuyorum sanırım. Bu sefer geri dönmeyeceğim. Ayrıca, bana yardım etmeyi bekleyen bir babam olmadığını da biliyorum. Bu sefer çekip gitmek daha zordu."

"Ben yanıdayım," diye karşılık verdim.

Başını eğip bana baktı. "Teşekkür ederim. Şu anda bunu duymaya ihtiyacım vardı."

Lanet olsun, yardımını dokunacak olsa tekrar tekrar dinlemesi için sesimi kaydederdim. "Sakın yalnız olduğunu düşünme."

Bana zayıf bir tebessüm gönderdi, sonra dikkatini tekrar yola verdi. "Bu sefer sen uyumak istersen, arabayı sürebilirim."

Boşta kalıp istediğim kadar ona bakabilmek baştan çıkarcı bir fikirdi. Fakat uyumamı bekleyecekti ve ben de yanında geçirdiğim vakti uyuyarak ziyan etmeyecektim. "Böyle iyiyim. Teşekkürler."

Buraya gelirken yolda yiyecek bir şeyler almıştım. Uyuyordu ve onu rahatsız etmek istemiyordum ama acıkmış olmalıydı.

"Açlıktan ölüyorum. Canın ne çekiyor?" diye sorarken bizi Florida'ya geri götürecek yola girdim.

"Şey... Bilmiyorum. Belki çorba."

Çorba mı? Garip bir istekti. Ama çorba istiyorsa ona çorba içirecektim.

"O halde çorba. Çorbası olan bir restoran görene dek gözlerimi açık tutacağım."

"Açlıktan ölüyorsan, lütfen istediğin yerde dur. Her yerde yiyecek bir şeyler bulabilirim." Yine gerilmişti.

"Blair, sana çorba alacağım," diye karşılık verip ona baktım. Ona çorba almak istediğimi bilsin diye gülmeye özen gösterdim.

"Teşekkürler," dedi ve yine kucağındaki ellerini inceledi.

Bir süre konuşmadık ama arabada yanında olması hoştu. Konuşmak zorundaymış gibi hissetmesini istemiyordum.

Restoranların olduğu bir yeri işaret ettim. "Burada bir şeyler bulabiliriz. Bir restoran seç," dedim.

Omuz silkti. "Önemli değil. Mola vermek istemiyorsan arabada yenecek bir şey de yiyebilirim."

Bugünü elimden geldiğince uzatmak istiyordum. "Çorba bulacağız," diye karşılık verdim.

Ufak bir kahkaha atınca irkilip döndüm ve gerçekten güldüğünü gördüm. Bunu sık sık yapmasını sağlamak yeni amacımdı.

Blaire arabayı Bethy'nin evinin garajına çektiğimde yine uyuyordu. Rahat konuşulabilecek konular bulmaya özen göstermiştim. Rahat bir sessizliğe gömüldükten sonra uykuya dalmıştı.

Rover'ı park ettikten sonra arkama yaslanıp ona baktım. Eve getirirken yolda milyonlarca kez uyuyan haline bakmıştım. Sadece birkaç dakikalığına, uyurken onu izleme özgürlüğüne kavuşmak istiyordum. Gözlerini çevreleyen koyu renkli halkalar beni endişelendirdi. Yeterince uyumuyor muydu? Nedenini Bethy biliyor olabilirdi. Onunla konuşabilirdim. Blaire'e şu anda bu tip sorular sormak muhtemelen pek mantıklı değildi.

Cama hafifçe vurulunca dikkatimi Blaire'den çekip yüzünde eğleniyormuş gibi bir ifadeyle arabanın yanında dikilen Jace'e yönelttim. Jace Blaire'i uyandırmadan kapıyı açıp indim. Onu ben uyandırmak istiyordum ve bunu yaparken kimsenin görmesini istemiyordum.

Jace, "Onu uyandırmayı düşünüyor musun yoksa kaçıp götüreceksin?" diye sordu.

"Çeneni kapa, it herif."

Jace kıs kıs güldü. "Bethy yolculuğun nasıl geçtiğini öğrenmek için gelmesini dört gözle bekliyordu. Onu uyandırıp içeri götürürsen ben de eşyaları taşımada sana yardım ederim."

"Yorgun. Bethy yarına kadar bekleyebilir." Uyandığında her işe bumunu sokan Bethy'yi görmesini istemiyordum. Kesinlikle daha çok uyuması ve daha çok yemesi lazımdı. Bugünkü çorbayı bile pek içmemişti. Ona tekrar yemek önermiştim ama

aç olmadığını söylemişti. Bu durumun değişmesi gerekiyordu. Yine o lanet fıstık ezmeli sandviç olayı yaşıyordu sanki.

Kutuyu Jace'e uzatıp bagajdan valizi aldığım sırada, "O halde bunu Bethy'ye sen söyle," diye karşılık verdi.

"Valizi ben alırım; sen kutuyu al, ben de onu uyandırırım."

"Özel bir an mı yaşanacak?" Jace pis pis güldü ve ben de kutuyu eline biraz fazla sert bir şekilde bıraktım. Bu tökezlemesine neden olunca kahkahalara boğuldu.

Onu görmezden gelip yolcu tarafına geçtim. Onu uyandırıp yanımdan göndermek tam olarak yapmak istediğim şey değildi. Ödüm kopuyordu. Ya hepsi bundan ibaretse? Ya Blaire bir daha asla bu kadar yanına yaklaşmama izin vermezse? Hayır. Bunun olmasına izin veremezdim. Yavaş yavaş çalışacak ve ilişkimizin bitmesine müsaade etmeyecektim. Gerçi tüm günü baş başa geçirdikten sonra hayatıma dönmek gerçekten zor olacaktı.

Emniyet kemerini çözdüm. Kıpırdamadı bile. Bir tutam saçı yüzüne düşünce dokunma isteğime boyun eğdim. Uzanıp saçını kulağının arkasına attım. O kadar güzeldi ki. Artık asla yoluma devam edemeyecektim. Mümkün değildi. Onu geri almanın bir yolunu bulmak zorundaydım. Toparlanmasına yardım etmenin de.

Göz kapakları titreşerek açıldı ve gözlerime baktı.

İrkilmesini istemediğimden, "Geldik," diye fısıldadım.

Doğrulup oturdu ve bana ürkek bir tebessüm gönderdi. "Üzgünüm, yine yanında uyuyakaldım."

"Dinlenmeye ihtiyacın olmalı. Hiç önemli değil." Orada kalıp onu arabamda tutmak istiyordum ama yapamazdım. İne-bilsin diye geri çekildim. Ertesi gün onu görüp göremeyeceğimi sormak istedim fakat sormadım. Buna hazır değildi. Aramızda

biraz mesafe bırakmalıydım. "Yakında görüşürüz o halde," dedim ve tebessümü yok oldu.

"Tamam, şey, yakında görüşürüz. Bugün bana yardım ettiğin için tekrar teşekkürler. Yakıt ücretini öderim."

Yok artık. "Hayır, ödemeyeceksin. Paranı istemiyorum. Yardımcı olabildiğime sevindim."

Daha fazlasını söylemeye yeltendi ama ağzını tekrar kapadı. Sert bir şekilde başını sallayıp evine gitti.

Blaire

Daha işe yeni dönmüştüm ama Woods beni yemek salonunda çalışmaya gönderdi. Kahvaltı ve öğle yemeği vardiyasında. Hiç iyi olmadı. Mutfağa girmeden önce kokuyu düşünmemek için kendimi zihinsel anlamda hazırladım. Midem bulanarak uyanmıştım ve iki tuzlu kraker ile biraz zencefilli gazoz içebilmiştim ama hepsi bu kadardı.

Mutfağa girdiğim anda koku burnuma doldu. Pastırma... Ah, Tanrım, pastırma...

Jimmy ağzını yayarak arkamdan, "Biliyorsun tatlı şey, çalışabilmek için mutfağa girmen gerekiyor," dedi. İçindeki savaşı bastırarak arkamı dönünce bana gülümseyen yüzünü gördüm. "Aşçılar o kadar da fena değiller. Bağrımlarına hiç vakit kaybetmeden alışırsın. Ayrıca buraya en son geldiğinde onları avcunun içine almıştın."

Zorla gülümsedim. "Haklısın. Bunu yapabilirim. Sanırım, sadece henüz insanların soru sormasına hazır değilim." Tam olarak gerçeği söylemiyordum ama yalan da sayılmazdı.

Jimmy kapıyı açınca koku üzerime hücum etti. Yumurtalar, pastırma, sosıs, yağ. Ah, hayır. Vücudumdan soğuk terler aktı ve midem altüst oldu. "Ben, eee, önce tuvalete girmeliyim," diye açıklayıp koşmadan, elimden geldiğince hızlı bir şekilde çalışanlara ayrılan tuvalete girdim. Koşsaydım daha da dikkat çekerdı.

Arkamdan kapıyı kapatıp kilitleyince soğuk zeminde dizlerimin üzerine yığıldım. Dün gece ve bu sabah yediğim her şeyi çıkartırken klozeti sıkıca tuttum.

Kuru kuruya birçok kez öğürdükten sonra kendimi hâlâ berbat hissederek ayağa kalktım. Yüzümü temizlemek için bir kâğıt havluyu ıslattım. Beyaz polo tişörtüm, tüm vücudum terlediği için üzerime yapışmıştı. Üstümü değiştirmem gerekiyordu.

Ağzımı lavabodaki gargarayla temizledim ve tişörtümü elimden geldiğince düzelttim. Belki kimse fark etmezdi. Bunu başarabilirdim. Sadece mutfaktayken nefesimi tutacaktım. İşe yarardı. Ne zaman mutfığa girecek olsam derin bir nefes alacaktım. Bu işi halletmeliydim.

Kapıyı açtığımda gözlerim Woods'a kilitlendi. Duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, beni inceliyordu. Geç kalmıştım.

"Üzgünüm. Geç kaldığımı biliyorum. Sadece işe başlamadan önce ufak bir mola vermem gerekti. Bir daha olmayacağına söz veriyorum. Telifisi için de geç saatlere kadar çalışacağım..."

"Ofisime. Derhal," diye tersledi, arkasını dönüp koridorda ilerledi.

Kalp atışlarım hızlandı ve hızla peşine düştüm. Woods'un bana kızmasını istemiyordum. Bu iş önümüzdeki birkaç ay için tek çözümümüdü. Artık kendimi burada kalıp ne yapacağıma

karar vermeye ikna ettiğimden, gerçekten çekip gitmek istemiyordum. Henüz değil.

Woods benim için kapıyı açtı ve ben de içeri girdim.

“Gerçekten üzgünüm. Lütfen beni kovma. Ben sadece...”

Woods lafımı bölerek, “Seni kovmuyorum,” dedi.

Ah...

“Bir doktora göründün mü? Rush’tan olduğunu sanıyorum. Haberi var mı? Çünkü haberi varsa ve bu halde burada, benim için çalışıyorsan gidip bizzat boynunu kıracağım.”

Anlamıştı. Ah hayır, hayır, hayır. Başımı deli gibi sağa sola salladım. Buna engel olmalıydım. Woods bilmemeliydi. Bethy hariç kimsenin bilmemesi gerekiyordu. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Woods tek kaşını kaldırdı. “Gerçekten mi?” İnanmadığını belli eden ton sinir bozucuydu. Yalanı yutacak gibi değildi. Fakat korumam gereken bir bebek vardı.

“Bilmiyor.” Ben engel olamadan gerçekler ağzımdan kaçırıldı. “Bilmesini de istemiyorum... henüz. Bununla tek başıma baş etmenin bir yolunu bulmam lazım. İkimiz de Rush’ın bunu istemeyeceğini biliyoruz. Ailesi bundan nefret ederdi. Bebeğimden kimsenin nefret etmesini istemiyorum. Lütfen anla,” diye yalvardım.

Woods mırıldanarak küfür edip ellerini saçına daldırdı. “Bilmeyi hak ediyor, Blaire.”

Evet, hak ediyordu. Fakat bu bebeğe hamile kaldığım sırada dünyalarımızın ne kadar lekeli olduğunu bilmiyordum. Bir ilişkiye girmemizin ne kadar imkânsız olduğunu da. “Benden nefret ediyorlar. Annemden nefret ediyorlar. Yapamam. Lütfen bunu yardım almadan yapabileceğimi karutlamak için bana süre

tanı. Sonunda ona söyleyeceğim ama söyledikten sonra çekip gidebilecek durumda olmalıyım. Bu sefer bizim isteklerimizin bir önemi yok. Bu bebek için en iyi olanı yapıyorum.”

Woods’un kaşları iyice çatıldı. Birkaç dakika boyunca sessiz kaldık.

“Hoşuma gitmiyor ama bu hikâyeyi anlatmak bana düşmez. Gidip üstünü değiştir ve Darla’yla görüş. Bugün servise çıkabilirsin. Mutfağın kokusu pek sorun olmadığında bana haber ver.”

Kollarımı boynuna dolayıp ona sarılmak istedim. Birilerine söylemem için beni zorlanıyordu ve kahvaltı servisinden alarak beni bir çıkmazdan kurtarıyordu. Eskiden pastırmayı severdim ama artık... dayanamıyordum. “Teşekkür ederim. Akşam yemeği benim için kötü olmaz. Sadece sabahları ve bazen de öğleden sonraları kötü.”

“Anladım. Yemek salonunda sadece akşam mesaisi yapmanı sağlayacağım. Bu haftalık dışarıda çalış. Ama sıcak basmamasına dikkat et. Serinlemek için buz ya da soğuk bir şeyler bulundur. Darla’ya söyleyebilir miyim?”

O daha lafını bitirmeden, “Hayır,” dedim. “Bilmemeli. Kimse bilmemeli. Lütfen.”

Woods iç çektikten sonra başıyla onayladı. “Tamam. Sırrını saklayacağım. Ama bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver... Rush’ın bilmesini istemiyorsan öyle yap en azından.”

“Tamam. Teşekkür ederim.”

Woods bana sert bir tebessüm gönderdi. “Sonra görüşürüz.”

Konuşma bitmişti.

Haftanın geri kalanında bira servisi yaptım. Bir hafta sonra bir turnuva vardı ve tüm gün çalışmam gerekiyordu. Bundan daha

çok sevinemezdim. Harika para kazanacaktım. Tüm gün golf sahası çok sıcak olsa da klimalı alanda pastırma ya da herhangi bir türden yağlı etin kokusunu soluyup kusmaktan iyiydi.

Ben ayrıldığımdan bu yana golf sahası kalabalıklaşmıştı. Darla'ya göre, yaz tatilinde gelen üyelerin hepsi artık burada kalıyorlardı. Herkese içecek sunabilmek için Bethy'yle birlikte iki farklı arabada servise çıkıyorduk. Woods nadiren sahada oluyordu, yani beni izliyor diye endişelerime gerek yoktu. Çalışmakla meşguldü. Jace, Bethy'ye Woods'un terfi konusunda babasını ikna etmeye çalıştığını söylemişti.

Bugünlük servis aracını üçüncü kez doldurduktan sonra tekrar işe koyulmak için ilk deliğe yöneldim. Grant'in başını görür görmez tanıdım. Onunla birlikte oynayan... Nan'di. Bugünün geleceğini biliyordum ama hazırlıklı değildim. Bu deliği istediğim gibi atlayabilir ve Bethy'nin bir sonraki turda yanlarına gitmesini sağlayabilirdim ama bu sadece yaşanacak olanı ertelerdi.

Aracı durdurunca Grant bana döndü. Nan'le ciddi bir konuşmanın ortasındaymış gibiydi. Öfkeyle astığı suratı rahatsız ediciydi. Gülümsedi ama zoraki olduğunu görebiliyordum.

Grant, "Bir şeye ihtiyacımız yok Blaire. Diğer deliğe gidebilirsin," diye seslendi. Adımı duyunca Nan başını aniden çevirdi ve yüzündeki nefret dolu bakışa karşılık aracı döndürdüm. Belki de içgüdülerime güvenmeliydim. Buraya uğramamalıydim.

"Bekle. Ben bir şey istiyorum." Rush'in sesini duyunca kalbim, sadece onun yaptırabildiği bir şekilde hafifçe titremeye başladı. Sesinin geldiği yere dönünce soluk mavi şort ve beyaz bir polo tişörtle bana doğru koştuğunu gördüm. Böyle kıyafetler içinde gülünç derecede iyi görüldüğünü ne zaman görsem

büyüleniyordum. Bama'daki çocuklar böyle giyinmezlerdi. Golf oynarken kot pantolon, beyzbol şapkası ve o gün kurutucudan hangi şanslı gömlek çıktıysa onu giyerlerdi. Fakat Rush bu işi ağız sulandırarak kadar seksi bir hale sokuyordu.

Aracıma yaklaştığında rahat bir tebessümle, "Bir içkiye ihtiyacım var," dedi. Tam önümde durdu. Onu birkaç gündür görmüyordum. Yolculuğa çıktığımızdan beri.

"Her zamankinden mi?" diye sorarken sırf ona daha yakın olabilmek için araçtan indim. Geri çekilmedi, göğüslerimiz birbirine değmek üzereydi. Ona baktım.

"Evet. Harika olur," diye cevap verdi ama kıpırdamadı. Ayrıca gözleri de gözlerimdeydi. İçimizden birinin harekete geçip bu bakışma yarışına bir son vermesi gerekiyordu. Bunu yapması gereken kişi olduğumu biliyordum. Ona bir şeylerin değiştiği fikrini veremezdim.

Ona bir Corona vermek için yanından geçip aracın arkasına gittim. Buzların arasından bir şişe çıkarmak için eğilince arkama doğru geldiğini hissettim. Lanet olsun. İşimi kolaylaştırmıyordu.

Doğrulunca ona bakmadım ya da arkamı dönmedim. Fazla yakındı. Usulca, "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Nan'ın veya Grant'in bizi duymasını istemiyordum.

Verdiği tek cevap, "Seni özledim," oldu.

Gözlerimi sıkıca yumarak derin bir nefes aldım ve kalbime yaşattığı heyecanı bastırmaya çalıştım. Ben de onu özlemiştim. Fakat bu, gerçekleri ortadan yok etmiyordu.

Onu özlediğimi söylemek mantıklı değildi. Her şeyin eskisi gibi olacağı izlenimini vermemem gerekiyordu.

Nan Rush'ın arkasından, "İçkini al da gel," dedi. Harekete geçmem için bu kadarı yeterliydi. Nan'ın sözlü saldırısını kaldırarak durumda değildim. Bugün değildim.

Rush, "Geri çekil Nan," diye homurdandığı sırada ben de Corona'yı ona uzatıp hızla sürücü koltuğuna geçtim. Rush, "Blair, bekle," dedi, yine peşimden geliyordu.

"Bunu yapma," diye yalvardım. "Onunla baş edemem."

Önce irkildi ama sonra başıyla onaylayıp geri çekildi. Gözlerimi ondan alıp aracı çalıştırdım. Ardıma bakmadan diğer deliğe gittim.

Rush

Blaire ve aracı gözden kaybolur kaybolmaz öfkeyle, "Senden geçen gün istediğim şeyi hatırlamıyor musun Nan?" dedim.

"Eziklik yapıyordun. Aşkından perişan olmuşsun gibi görünme diye sana yardım ediyordum." Dönüp üzerine yürüdüm. Üstüme gelip duruyordu. Çoğu erkeği gençliğinde kız kardeşine fiziksel zarar verecek raddeye getiren o öfke nöbetine girmemiştim hiç. Fakat o anda yaşadığım buydu.

Grant önüme geçip aramıza bir set çekti. "Hop! Geri çekilip sakinleşmen lazım."

Bakışlarımı Nan'den çekip Grant'e yönelttim. Ne halt ediyordu böyle? Nan'den nefret ederdi. "Uza. Bu, benimle *kız kardeşim* arasında," diye hatırlattım. Daha önce onu hiç sahiplenmemişti. Babasıyla annem evlendiğinde bile Nan'den nefret ettiğini anladığımızdan emin olmuştu. Bu ikisinin arasında kardeşlik bağı diye bir şey yoktu.

Grant bana doğru bir adım atarak, "Ve *kız kardeşine* ulaşmak için beni çiğnemen gerek," diye karşılık verdi. "Çünkü şu anda Blaire hariç kimsenin duygularını hesaba katmıyorsun. Blaire'i

görünce Nan'ın nasıl etkilendiğini düşün. Bir zamanlar bunu umursardın."

Bu da neyin nesil! Hayal mi görüyordum? Grant ne zamandan beri Nan'i koruyordu? "Blaire'i görünce Nan'ın nasıl etkilendiğini çok iyi biliyorum. Ama ona anlatmaya çalıştığım şey de bunların hiçbirinin Blaire'in suçu olmadığı. Nan o kadar uzun süredir yanlış kişiden nefret ediyor ki artık kendini durduramıyor. Sana ne oluyor ki zaten? Bunları gayet iyi biliyorsun! Blaire buraya adımını attığı gün onu göklere çıkaran da sendin. Hiçbir zaman onun suçlu olduğunu düşünmedin. En başından beri masum olduğunu düşünüyordun."

Grant rahatsız olup kıpırdandı, sonra gözleri fal taşı gibi açılmış Nan'e baktı. "Onu sen zayıflattın, Rush. Tüm hayatı boyunca onu korudun. Sana bel bağladı. Sonra ondan vazgeçtin, tüm dikkatini Blaire'e yoğunlaştırıp Nan'ın sorun etmemesini bekledin. Yetişkin olabilir ama hayatı boyunca sana o kadar bağımlı kaldı ki başka türlüünü hayal edemiyor. Blaire'i geri kazanmaya kendini bu kadar adanmış olmasaydın, bunu sen de fark ederdin."

Grant'i yolundan çekip bakışlarını kız kardeşime yönelttim. Kısmen gerçek olsa da ondan ders alacak değildim. İçten içe ikisinin bir şekilde bir temelde buluşmuş olmasına seviniyordum. Belki de Grant aslında onu önemsiyordu. Senelerce hepimiz aynı evde yaşamıştık. Birlikte görmezden geliniştik.

"Seni seviyorum Nan. Bunu biliyorsun. Ama benden seçim yapmamı isteyemezsin. Hiç adil olmaz."

Nan iki elini de beline koydu. Savunma pozisyonuydu. "İkimizi birden sevemezsin. Onu asla kabullenmeyeceğim. Bana

tabanca doğrulttu Rush! Onu gördün. Delirmiş. Beni vuracaktı. Nasıl onu severken beni de sevebilirsin? Hiç mantıklı gelmiyor."

"Seni asla vurmazdı. Grant'e de silah çekti. O bunu aştı. Ve evet, ikinizi de sevebilirim. Seni daha farklı şekilde seviyorum."

Nan bakışlarını Grant'e yöneltip ona üzgün bir tebessüm gönderdi. Bu daha da garipti. "Beni dinlemeyecek Grant. Pes ediyorum. Ona olan aşkını, bana ve hislerime tercih ediyor."

Grant daha önce ona karşı kullandığını hiç duymadığım nazik bir ses tonuyla, "Nan, onu dinlesene. Haydi. Doğru bir noktaya değiniyor," dedi. Resmen *Alacakaranlık Kuşağı*'ndaydım.

Nan ayağını yere vurdu. "Hayır. Ondan nefret ediyorum. Onu görmeye dayanamıyorum. Şu anda da Rush'ın canını yakıyor ve ondan daha çok nefret ediyorum," diye bağırdı. Onu duyan oldu mu diye etrafa baktım ve Woods'un bize doğru yürüdüğünü gördüm. Lanet olsun.

Grant dönüp bakışlarımı takip etti. "Ah, lanet olsun," diye söylendi.

Woods önümüzde durup Nan'e, Grant'e ve sonra da bana baktı. Bakışlarını üzerime sabitleyerek, "Ne hakkında konuştuğunuzu anlayacak kadarını duydum," dedi. "Düşüncelerimi açıkça ifade edeyim. Neredeyse tüm hayatımız boyunca arkadaş-tık. Ailendeki dinamikleri biliyorum." Dudağını iğreniyormuş gibi bükerek Nan'e baktı, sonra bana döndü. "Birinin Blaire'le ilgili bir sorunu varsa önce benimle yüzleşmek durumunda. İhtiyaç duyduğu sürece burada çalışacak. Üçünüzün hoşuna gitmeyebilir ama şahsen hiç sikimde değil. Yani, aşın bunu artık. Şu anda böyle boktan bir şeyle uğraşacak durumda değil. Geri çekilin. Anlaşıldı mı?"

Onu inceledim. Ne demek istiyordu ve neden Blaire'i koruyordu? Hoşuma gitmemiştir. Kanım fokurdamaya başladı ve ellerimi yumruk yaptım. Şimdi Blaire'le ilgili harekete geçebileceğini mi sanıyordu? Zayıfken ortaya çıkıp kahraman mı olacaktı? Buna izin vermezdim. Blaire benimdi.

Woods cevap beklemedi. Bunun yerine çekip gitti.

Nan ağzını yayarak, "Görünüşe göre bir rakibin var," dedi.

Grant, onun yanına gidip tekrar kızı arkasına çekti. "Bu kadar yeterli Nan," diye fısıldadıktan sonra tekrar bana baktı.

Artık pes ediyordum. Şu anda bu ikisiyle uğraşamazdım. Golf sopamı atıp Woods'un peşinden koştum.

Ya beni duymuştu ya da üzerimden yayılan öfkeyi hissetmişti, çünkü kulüp binasına varmadan durup döndü ve bana baktı. Sanki eğleniyormuş gibi tek kaşı havaya kalktı. Bu, beni sadece daha fazla sinirlendirdi.

Woods kollarını göğsünde kavuşturup, "İkimiz de aynı şeyi istiyoruz. Neden birkaç derin nefes alıp rahatlamıyorsunuz?" dedi.

"Ondan uzak duracaksın. Beni duydun mu? Geri çekil. Blaire beni seviyor; sadece aklı karıştı ve canı yanıyor. Ayrıca incinmeye çok müsait bir durumda. Yani bu halinden faydalanmaya çalışırsan ağzını burnunu kırarım."

Woods başını eğip kaşlarını çatı. Uyarımdan pek etkilenmemiştir. Belki de etkilenmesini sağlamalıydım. "Onu sevdiğini biliyorum. Hayatında hiç böyle delirmiş gibi davrandığını görmemiştim. Anlıyorum. Ama Nan ondan nefret ediyor. Blaire'i seviyorsan, onu kız kardeşinin dişlerinden akan zehirden korusun. Yoksa ben korurum."

Sanki yüzüme tokat atmıştı. Ben daha karşılık veremedim arkasındaki kapıyı açıp içeri girdi. Hareket etmeden önce birkaç dakika kapalı kapıya baktım. İkisinden birini kaybedecektim. Kız kardeşimi seviyordum ama zamanla beni affederdi. Blaire'i ise sonsuza dek kaybedebilirdim. Bunun olmasına izin vermiyecektim.

Blaire

Bethy uzanıp elimi sıktı. Muayene koltuğuna uzandığımda elimi tutuyordu. Bir bardağa işemiştım ve şimdi de resmi sonucu duymayı bekliyorduk. Kalbim hızla çarpıyordu. Hamile olmadığımı dair ufak bir ihtimal vardı. Dün gece bunu Google'da aramıştım. Evde yapılan hamilelik testleri yanlış çıkabiliyordu ve zihinsel olarak hamile olduğumu düşündüğümünden hastalanmamış olabilirdim.

Kapı açıldı ve bir hemşire içeri girdi. Bethy'den sonra bana bakarken gülümsedi. "Tebrikler. Pozitif. Hamilesiniz."

Bethy elimi iyice sıktı. İşten içe biliyordum ama hemşirenin söylediğini duyunca daha da gerçekçi olmuştu. Ağlamayacaktım. Bebeğim, hamile olduğumu öğrendiğimde ağladığımı bilmeliydi. Bu bebeğin daima sevildiğini hissetmesini istiyordum. Kötü bir şey olmamıştı. Bu kötü bir şey olamazdı. Bir aileye ihtiyacım vardı. Yakında yine bir aileye kavuşacaktım. Beru koşulsuz seven birine.

"Doktor birkaç dakika içinde gelir. Kan almamız da gerekiyor. Kramp ya da kanama oldu mu hiç?"

"Hayır. Sadece midem çok buluyor. Kokular tetikliyor," diye açıkladım.

Hemşire başıyla onaylayıp not aldı. "Öyle görünmeyebilir ama aslında iyi. Mide bulantısı iyidir."

Bethy homurdandı. "Onu öğütürken görmediniz. Nesi iyiymiş ki?"

Hemşire gülümsedi. "Evet, o günleri hatırlayabiliyorum. Eğlenceli yanı yoktur."

Bakışlarını bana yöneltti. "Baba da sürece dahil olacak mı?"

Olur muydu? Ona söyleyebilir miydim? Başımı sağa sola salladım. "Hayır, dahil olacağını sanmam."

Başıyla onaylayıp not alırken hemşirenin yüzünde gördüğüm hüznü tebessüm bununla çok sık karşılaştığını belirtiyordu.

"Hamile kaldığında herhangi bir doğum kontrol ilacı alıyor muydun? Mesela hap?" diye sordu.

Bethy'ye bakmadım. Belki de burada olmasa daha iyi olurdu. Başımı sağa sola salladım.

Hemşire kaşlarını kaldırdı. "Hiçbir şey mi?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Yani, birkaç kere prezervatif kullandık ama birkaç kere de kullanmadık. Bir keresinde dışarı çıkarmıştım... Ama bir keresinde de çıkarmadım."

Yanımdaki Bethy kaskatı kesildi. Ne düşündüğünü biliyordum. Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim ki? Hikâyenin anlatmadığım tek kısmıydı.

Hemşire başıyla onayladı. "Tamam. Doktor yakında gelir," diye karşılık verip odadan çıktı.

Bethy kolumu çekiştirince ona baktım. "Prezervatif kullanmadı mı? Delirmiş mi o? Lanet olsun! Hamile kalıp kalmadığını

düşünmesi gerekirdi. Ne adi herif. Ben de burada durmuş baba olacağını bilmiyor diye üzüliyordum ama lanet bir prezervatif bile takmamış. Dört hafta içinde seni arayıp hamile misin diye sorması lazımdı. Tam bir *embesil*."

Bethy artık volta atıyordu. Bense öylece onu izledim. Buna nasıl karşılık verebilirdim ki? Ben de hatalıydım. O gece çınlıplak soyunup üstüne çıkarak düzüşen bendim. Tipik bir erkek gibi davranıyordu ve aklından geçen son şey prezervatif takmak için durmaktı. Ona düşünecek vakit tanımamıştım. Ama Rush'la cinsel hayatının detaylarını Bethy'yle paylaşmayacaktım. Böylece çenemi kapalı tuttum.

"Bunu hak ediyor. Seni kontrol etmesi gerekirdi. Pisliğe hiçbir şey söyleme. Şeyini korumasız kullanabileceğini düşünüyorsa haberinin olmamasını hiç umursamam. Ben yanında olacağım. Sen ve ben. Bu işi halledeceğiz." Bethy o anda dünyayı ele geçirebilecekmiş gibi görünüyordu. Beni gülümsetti. Bu bebek doğduğunda Rosemary'de olmayacaktım. Keşke olabilseydim. Bebeğimin hayatında onu sevecek birilerinin olmasını istiyordum. Bethy iyi bir teyze olurdu. Bu düşünce beni üzdü. Tebessümüm yok oldu.

Bethy yüzünde endişeli bir ifadeyle, "Üzgünüm. Seni üzmemek istememiştim," diyerek ellerini belinden çekti.

"Hayır. Üzmedin. Ben sadece... sadece gitmek zorunda kalmamayı diliyordum. Bebeğimin seni tanımasını isterim."

Bethy gelip omzumu sıktı. "Bana nerede yaşayacağını söyleyeceksin ve ben de hep ikinizi ziyarete geleceğim. Ya da kalıp benimle yaşayabilirsin. Bebek doğduğunda Rush zaten gitmiş olacak. Yaz bitince Rosemary'de kalmıyor. O geri dönmeden

hayatınızı düzene sokacak vaktimiz olur. Bir düşün. Şu anda son kararını vermeye çalışma.”

Rush gider miydi? Benden vazgeçip Rosemary’den ayrılır mıydı? Yoksa kalır mıydı? Benden uzaklaşacağını düşünürken bile kalbim sızladı. Hiçbir şeyin düzelmeyeceğini bilsem de benim için savaşmasını istiyordum. İmkânsız olduğunu bilsem de birlikte olmamızın bir yolunu bulmasını istiyordum.

İki saat sonra Bethy’nin evine dönmüştük ve elimde hamilelere özel vitaminler ile bu dönemde dikkat edilecekleri anlatan birçok broşür vardı. Bunları valizime tıktım. Ilık bir duş alıp yatmam lazımdı.

Bethy bir kez banyo kapısını tıklatıp içeri girdi. Tek eliyle telefonunu tutuyor ve aptal gibi gülüyordu. “Buna inanmayacaksın,” dedikten sonra durup sanki hâlâ inanamıyormuş gibi başını salladı. “Woods az önce aradı. Evin, bu eve ödediğim paraya karşılık bize ait olacağını söyledi. İki çalışanın kulüp arazisinde kalması iş açısından avantajlıymış. Ayrıca teklifini geri çevirmeye kalkarsak işlerimizden olacağımızı da söyledi.”

Kapalı klozet kapağına oturup gözlerimi ona diktim. Woods bunu hamile olduğum için yapıyordu. Bu şekilde yardım ediyordu. Aynı anda hem ona bağırarak hem de boynuna sarılmak istiyordum. Gözyaşları gözlerimi sızlattı. “Hâlâ telefonda mı?” diye sorduğumda Bethy’nin telefonu kulağına tuttuğunu fark ettim.

“Hayır, bu Jace. Gelişmelerin seninle ilgili olduğunu söylüyor. Sen... Woods’la görüşmüyorsun ya?” diye usulca sordu. Bunu Jace sormuş olmalıydı. Söylerken bile inanmıyormuş gibiydi.

Usulca, “Aramayı sessize alabilir misin?” diye sordum.

Gözleri kocaman açıldı ve başıyla onayladı. Sessize alır almaz sanki beni tanıımıyormuş gibi bakmaya başladı. Ne düşünüyordu? Rush'ın bebeğine hamileyken Woods'la mı görüşüyordum? Tabii ki hayır. "Bethy, o biliyor. Woods biliyor."

Durumu kavrayınca ağzı bir karış açıldı. "Nasıl?" diye sordu.

"Beni yemek salonunda sabah vardiyasına koydu. Mutfak... pastırma kokuyordu."

Bethy başını salladı. Anlamıştı. Telefonun sesini tekrar açtı. "Woods'la Blaire arasında hiçbir şey yok. Sadece arkadaş olmuşlar ve Woods yardım etmek istiyor. Hepsi bu."

Bethy Jace'in söylediği bir şeye karşılık gözlerini devirip ona deli olduğunu söyledi ve telefonu kapadı. "Tamam, yani Rush'ın bebeğine hamile olduğunu biliyor ve bize o evi ucuza veriyor, öyle mi? Bence başımıza gelen en iyi şey bu. Evi görene kadar dur. Bebek doğduktan sonra kalmamıza izin verirse, odana en geniş bebek karyolasını bile sokarsın! Mükemmel bir yer."

O kadar ilerisini düşünemiyordum. Şu anda tek ihtiyacım olan Woods'u bulup konuşmaktı. Dört ay içinde çekip gidersem, Bethy için anlaşmanın bozulmasını istemiyordum. Fazla heyecanlanmasına müsaade etmeden önce bundan emin olmam lazımdı.

Rush

Jace beni arayıp kızların bugün kulüp arazisindeki eve taşınacaklarını söyledi. Golf sahasındaki olaydan sonra Blaire'i görmemiştim. Denemediğimden değildi. Birçok kez kulüpte karşısına çıkmaya çalışmışım ama hiç işe yaramamıştı. Hatta dün de uğramışım ama orada değildi. Darla, Bethy ile birlikte izinli olduklarını söylemişti, ben de birlikte bir şeyler yapmaya gittikleri sonucuna varmışım.

Bethy'nin evinin önünde durduğum anda Woods'un arabasını fark ettim. Burada ne haltlar karıştıyordu? Kapıyı açtım ve girişe yöneldiğimde Blaire'in sesini duydum. Dönüp Woods'un arabasına doğru gittim ve önüne park ettiği duvara yaslanmış, yüzünde bir tebessümle Blaire'i dinleyen Woods'u gördüm. Yüzünden silip atacağım bir tebessümle.

Blaire kimsenin duymasını istemiyormuş gibi usulca, "Eminsen teşekkür ederim," dedi.

Woods beni görmeden önce, "Kesinlikle," diye cevap verdi. Sonra yüzündeki tebessüm yok oldu.

Blaire omzunun üzerinden bakmak için başını çevirdi. Gözlerimle buluştuğunda yüzünde beliren şaşkınlık canımı acıttı. Belki de şu anda burada olmamalıyım. Çileden çıkıp onu korkutmak istemiyordum ama öfkeden kontrolümü kaybetmek üzereydim. Neden baş başa konuşuyorlardı? Woods hangi konuda emindi?

Blaire Woods'tan uzaklaşıp yanıma gelirken, "Rush," dedi. "Burada ne yapıyorsun?"

Woods kıs kıs gülüp başını sağa sola salladı, sonra arabasının kapısını açtı. "Yardım etmeye geldiğinden eminim. Öfkesini benden çıkarmadan önce gideyim."

Gidiyordu. İyi.

Beni dikkatle izleyerek, "Buraya taşınmamıza yardım etmek için mi geldin?" diye sordu.

"Evet, öyle," diye cevapladım. Woods BMW'sini çalıştırıp gidince gerginliğim kayboldu.

"Taşındığımızı nereden öğrendin ki?"

"Jace beni aradı," diye cevap verdim.

Gergin bir şekilde kıpırdandı. Onu germekten nefret ediyordum.

"Yardım etmek istedim, Blaire. Geçen gün Nan'le yaşananlara üzüldüm. Onunla konuştum. Bir daha..."

"Endişelenme. Onun adına özür dilemek zorunda değilsin. Bunu sana karşı kullanmam. Anlıyorum."

Hayır, anlamıyordu. Anlamadığını gözlerinde görebiliyordum. Uzanıp elini tuttum. Bir şekilde ona dokunmam gerekiyordu. Parmaklarım avuç içine değdiğinde titredi. Tıpkı yapmak istediğim gibi dişle alt dudağını ısırdı. "Blaire," dedim ve duraksadım, çünkü ne diyeceğimden emin değildim. Gerçekler şu anda fazlasıyla ağır gelirdi.

Gözlerini ellerimizden ayırdı, beni arzuladığını görebiliyordum. Gerçekten mi? Rüya mı görüyordum yoksa o... o gerçekten? Tek parmağımı avcundan geçirip bileğinin iç kısmını okşadım. Yine titredi. Lanet olsun. Dokunuşumdan etkileniyordu. Ona iyice yaklaşip elimi yavaşça kolundan yukarı çıkardım. Umduğum şekilde beni itip aramıza mesafe koymasını bekliyordum.

Yeteri kadar yukarı çıktığımda başparmağım göğsünün kenarına değdi ve titrediğinde boşa kalan kolumu tuttu. Bu da neyin nesiydi? "Blair," diye fısıldayıp göğsüm, göğsünden birkaç santim uzakta kalana dek sırtını apartmanın duvarına yasladım.

Beni itmedi ve gözkapakları, göğsüme baktığında kapanıyor gibiydi. Hızla nefes alıp veriyordu. Minik, soluk pembe yazlık elbisesinin dekoltesi burnumun dibindeydi. Davet eder gibi inip kalkıyordu. İmkânsız bir şekilde. Yanlış giden bir şeyler vardı.

Diğer elimi beline koyup diğer başparmağım da göğsünün altına gelene dek vücudundan yukarı çıkardım. Sutyen takmıyordu. Göğüs uçları sertti ve elbisesinin ince kumaşından dışarı fırlıyordu. Kendime engel olamıyordum. Elim kaldırıp sağ göğsünü nazikçe sıktım. Blair titrerken dizlerinin bağı çözöldü. Başını duvara yaslayıp gözlerini yumdu. Onu sabitleyip yere düşmesin diye bacağımı bacaklarının arasına soktum.

Diğer elimle sol göğsünü kavrayıp parmaklarımı sert göğüs uçlarında dolaştırdım.

"Ah Tanrım, Rush," diye inleyip gözlerini açtı ve kirpiklerinin arasından bana baktı. Siktir. Bir tür cennetteydim. Bu da rüya çıkarsa küplere binecektim. Fazlasıyla gerçekçi görünüyordu.

Kulağına fısıldamak için başımı eğip, "Hoşuna gidiyor mu bebeğim?" diye sordum.

"Evet," diye cevap verirken dizlerime iyice abandı. Sıcaklığı bacağıma değdiğinde ağzı açık halde kollarıma asıldı. "Ahhhh," diyerek inledi.

İç çamaşıırıma boşalacaktım. Hayatımda hiç bu kadar baştan çıkmamıştım. Bir şeyler farklıydı. Aynı şey değildi. Neredeyse umutsuzdu. Korkusunu hissedebiliyordum ama ihtiyacı ağır basıyordu. "Blaire, ne yapmamı istediğini söyle. İhtiyacın olan neyse yapacağım," diye ona söz verip kulağının altındaki yumuşak noktayı öptüm. Felaket güzel kokuyordu. Yine ellerimle göğsünü okşadım ve yalvarır gibi inledi. Tatlı Blaire'im, inanılmaz derece tahrik olmuştu. Gerçekti. Lanet bir rüya değildi. Siktir.

"Blaire!" Tiz perdeden çıkan Bethy'nin sesi, Blaire'in üzerine boca edilmiş bir kova buzlu su etkisi yarattı. Kaskatı kesildi, sonra dik durup ellerini üzerimden çekti ve geri çekildi. Bana bakamıyordu.

"Ben... Şey... Üzgünüm. Bilmiyorum..." Başını sağa sola çevirip benden uzaklaştı. Kapıya gidişini ve Bethy'nin onunla ciddi bir şekilde konuşmasını izledim. İçeri girdiklerinde iki elimi de duvara vurup sertliğimi kontrol altına almak için küfürler yağdırdım.

Birkaç dakika sonra kapı tekrar açıldı ve döndüğümde Jace'in dışarı çıktığını gördüm. Bana bakıp kısık sesle ısıklık çaldı. "Lanet olsun dostum, elini ne kadar da çabuk tutuyorsun."

Buna cevap bile vermedim. Ne dediğini bilmiyordu. Blaire dokunuşuma açtı. Beni itmemişti. Neredeyse sessizce yalvarıyordu. Hiç mantıklı gelmiyordu ama beni arzuluyordu. Tanrı biliyordu ki ben de onu istiyordum. Onu hep istemiştim.

Jace kapıyı açık tutarak, "Haydi ama. Taşımamız gereken bir kanepeler var. Yardım et," dedi.

Blaire

Benim derdim neydi? Bethy'nin yatak odasına girip kapıyı kapadım. Sakinleşmek için bir dakika molaya ihtiyacım vardı. Rush'a neredeyse beni orada becermesi için yalvaracaktım. Sebebi şu aptal rüyaydı. Tamam, belki dün geceki rüya aptalca değildi ama son derece yoğundu. Düşününce bacaklarımı birleştiriordum.

Şimdi bunu neden yapıyordum ki? Cinsel içerikli rüyalar görmek normaldi ama artık o kadar gerçekçiydiler ki resmen rüyamda orgazm oluyordum. Delilikti. Sumit'te daha önce hiç bu kadar arzu dolu değildim. Fakat Rush da Sumit'te değildi.

Bethy'nin taşınacağımız için üstünü örtmediği yatağına çöktüm. Rush'ın yanında kendime hâkim olmalıydım. Bana asılmaya çalışmamıştı ama ben daha parmakları elime dokunduğu andan itibaren hızla nefes alan çılgın bir kadına dönüşmüştüm. Ne kadar da utanç vericiydi. Bundan sonra yüzüne bakmak zor olacaktı.

Kapı açıldı ve Bethy hafifçe sırtarak içeri girdi. Neden sırtıyordu ki? Beni dışarıda yakaladığında tepeme binmişti.

Kapı ardından sıkıca kapandığında, "Hamilelik hormonların devreye giriyor," dedi.

Şaşkınlıkla, "Ne?" diye sordum.

Bethy başını yana yatırdı. "Doktorun sana verdiği o broşürleri hiç mi okumadın? İçlerinden birinde yazdığına eminim."

Hâlâ şaşkındım. "Rush'ın yanında kendimi kontrol edememle mi ilgili?"

Bethy omuz silkti. "Evet. Sanırım hormonlarını harekete geçiren oydu. Ama hamileyken azıyor insan Blaire. Biliyorum, çünkü kuzenim karısı hamileyken bununla ilgili şakalar yapardı. Onunla başa çıkmakta zorluk çektiğini falan söylerdi."

Azmak mı? Hamilelik beni azdırıyor muydu? Harika.

"Muhtemelen sadece Rush'ın yanında sorun olacak. Sana çekici gelen ve o şekilde istediğin tek kişi olduğunu düşünüyorum. Yani yanındayken daha yoğun şeyler hissedeceksin. Belki de ona söylemeli ve tadını çıkartmalısın. Yardımcı olacağından hiç şüphem yok."

Ona söyleyemezdim. Henüz. Hazır değildim, o da değildi. Nan küplere binecekti ve şu anda Nan'le uğraşamazdım. Ayrıca Rush Nan'i seçerdi ve ben de bunu tekrar kaldıramazdım. "Hayır. Bilmesine gerek yok. Şimdilik. Durumum düzelecek."

Bethy omuz silkti. "İyi. Ben söyleyeceğimi söyledim. Ona söylemek istemiyorsan söyleme. Ama herkesin ortasında pes edip üzerine atlama, olur mu?" derken pis pis güldü, ardından kapıyı açıp tekrar dışarı çıktı.

Bethy çocuklara, "Önce onu bir örtüye sarmanız lazım! Yastıklarımı mahvedeceksiniz," diye bağırdı.

Onunla yüzleşemezdim. Bundan haberi yoktu. Hiçbir şey olmamış gibi davranacaktım. Ayrıca bir şeylerin ucundan tutmam lazımdı. Mutfaktaki eşyaları paketleme işini bitirebilirdim.

Rush beni izliyordu. Ne zaman bir şeyleri taşımak için eve girse gözleri beni buluyordu. O ateşli bakışlar yüzünden bir kâseyi elimden düşürdüm, bir kutu tahılı yere döktüm ve bir paket çatal kaşığı etrafa saçtım. Bana böyle baktığında nasıl odaklanıp aptalca sakarlıklar yapmayacaktım ki?

Bu sefer eve girdiğinde gidip banyodaki eşyaları toplamaya karar verdim. Mutfak masası ile sandalyeleri taşıyacaklardı ve ben bununla uğraşamazdım. Muhtemelen Bethy'nin sahip olduğu tüm bardakları kırardım.

Banyoya girdiğim anda arkamda bir vücut belirip beni iyice içeri itti. Rush'ın göğsünden sırtıma yayılan sıcaklık titrememe neden oldu. Lanet olsun. Bununla baş edemeyecektim.

Banyo kapısı kapandı ve kilitlendiğini belirten o tarudık ses kalbimi hepten hızlandırdı. Dışarıda olanlardan daha fazlasını istiyordu ve onun yanında olunca kendimden öyle bir geçmişim ki doğru düzgün düşünemiyordum.

Eliyle ensemdeki saçları itip omzuma yöneldi. Dudaklarının sıcaklığı çıplak tenime değdiğinde titredim. İki elini de kalçama atıp beni iyice kendine çekti. Kulağıma, "Beni çıldırtıyorsun Blaire. Çıldırtıyorsun bebeğim. Çıldırtıyorsun," diye fısıldadı. Başımı göğsüne atmamak için tüm irademi kullanmam gerekti.

"Dışarıda ne oldu? Beni kendimden öyle bir geçirdin ki doğru düzgün düşünemiyorum. Tek görebildiğim sensin."

Elleri yanlardan başlayıp mideme kadar tırmandı. Neredeyse koruyucu bir tavırla tutması, neyi koruduğu hakkında hiçbir fikri olmasa da gözlerimi yaşlarla doldurdu. Bilmesini istedim.

Fakat beni seçmesini de istiyordum... ve bebeğimizi. Bunu yapacağını sanmıyordum. Kız kardeşini seviyordu. O şekilde reddedilmekten ödüm kopuyordu ve bebeğimin reddedilmesini kabullenemiyordum.

Kollarının arasından kurtulmaya çalıştığımda elleriyle göğsümü tuttu, ağzı boynumun kıvrımında dolanıyordu. Lanet olsun. Kalbim söz konusu olduğunda ona güvenmiyor olabilirdim ama vücudum söz konusu olduğunda ona gerçekten güvenmek istiyordum. Sırf bu seferlik olsa bile.

Nefes nefese, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Tanrı'ya, beni durdurmadan için dua ediyorum. Açlıktan ölüyorum Blaire." Karşılık vermemi beklemek için duraksadı. Vermediğimde uzanıp göğsümü ortaya çıkarana kadar yazlık elbisemin askalarını indirdi. Artık göğsüm hep şişkin görünüyordu ve çok hassaslaşmıştı. Neredeyse hiç sutyen takmıyordum. Zaten sutyenim küçük geliyordu ve bu koca memeli halim uzun sürmez diye gidip yeni bir sutyene para harcamak istemiyordum.

Elleriyle göğsümü kavrarken, "Lanet olsun bebeğim. Büyümüş gibiler," dedi.

Anında külotum ıslandı ve dizlerimin bağı çözüldü. Destek almak için duvara tutundum. Daha önce hiçbir şey bu kadar güzel gelmemişti. Ağzımdan ihtiyacıma belli eden bir ses çıktı ama nasıl bir ses olduğundan emin değildim.

Aniden kaldırılmış ve döndürülmüştüm. Sonrasında popom lavabonun kenarına oturtulmuş, Rush'ın ağzı ağzımın üzerine kapanmış ve elleri tekrar göğsüme yönelmişti. Bunu durduramayacaktım. Nefes almayı nasıl istiyorsam bunu da öyle istiyordum. Daha önce hiç sekse ihtiyacım olmamıştı ama bu kontrol edebileceğim bir şey değildi.

Rush'ın öpücüğü vahşiydi ve tıpkı hissettiğim gibi kontrol edilemeyecek derecede açtı. Alt dudağımı ısırdı ve dilimi ağzına alıp emdi. Sonra göğüs uçlarımı ısırdı ve kendimi kaybettim. Derhal tişörtünü çıkarmam lazımdı. Bir an geri çekilip başının üstünden çıkarana dek ucundan çekiştirdim. Sonra yine dudaklarıma yapıştı.

Elleri göğsüme leziz şeyler yapıyordu ve sanki ona yeterince yaklaşamıyordum.

Kapıya vuruldu ve Rush göğsüm göğsüne yaslanana dek beni kendine bastırdı. Başını kapıya çevirdi. Dışandaki her kimse ona, "Siktir git," diye bağırdı.

Rush boynuma ve köprücük kemiğime öpücükler kondu-rup ağzı sağ göğüs ucuma yönelmeden önce tek duyduğumuz bastırılmış bir kahkahaydı. Nefesinin sıcaklığı beni titretti ve saçını çekiştirip sessizce yalvardığım şeyi yapması için başını ittim. Kıs kıs güldü, sonra göğüs ucumu ağzına alıp emmeye başladı. Bacaklarımdaki ıslaklık alev aldı ya da en azından öyle hissettim. Beni vücuduyla sabitlememiş olsaydı, ok gibi fırlayıp tavana yapışabilirdim.

Kimin duyacağına aldırmadan, "Ah Tanrım!" diye inledim. Buna ihtiyacım vardı sadece. Tepkim Rush'ı teşvik etti. Diğer göğüs ucuma geçip ona da aynı muameleyi yaparken eli, bacaklarımdan arasına yöneldi. İyice şişmiş ıslak bölgeme dokunacağı fikri beni hem heyecanlandırdı hem de korkuttu. Bir şeyleri anlar mıydı? Değiştiğini fark eder miydi? Sonrasında parmakları külotumun üzerinde dolanınca umursamaktan vazgeçtim.

"Siktir. Sınırlı klamsın," diye inleyip başını boynuma gömdü. Hızla aldığı nefesi düzensizdi. "Çok ıslak." Parmakları külotu-

mun kenarından geçip hassas bölgeye girince vücudum havai fişeklerle tutuştu.

Omzuna tutundum. Tırnaklarım tenini deliyordu ama buna engel olamıyordum. Bana dokunuyordu. Beni öperken ağzı kulağıma gitti ve hızlanmış soluğu tenimi gıdıkladı. "Amin çok tatlı. Bu bana ait Blaire. Hep benim olacak." Parmağı içime girip çıkarken ettiği edepsiz laflar beni tekrar uçuşuma sürükledi.

Tırnaklarımı bastırıp, "Rush, lütfen," diye yalvardım.

"Lütfen ne? O tatlı amını öpmemi mi istiyorsun? Çünkü öyle fena sıcak ve ıslak ki tadına bakmam lazım." Külotumu çıkartıyordu ve ben de ona izin vermek için kalçamı kaldırıyordum. Sonra elbisemi çekti ve ben de çıkarması için ellerimi hava kaldırdım.

Sırtım duvara değene kadar beni itip, "Otur," diye emretti ve tamamen önüne serilene dek iki bacağıma da kaldırıp tezgâha koydu. "Lanet olsun, hayatımda gördüğüm en ateşli şey," diye fısıldadıktan sonra dizlerinin üzerine çöküp ağzını üstüme kapadı. Dilinin tek hareketiyle yine kendimden geçtim.

"Ah Tanrım, Rush lütfen, ah Tanrım, ahhhhhh," diye inleyip başını tutarken onu durdurmaktan acizdim. Fazlasıyla güzeldi. Klitorisime değen dilinin her hareketi inanılmazdı. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Asla bitmesini istemiyordum. Parmağını araya kaydırıp, açık tutarak yalayıp öpmeye başladı.

"Benim. Bana ait. Beni tekrar terk edemezsin. Buna ihtiyacım var. Felaket güzel kokuyorsun. Benim için hiçbir şey bu kadar mükemmel olmayacak," diye mırıldanırken tadıma bakıyordu. Ona istediği her şeyi vermeye hazırdım.

"İçine girmem lazım," derken bakışlarını bana yöneltti. Sadece başımla onayladım.

"Prezervatifim yok," dedikten sonra duraksayıp gözlerini sıkıca yumdu, "ama dışarı çekerim." Artık bir önemi yoktu. Fakat ona bunu söyleyemezdim. Yine sadece başımla onayladım.

Rush ayağa kalkıp arunda kotunu indirdi. Kalçamı kavrayıp sertleşen erkekliği bana değene dek vücudumu öne çekti. Gözlerindeki soru, yüksek sesle söylemese de ortadaydı. Uzarıp erkekliğini içime çektim.

"Siktir," diye inlerken tamamen beni doldurana dek içime girdi. Tamamen Rush'la doluydum. Kollarımı boynuna dolayıp ona tutundum. Bir saniyeliğine ona tutunma ihtiyacı hissettim. Artık bu çıldırmış hormonlarımla ilgili değildi. Artık içimde olduğundan kendimi evimdeymiş gibi hissediyordum. Tamamlanmışım ve ağlamak üzereydim. Kendimi utandırıp aklını karıştırmadan önce başımı kaldırıp kulağına fısıldadım. "Beni becer."

Sanki dolu bir tabancanın tetiğini çekmişim. Rush iki eliyle kalçamı kavrayıp içime gömülmeden önce kükredi. Bizi her adımda zirveye yaklaştıırken bu teslimiyet anının ve yüzündeki coşkunun tadını çıkardım.

Nefes nefese, "Seni seviyorum, Blaire. Seni o kadar çok seviyorum ki canım acıyor," dedi, sonra göğüs ucumu emmek için başını eğdi. Vücudum kontrolden çıktı ve adımı haykırdım. Rush başını kaldırıp gözlerimin içine baktı, dışarı çıkmaya başladı ve ben de bacaklarımı beline doladım. Dışarı çıkmasını istemiyordum. Ne istediğimi idrak edince başını geriye atıp içime boşalmadan önce adımı fısıldadı.

Rush

Ben daha orgazmdan sonra aklımı başıma toplayamadan Blaire beni ittirip tezgâhtan atladı. Ona, "Bekle, seni temizlemem lazım," dedim. Aslında sadece onu temizlemek istiyordum. Bu hoşuma gidiyordu. Hayır, buna resmen bayılıyordum. İçine girdiğimi bilmek ve onunla ilgilenmek benim için anlamlıydı.

Bir kenara fırlatılmış elbisesine uzanıp göz teması kurmadan giyerken, "Beni temizlemene gerek yok. Böyle iyiyim," diye karşılık verdi. Lanet olsun. Onu yanlış mı anlamıştım? Bunu istediğini sanıyordum. Hayır. Bunu istediğini biliyordum. Resmen açlık çekiyordu.

"Blaire, bana bak."

Duraksayıp külotunu yerden aldı. Onu giyerken yutkundum. Ona yine ihtiyacım vardı. Şimdi benden uzaklaşamazdı. Uzaklaşırsa bununla yaşayamazdım.

"Blaire, lütfen bana bak," diye yalvardım.

Durup derin bir nefes aldı, sonra gözlerini gözlerime çevirdi. Gözlerindeki hüzne bir şeyler karışmıştı. Utanç mıydı? Kesinlikle hayır. Uzanıp yüzünü avcuma aldım. "Sorun ne?

Yapmamı istemediğın bir şey mi yaptım? Çünkü kontrolümü kaybetmemeye çalışıyordum. İstedığını yapmak için gerçekten çok çabalıyordum."

"Hayır. Sen... Sen yanlış bir şey yapmadın." Yine gözlerini kaçırdı. "Sadece düşünmem lazım. Mesafeye ihtiyacım var. Ben... Ben... Bunu yapmamalıydık."

Göğsümden bıçaklasaydı daha az acı çekerdim. Onu kendime çekip tam bir mağara adamı gibi bana ait olduğunu ve beni bırakamayacağını söylemek istedim. Ama o zaman da onu kaybedebilirdim. Yine bunu yaşayamazdım. Onun istediğı gibi davranmalıydım. Elimı yüzünden çektim ve gidebilsin diye geri çekildim.

Blaire tekrar bana bakmak için başını kaldırdı. "Üzgünüm," diye fısıldadı, ardından kapıyı açıp kaçtı.

Az önce inanılmaz derecede ateşli seksle dünyamı altüst etmişti ve üzgündü. Müthiş.

Sonunda banyodan çıktığımda Blaire gitmişti. Jace pis pis güldü ve Bethy, Blaire adına mazeretler uydurdu. Ben de artık orada durmak istemiyordum. Tüm ağır eşyaların taşındığından ve Blaire'in valiziyle kutusunun hazırlandığından emin olduktan sonra gittim. O ikisi beni izlerken orada kalamazdım. Bizi duymuşlardı. Blaire'in sesi yüksek çıkıyordu. Utanmıyordum; sadece bana bakıp Blaire'in gidişiyile ilgili bir açıklama yapmamı beklemelerinden bıkmıştım.

Blaire'e bana dönmesi için birkaç günlük süre tanıdım. Dönmedi. Şaşırmamıştım. Fakat mesafe istemişti ve ben de ona elimden geldiğince bunu sağlamıştım. Kimseyi arayıp benimle golf oynamalarını istememiştim. Blaire ortaya çıktığında etrafta kim-

senin olmasını istemiyordum. Konuşmamız gerekiyordu. Kaçıp gitmesi için dikkat dağıtıcı bir şey ya da mazeret kalmayacaktı.

Sıkı bir planmış gibi geliyordu ama altı delikten sonra araba gözükmeyince meraklanmaya başlamıştım. Tam bir sonraki deliğe geçecekken arabanın sesini duydum. Durup arkamı döndüm. Bethy ile birkaç kere eğitime gelen sarışın kız olduğunu fark ettiğim anda, Blaire'ı tek başına yakalayacağımı düşünürken akan kanım damarlarımda dondu. Lanet olsun.

Başımı iki yana sallayıp elimle onu geçiştirdim. Ondan içki istemiyordum. Neşeyle gülümseyip diğer durağa gitti.

"Burası sıcak. Bir şeyler istemediğine emin misin?" Soruyu soran Meg'di ve dönünce beyaz bir tenis eteği ve polo tişörtle yaklaştığını gördüm. On sene önce de teniste iddiyalıydı.

"Yanlış servis görevlisiydi," diye cevaplayıp yanıma gelmesini bekledim.

"Sadece bir görevliden mi alırsın?"

"Evet."

Meg düşünüyor gibiydi, sonra başıyla onayladı. "Anlıyorum. Belirli bir servis görevlisinden hoşlanıyorsun."

Bu durum hoşlanmakla açıklanamazdı. Golf çantamı sırtıma atıp diğer deliğe doğru yürümeye başladım. Bu yorumuna karşılık vermeyecektim.

Meg, "Ve bu konuda hassas," diye takıldı. Sinirime dokundu.

"Belki de seni ilgilendirmiyordur."

Kısıp sesle ıslık çaldı. "Yani hoşlanmaktan daha öte bir şey."

Durdum ve gözlerimi ona diktim. İlk düzduğum kadın olması aramızda bir tür bağ ya da arkadaşlık olduğu anlamına gelmezdi. Sinirime dokunuyordu. "Kes artık," diyerek onu uyardım.

Meg ellerini kalçasına attı ve ağzı ardına kadar açıldı. "Ah Tanrım... Rush Finlay, âşık olmuş. Lanet olsun! Bugünü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Beni on senedir görmüyorsun ki Meg. Benimle ilgili ne bilebilirsin?" Sinirlenip terslediğim halde oralı olmadı.

"Dinle Finlay. Sen beni son on senedir görmemiş olabilirsin ama bu, benim de seni görmediğim, hakkında hiçbir şey duymadığım anlamına gelmez. Birkaç kez kasabaya geldim ama sen hep Finlay malikânesinde parti verip önüne gelen her marken fizikliyi beceriyordun. Hayatına geri dönmeyen bir anlamı yoktu. Ama evet, seni gördüm ve kasabadaki herkes gibi ben de zengin, gösterişli bir playboy olduğunu ve istediğin kızı seçebileceğini biliyorum."

Kulağa sıg biriymişim gibi geliyordu. Beni böyle anlatması hoşuma gitmemişti. Blaire de beni böyle mi görüyordu? Onu seçip, koruyup kollayacağıma inanmamakla kalmıyor, önüne çıkan herhangi biriyle yoluma devam edeceğimi düşünüyor olmalıydı. Böyle bir şeyin gerçek olmadığını bilmesi gerekirdi.

"Kız harika biri. Hayır... mükemmel. Her şeyi mükemmel," diye yüksek sesle konuşup bakışlarımı tekrar Meg'e yönelttim. "Sadece onu sevmiyorum, o tüm benliğimin sahibi. Her şeyimin. Onun için her şeyi yaparım."

Meg, "Ama o öyle düşünmüyor mu?" diye sordu.

"Canını yaktım. Düşündüğün şekilde de değil. Canını nasıl yaktığımı açıklamam zor. O kadar çok acı çekti ki bir daha onu geri kazanabilir miyim bilmiyorum."

"Arabayla servise çıkan kızlardan biri mi?"

Gerçekten kafasını servise çıkmasına takmıştı. "Evet, öyle," dedim, duraksayıp ona Blaire'in kim olduğunu söylesem mi

diye düşündüm. Yüksek sesle söyleyip birilerine aqlınca bir şekilde kafamı toparlayabilirdim. "Nan'le babaları ortak." Bu şekilde söylemek istememiştim.

Meg, "Lanet olsun," diye söylendi. "Lütfen bana, kız kardeşin olacak o şeytana hiç benzemediğini söyle."

Nan'in gerçekten çok az hayranı vardı. Ben bile şeytan dendiğinde irkilmemiştim. Kendi ektiğini biçiyordu. "Hayır. Nan'e hiç benzemez."

Meg bir anlığına sessiz kalınca konuşmanın burada kesileceğini düşündüm. Sonra eliyle kulüp binasını gösterdi. "Hadi gidip birlikte yemek yiyelim, sen de bana durumu anlat. Biraz akıl veririm ya da en azından kadın gözüyle bir tavsiyede bulunurum belki."

Her türlü tavsiye iş görürdü. Hayatımda yardım isteyebileceğim hiç kadın yoktu. "Evet, tamam. Kulağa iyi geliyor. Bana iyi bir tavsiye verirsen, öğle yemeği benden."

Blaire

Midem bulanmadan uyandığım ikinci gündü. Öğle yemeği vardiyasına gitmeden önce test etmek için Bethy'ye pastırma bile pişirtmiştim. Pastırmayla baş edebilirim, bunu da yapabileceğimi düşünüyordum. Midem altüst olmuş, bulanmıştı ama kusmamıştım. İyileşiyordum.

Woods'u arayıp sorun olmayacağı konusunda onu ikna ettim. Görevli sayısının azlığı nedeniyle bana ihtiyaçları olduğundan işe gelmemi söyledi. Jimmy öğle yemeği vardiyasına yarım saat kala mutfağa girdiğimde sırtıyordu.

"İşte benim kızım. Virüsü atlatmana sevindim. Beş kilo vermiş gibisin. Ne zamandır hastaydın?" Woods Jimmy'ye ve soran herkese virüs kapıldığımı ve yavaş iyileştiğimi söylemişti. Sadece sahada iki vardiya yapıyordum ve arabayla çalışırken mutfaktaki kimseyle karşılaşmıyordum.

"Muhtemelen biraz kilo vermişimdir. Yakında verdiğim kiloları geri alacağıma da emünüm," diye yanıtlayıp ona sarıldım.

"Alsan iyi olur yoksa sana sarıldığımda parmaklarımın belinin etrafında kavuşmadığını görene dek sana zorla donut yediririm."

Fark edebileceğinden daha çabuk kilo alacaktım. "Şimdi güzel bir donut iyi giderdi."

Jimmy, "Buluşuyoruz o halde. İşten sonra. Sen, ben ve on ikili donut kutusu. Yarısı çikolata kaplı olacak," deyip önlüğümü uzattı.

"Kulağa güzel geliyor. Gelip yeni evimi görürsün. Kulüp arazisinde bir evde Bethy ile birlikte kalıyorum."

Jimmy'nin kaşları kalktı. "İnanamıyorum. Demek bolluk içinde yüzüyorsun."

Önlüğümü belime bağlayıp ön cebime kalemümle adisyon defterini soktum. "Salataları yapıp buzlu çayı hazırlarsan ilk tura çıkarım."

Jimmy göz kırptı. "Anlaştık."

Yemek salonuna yöneldim ve şansısma tek müşteriler, daha önce gördüğüm ama isimlerini bilmediğim iki yaşlı adamdı. Siparişlerini alıp salataları kontrol etmeye gitmeden önce ikisine de birer fincan kahve doldurdum.

Jimmy şimdiden iki tabak salatayı hazır etmişti ve mutfığa girdiğinde elinde tutuyordu. "İşte siparişin hazır," dedi.

"Teşekkürler canım," deyip salataları yemek salonuna götürdüm. Salataları servis edip yeni müşterilerin içki siparişlerini aldım. Sonra mineralli su ile limonlu maden sularını götürmek için içeri gittim. Burada kimse sıradan su istemezdi.

Jimmy içeri girdiğinde mutfak kapısına doğru yürüyordu. "Tennis sahasından çıkmışa benzeyen iki kadın geldi. Sanırım Hillary'yi gördüm... Bugün servise çıkmayacak mıydı? Neyse,

sanırım yeni müşterilerle konuşuyordu, yani onlar için bir masa hazırlanması lazım." Bana selam verip yemek salonuna geçti.

Hızla sipariş edilen özel suları kapıp insanların istedikleri yengeç çorbalarını tepsime koymuş, yemek salonuna dönüyordum ki Jimmy'nin paniklemiş yüz ifadesi dikkatimi çekti.

Tepsime uzanıp, "Ben hallederim," dedi.

"Nereye götürüleceğini bile bilmiyorsun. Bir tepsiyi tek başıma taşıyabilirim Jimmy," diye karşılık verip gözlerimi devirdim. Hamile olduğumu bile bilmiyordu ama aptalca davranıyordu...

Sonrasında onu gördüm... Ya da onları. Jimmy aptalca davranmıyordu. Beni koruyordu. Rush başını, ciddi bir ifade takınmasına neden olan bir şeyden bahsederken öne doğru eğmişti. Kadının uzun, koyu renkli saçları vardı. Muhteşemdi. Elmacıkkemükleri belirgin ve mükemmeldi. Uzun kirpikleri, koyu renkli gözlerini belirginleştiriyordu. Midem bulandı. Tepsim takırdadı ve Jimmy elimden çekip aldı. Neredeyse yere düşürüyordum.

Rush bana ait değildi. Fakat... onun bebeğini taşıyordum. Bunu bilmiyordu. Fakat... üç gün önce Bethy'nin banyosunda benimle sevişmişti, hayır, beni düzmüştü. Canımı acıttı. Çok fena. Yutkundum ama boğazım neredeyse tamamen tıkanmıştı. Jimmy bana bir şeyler diyordu ama onu anlayamıyordum. Onlara bakmak dışında hiçbir şey yapamıyordum. O kadına o kadar yakın duruyordu ki sanki söylediklerini kimsenin duymasını istemiyordu.

Kadın gözlerini Rush'ın gözlerinden uzaklaştırdıca benim-kilerle buluştu. Ondandır nefret ettim. Güzeldi ve ağırbaşlıydı ve benim olmadığım her şeydi. O bir kadındı. Ben küçük bir kız-

dım. Ezik bir kız. Olay çıkarmayı kesip buradan defolup gitmesi gereken bir kız. Sessiz sakın kalsam da hâlâ dikilmiş onlara bakıyordum. Kadın beni süzdü ve kaşlarını çatınca alrında hafif bir çizgi oluştu. Rush'a beni sormasını ve parmağıyla göstermesini istemiyordum. Arkama dönüp yemek salonundan kaçtım.

Müşterilerin görüş alanından çıkar çıkmaz koşmaya başladım ve Woods'un sert göğsüne tosladım. "Hop tatlım! Nereye koşuyorsun böyle? Hâlâ koku ağır mı geliyor?" diye sorup yüzümü görebilmek için parmağını çenemin altına koyup başımı kaldırdı.

Başımı iki yana sallarken gözyaşlarım aktı. Olanlardan dolayı ağlamayacaktım, lanet olsun. Bunu ben istemiştim. Onu kendimden iyice uzaklaştırmıştım. Harika bir sevişmenin ardından onu bırakıp gitmiştim. Ne bekliyordum ki? Bir köşeye oturup beni beklemesini mi? Mümkün değildi. "Üzgünüm Woods. Bir dakika izin verirsen toparlanırım. Söz veriyorum. Kendime gelebilmem için bir dakika yeterli olur."

Başıyla onaylayıp tek elini kolumda gezdirip beni rahatlatı. Neredeyse çekinerek, "Rush içerde mi?" diye sordu.

Boğulur gibi, "Evet," dedim, gözlerimi dolduran gözyaşlarını bastırmaya çalıştım. Derin bir nefes alıp gözlerimi kırptım. Kendime engel olacaktım. Çığırından çıkmış duygularımı kontrol altına alacaktım.

Woods, "Yarında birileri mi var?" diye sordu.

Sadece başımla onayladım. Bunu dile getirmek istemiyordum.

"Ofisime gidip biraz rahatlamaya ne dersin? Onlar gidene kadar beklemeye?"

Evet. Gidip saklanmak istiyordum ama gidemezdim. Bununla yaşamasını öğrenmem gerekiyordu. Rush bir ay daha

Rosemary'de kalacaktı. Baş etmesini öğrenmeliydim. "Sorun değil. Sadece sürpriz oldu. Hepsi bu."

Woods bakışlarını çevirdi ve yüzüne soğuk bir ifade yerleşti. Sert, öfkeli bir ses tonuyla, "Çek git. Şu anda buna hiç ihtiyacı yok," dedi.

Rush, "O sikik ellerini onun üzerinden çek," diye karşılık verdi.

Woods'un kollarından sıynılıp gözlerimi yere çevirdim. Onu görmek istemiyordum ama Woods'la kavga etmesini de istemiyordum. Woods onurumu savunmak için kavga etmeye hazır gibiydi. Rush'ın nasıl görüldüğünü bilmiyordum çünkü bakacak değildim.

"Ben iyiyim, Woods. Teşekkür ederim. İşe geri döneceğim," diye mırıldanıp mutfığa yöneldim.

Rush, "Blaire, yapma. Konuş benimle," diye yalvardı.

Woods bağırarak, "Yapacağını yaptın. Kızı yalnız bırak artık Rush. Böyle davranarak şu anda ona iyilik yapmıyorsun," dedi.

Rush kükrer gibi, "Hiçbir şey bilmiyorsun," diye karşılık verince Woods Rush'a doğru bir adım attı. Ya hamile olduğumu yumurtlayacak ve bir şeyler bildiğini ortaya koyacaktı ya da Rush'ı yumruklamaya başlayacaktı. Bir kez daha araya girmem gerekiyordu.

Arkamı dönüp Rush'a doğru gittim. Woods'a baktım. "Merak etme. Onunla bir dakika konuşmama izin ver. Sorun çıkmayacak. Yanlış bir şey yapmadı. Ben sadece duygusal davranıyordum. Hepsi bu," dedim.

Woods dişlerini gıcırdatırken çenesi sağa sola hareket ediyordu. Ağzını kapamakta güçlük çekiyordu. Sonunda başıyla onaylayıp gitti.

Şimdi Rush'la yüzleşmem gerekiyordu.

Rush uzanıp elimi tutarken nazikçe, "Blair," dedi. "Lütfen bana bak."

Bunu yapabiliyordum. Yapmak zorundaydım. Rush'ın elimi tutmasına izin vererek döndüm. Elimi çekmeliydim ama yapamıyordum. Az önce yanında, ben onu kendimden uzaklaştırırken muhtemelen geceleri yatağını sıcak tutan bir kadın görmüştüm. Onu kaybediyordum. Bebeğimiz de öyle. Fakat zaten ona hiç sahip olmuş muyduk ki?

Gözlerimi çevirdiğimde endişeli bakışıyla karşılaştım. Beni üzme hoşuna gitmiyordu. Bu yönünü seviyordum. "Sorun değil. Aşırı tepki verdim. Ben, şey, sadece şaşırdım. Şimdiye dek hayatına devam ettiğini fark etmeliydim. Ben sadece..."

Rush, "Dur," diyerek lafımı kesti ve beni kendine çekti. "Hayatıma devam etmedim. Gördüğünü düşündüğün şey yanlış. Meg eski bir arkadaşım. Hepsi bu. Gözümde bir değeri yok. Seni bulmak için gelmişim. Seni görmem gerekiyordu ve ben de golf oynamaya geldim. Sahada yoktun. Meg'e rastladım, o da öğle yemeğini birlikte yemeyi önerdi. Hepsi bu kadar. İçeride çalıştığını bilmiyordum. Bunu asla yapmazdım. Hiçbir şey yapmamış olsam da. Seni seviyorum, Blair. Sadece seni. Kimseyle birlikte değilim. Asla da olmayacağım."

Ona inanmak istedim. Ne kadar bencilce ve yanlış olsa da kimseye ihtiyaç duymayacak kadar beni sevdiğine inanmak istedim. Onu kendimden uzaklaştırsam da. Ona yalan söylüyordum. Yalancılardan nefret ederdim. Yakında gerçeği söylemezsem o da benden nefret edecekti. Benden nefret etmesini istemiyordum. Fakat ona güvenemezdim. Yalan söylemekle durum düzeliyor

muydu? Yalan söylemekte haklı olunur muydu? Bana bir daha nasıl güvenirdi?

"Hamileyim." Ben daha ne yaptığımı fark edemeden kelimeler ağzımdan çıkıvermişti. Rush'ın gözleri ardına kadar açılırken korkarak elimle ağzımı kapadım. Sonra dönüp çılgınlar gibi koştum.

Rush

Ayaklarım yere çakılmıştı. Blaire'in benden kaçışını izlerken bile kıpırdayamıyordum. Rüya mı görmüştüm? Umutsuz bir hayalden ibaret miydi? Durumum o kadar kötü müydü?

"Onun peşinden gitmeyeceksen, ben gidiyorum." Woods'un sesi düşüncelerimi bölünce şoku atlattım.

Öfkeyle bakarak, "Ne?" diye sordum. Ondan nefret ediyordum. Suratını dağıtmak, aniden fantezisini kurduğum bir şeye dönüşmüştü.

"Onun peşinden gitmeyeceksen, ben gidiyorum dedim. Şu anda yanında duracak birilerine ihtiyacı var. Onu hak ettiğini düşünmediğim için onun yanında olmanı da istemiyorum ama öyle olman gerekiyor."

Hamile olduğunu biliyor muydu? Kanım fokurdamaya başladı. Woods'a, hamile olduğunu söylemiş ama bana söylememiş miydi?

"Çalışmaya geldiği ilk sabah buradaydım ve pastırma kokusunu duyunca kusmak için tuvalete koştu. Yani evet, biliyordum."

Gözlerindeki o çılgın, sahiplenici bakışı yok edip peşinden git." Woods'un sesi iğreniyormuş gibi çıkıyordu.

"Kustu mu?" Kustuğunu bilmiyordum. Göğsüm sızladı. Tek başınayken kusmuştu. Onu tek başına bırakmıştım ve o da acı çekiyordu. Ciğerlerime hava gitmiyordu.

Woods, "Evet, seni embesil, kustu. Hamilelerin başına gelir. Ama iyileşiyor. Şimdi dönüp peşinden gitmek üzereyim. Harekete geç," diyerek beni uyardı.

Koşmaya başladım.

Binarın arka kapısından çıkıp tepeye bakana kadar onu bulamadım. Hâlâ koşuyordu. Evlere doğru gidiyordu. Evine geri dönüyordu. Peşinden gittim. Hamileydi. Bu şekilde koşması doğru muydu? Ya bebek için kötüyse? Yavaşlaması lazımdı.

Yeterince yaklaştığımda, "Blair, dur. Bekle," diye seslendim. Yavaşladı ve sonunda yanına vardığımda durdu.

Yüzü ellerinin arasında, "Üzgünüm," deyip hıçkırdı.

"Neden üzgünsün?" diye sordum, aramızdaki mesafeyi kapatıp onu kendime çektim. Artık onu korkutup kaçırmaktan korkmuyordum. Bir yere gitmesine izin vermeyecektim.

Kollarımın arasında kaskatı kesilip, "İşte. Her şeyden dolayı. Hamile olmamdan ötürü," diye fısıldadı.

Üzgündü. Hayır. Bu yüzden üzülmecekti. "Üzülecek hiçbir şey yok. Bir daha benden özür dileme. Beni duyuyor musun?"

Vücudundaki gerginlik kısmen geçti ve bana yaslandı. "Ama sana söylemedim."

Hayır, söylememişti ama anlıyordum. Berbat bir durumdu ama anlıyordum. "Keşke söyleseydin. Miden bulanırken tek başına kalmaya asla izin vermezdim. Seninle ilgilenirdim. Artık seninle ilgileneceğim. Telafi edeceğim. Yemin ederim."

Blaire başını sağa sola sallayıp geri çekildi. "Hayır. Yapamam. Yapamayız. Sana söylemememin bir sebebi vardı. Biz... Konuşmamız lazım."

Ona göz kulak olacaktım ve beni bırakmayacaktı. Ama bu konuda konuşmak istiyorsa da ona izin verecektim. "Tamam. Madem bu kadar yakınız, evine gidelim."

Blaire başıyla onaylayıp döndü ve biraz önce koştuğu eve doğru yürüdü. Jace, Woods'un, Bethy'nin eski dairesinin ederine orada kalmalarına izin verdiğini söylemişti. Woods'un vergiden düşmeyi düşündüğünü sanıyordu. Şimdi anlıyordum. Blaire'in hatırına yapıyordu. Ona göz kulak oluyordu. Artık olmasına gerek yoktu. Bana ait olana ben göz kulak olacaktım. Woods'un yapmasına ihtiyacım yoktu. Daha sonra gidip Woods'la konuşacaktım ama evin masrafının çoğunu da ödeyecektim. Woods, Blaire'e bakmayacaktı. O benimdi.

Eğilip paspasın altından anahtarı alışı izledim. Anahtar saklamak için en berbat yer bu olsa gerek. Bununla daha sonra ilgilenecektim. Birileri paspasının altından anahtarı alıp içeri girebilecekken geceleri uyuyamazdım.

Blaire kapıyı açıp geri çekildi. "İçeri gel."

İçeri girip yanından geçerken elini tuttum. Birlikte olmamız için bana istediği kadar sebep sunabilirdi ama konuşurken ona dokunacaktım. İyi olduğundan emin olmam gerekiyordu. Ona dokunmak, beni rahatlatıyordu.

Kapıyı kapatıp onu koltuğa çekmeme izin verdi. Oturup onu yanıma çektim. Onu kucağıma almak istiyordum ama yüzündeki endişeli, gergin ifade bana engel oluyordu. Konuşması gerekiyorsa ona izin verecektim.

"Sana söylemem gerekirdi. Söylemediğim için üzgünüm. Söyleyecektim; belki bugün söylediğim şekilde değil ama yine de söyleyecektim. Bir sonraki adımda nereye gideceğimi ve hayatıma nasıl yön vereceğimi düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Para biriktirip başka bir yerde sıfırdan başlamak istiyordum. Bebek için. Ama sana söyleyecektim."

Bana söyleyecek ve sonrasında beni terk mi edecekti yani? Panikledim. Bunu yapamazdı. Elimden geldiğince düz bir tonda, "Beni terk edemezsin," dedim. Bunu anlaması gerekiyordu.

Blaire ellerimizi inceledi. Parmaklarımı parmaklarına dola-mıştım. Beni o anda sakinleştiren tek şey buydu. Usulca, "Rush," dedi. "Bebeğinün istenmediğini hissetmesini istemiyorum. Ailen..." Sözü yanda kesildi ve yüzü sarardı.

"Ailem ben ne dersem onu kabul edecek. Kabul etmezlerse, serinle bebeği alır giderim, onlar da faturalarını kendi başlarına öderler. Öncelik sende Blaire."

Başını sağa sola sallayıp ayağa kalkarken elini çekti. "Hayır. Şimdi böyle diyorsun ama doğru değil. Bir ay önce doğru değildi ve şimdi de doğru değil. Hep onları tercih edeceksin. Ya da en azından Nan'i seçeceksin ki sorun değil. Anlıyorum; sadece bu gerçeikle yaşayamam. Burada kalamam."

Ona babasından bahsetmediğim için hayatım boyunca cezasını çekecektim. Nan'i koruma dürtüm, hayatımdaki en önemli şeyi rezil etmişti. Ayağa kalkıp yanına gittiğimde duvara yaslanana dek geri kaçtı. "Hayır. Senden önce kimse gelmiyor."

Gözleri, akmayan gözyaşlarıyla parlarken başını sağa sola salladı. Bana inanmamasından nefret ediyordum.

"Seni seviyorum. Hayatıma girdiğinde seni tanımıyordum. Nan önceliğimdi. Ama sen bunu değiştirdin. Her şeyi değiştirdin.

Sana söyleyecektim ama annem eve fazla erken döndü. Seni kaybetmekten ölesiye korktuğum için seni gerçekten kaybettim. Bir daha seni benden hiçbir şey ayıramayacak. Hayatımın geri kalanını, seni sevdiğimi kanıtlayarak geçireceğim. Sen ve bu bebek," dümdüz karnına dokunduğumda titredi, "her şeyden önce geliyorsunuz."

Hıçkırıklar arasında, "Sana inanmak istiyorum," dedi.

"Bırak da kanıtlayayım. Beni terk edersen, hiçbir şeyi kanıtlamama izin vermemiş olursun. Yanımda kalmalısın Blaire. Bana bir şans tanımalısın."

Tek bir damla gözyaşı kayıp yüzüne aktı. "Şişmanlayıp irileşeceğim. Bebekler tüm gece boyunca ağlarlar ve para harca-tırlar. Eskisi gibi olmayacağım. Eskisi gibi olmayacağız. Pişman olacaksın."

Gerçekten hiçbir fikri yoktu. Ona ne kadar çok söylesem de bana inanmıyordu. Hayatında sevdiği ve güvendiği herkesi kaybetmişti. Bana neden inanacaktı ki? Hayatındaki erkekler onu terk etmişlerdi. Ona ihanet etmişlerdi. Başka bir şey beklediği yoktu.

"Bu bebek seni tekrar bana getirdi. İkimizin bir parçası. Asla pişman olmayacağım. Ve balina gibi olsan da seni seveceğim."

Dudaklarına hafif bir tebessüm kondu. "Balina gibi olmasam iyi olur."

Omuz silktim. "Önemi yok."

Tebessümü hızla yok oldu. "Kız kardeşin. Bundan nefret edecek. Benden. Bebekten."

Nan'le baş edebilirdim. Kabullenmeyecek olursa, Blaire'i alıp kız kardeşimden uzak bir yere giderdim. Blaire şimdiye dek yeterince üzülmişti. Kimsenin canını yakmasına müsaade

etmeyecektim. "Seni koruyacağıma ve önceliği sana vereceğime dair bana güven."

Blaire gözlerini kapadı, sonra başıyla onayladı.

Göğsüm kabardı ve haykırarak tüm dünyaya bu kadının bana ait olduğunu söylemek istedim. Ama bunun yerine onu kucağıma aldım. "Yatak odan nerede?" diye sordum.

"Soldan sonuncu oda."

Odaya doğru yürüdüm. Onunla o anda sevişmeyecektim ama bir süreliğine ona sarılmaya ihtiyacım vardı. Kapıyı açınca donakaldım. Yatak odası, bu tip bir eve göre iyi sayılacak bir boyuttaydı ama yerdeki battaniye ile yastığı görünce beynimden vurulmuşa döndüm. Taşınmalarına yardım ettiğimde Blaire'in yatağı olmadığını biliyordum. Koltukta yatıyordu. Ama kafamı onu geri kazanmaya öyle bir takmıştım ki yatağa ihtiyacı olacağı aklıma bile gelmemişti.

"Henüz yatağım yok. Koltukta yatabilirdim ama kendi odamda yatmak istedim." Blaire kollarımdan kurtulmaya çalışırken mırıldanıyordu. Gitmesine izin vermeyecektim. Onu sıkıca kendime bastırdım. Dün gece ben büyük boy yatağımda uyurken o yerde uyumuştı. *Siktir*.

Blaire kolumu çekiştirip, "Titriyorsun Rush. Beni bırak," dedi. Onu yere bırakmadan dönüp önce oturma odasına gittim, sonra dışarı çıktım. Kapıyı arkamuzdan çarparak kapatıp kilitledim ve anahtarı cebime soktum. O lanet paspasın altına koymayacaktım.

Blaire, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Arabam burada değildi. O halde onu tepeden aşağı indirip Rover'ıma götürecektim. "Seni yatak almaya götürüyorum. Koskocaman bir yatak. Lanet bir servete mal olacak bir yatak," diye

bağırdım. Önemli bir sorunu gözden kaçırdığım için sinirliydim. Woods'un ona göz kulak olmasına şaşmamalıydı. Ben başarısız olmuşum. Tekrar Blaire'e karşı başarısız olmayacaktım. Her şeye sahip olduğundan emin olacaktım.

"Pahalı bir yatağa ihtiyacım yok. Yakında bir yatak alacağım."

"Evet, gerçekten yakında. Bu gece," diye karşılık verdim, sonra başımı eğip burnunu öptüm. "Bırak da bu kadranı yapayım. Yapmam lazım. Seni paranın satın alabileceği en iyi yatağa yatırmam lazım. Tamam mı?"

Dudaklarına ufak bir tebessüm kondu. "Tamam."

Blaire

Normal boyutta bir yataktan fazlasını istemiyordum. Fakat Rush en büyük boy yatak, iki başucu sehpası ve onlara uyumlu, muhteşem bir aynası olan bir dolaptan daha azına razı olmadı. Eflatun rengi güzel bir yorgan ile uyumlu yastıklara fazla uzun süre bakma hatasını yaptım. Neler olduğunu daha anlayamadan Rush çarşafı ve yeni yastıklar dahil tüm nevresim takımı satın aldı. Onunla sürekli tartışıyordum ama duymuyormuş gibi yapıyordu. Sadece bana göz kırpıp sipariş veriyor ve satıcıyı yönlendiriyordu.

Akşam yemeği yedikten sonra dönerken ki beni beslemeye de niyetlenmişti, mobilyalar teslim edilmişti. Bethy biz arabayla yaklaşırken kapıda gülümseyerek dikiliyordu. Olan bitene bayılıyordu.

Ben araba kapısını açmadan Rush, "Bugün bana müsaade ettiğin için teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı. Anlamayabilirsin ama bunu yapmam gerekiyordu," dedi.

Dönüp ona baktım. "Bana komple bir yatak odası takımı ile pahalı yatak takımı alman mı gerekiyordu?"

“Evet.”

Anlamadım ama başımla onayladım. Bunu yapmaya ihtiyaç duyduysa söyleyebileceğim bir şey yoktu. Hâlâ hepsinin bana ait olduğuna inanamıyordum. Odamda kendimi prenses gibi hissedecektim. “Hepsi için teşekkür ederim. Yataktan başka bir şey beklemiyordum. Şımartılmaya alışıktır değilim.”

Rush kulağımın ucuna bir öpücük kondurdu. “Seri şımartmaya başlamadım bile. Ama nasıl şımartılacağını sana göstermeye niyetliyim.”

Titreyip kapı kolunu sıktım. Bana başka bir şey almasına izin vermeyecektim. Buna bir son vermeliydim ama kulağımın etrafına kondurulan öpücükler odaklanmamı zorlaştırıyordu.

Arkasına yaslanırken, “Bakalım nasıl olmuş,” dedi.

Mesafe. Aramıza biraz mesafe koymalıyım. Şimdiden üzerine atlamaya hazırdım. İyi bir şey değildi. Kontrol... Hamilelik yüzünden hormonlarım beni ele geçirmek istiyordu.

Kapımı açıp dışarı çıkmaya yeltendiğimde Rush koşarak Rover’ın önünden dolandı. Sanki kendi başıma hareket etmekten acizmişim gibi önümde durup elimi tutarak bana yardım etti.

“Kendi başıma arabadan inebilirim,” dedim.

Pis pis güldü. “Evet ama öyle eğlenceli olmaz ki.”

Kahkaha atarak onu itip yanından geçtim ve en sevdiği diziyi seyrediyormuş gibi bizi izleyen Bethy’ye doğru yürüdüm.

Bethy şekerçi dükkânındaki çocuk misali gülerek, “Görünüşe göre mobilya şirketi tüm mallarını yatak odana yerleştirmeye karar vermiş,” dedi. “Bu gece seninle o devasa yatakta yatabilir miyim? O yatak inanılmaz!”

Rush arkamdan gelip beni korumak ister gibi tek elini belime atarak, “Hayır. Dinlenmesi gerekiyor. Yatak arkadaşı yok,” dedi.

Bethy'nin gözleri belime kaydı, sonra tekrar Rush'a çevildi. Gayet memnun bir tavırla, "Biliyorsun," dedi.

Rush, "Evet, biliyorum," diye karşılık verdi. Arkamda gerildi.

Kendimi berbat hissettim. Ona söylemeden önce bir kişiye daha hamileliğimden bahsetmiştim. İncinmesi çok doğaldı. Yalancının tekiydim. Şimdi bunu anlayıp beni terk eder miydi?

Bethy, "İyi," dedi ve içeri girebilelim diye yoldan çekildi. İçeri girdiğimizde Rush, "Gidip her şeyi istediğin yere koyduklarından emin olmaya ne dersin?" dedi.

"İyi fikir." Onu orada bırakıp mobilyaları kontrol etmeye gittim. Bana kızdıysa sakinleşecek vakti olacaktı.

Nakliyeciler yerleştirme konusunda iyi bir iş çıkıyorlardı, ben de onları rahatsız etmedim. Eşyaları yerleştirdikleri yerlerden memnundum. Oturma odasına dönerken Bethy'nin bir şeyler fısıldadığını duyunca durdum.

"Durumu daha iyi. Bayağı bir süre midesi bulandı ama son iki sahattır kusmuyor."

"Midesi bulanacak gibi görünse bile arında beni ara." Rush fısıldarken bile emir vermeyi başarıyordu.

"Tamam, seni ararım. Şu 'Rush'a söyleme' kuralını pek sevmiyordum. Bunu ona sen yaptın. Yanında olman gerekiyor."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye karşılık verdi.

"Gitmesen iyi edersin."

Rush kıs kıs güldü. "Benimle yaşamasa bile sen onu korrursun."

"Kesinlikle öyle. Bu işi de bok edersen, ortadan kaybolmasına yardım edeceğimden şüphelen olmasın. Canını yakarsan çekip gider."

“Bir daha asla canını yakmayacağım.”

Göğsüm sızladı. Ona inanmak istedim. Ona güvenmek istedim. Bu bizim bebeğimizdi. Affetmekte zorlanacağım çok şey vardı ama nasıl affedeceğimi de öğrenmem gerekiyordu. Onu seviyordum. Her zaman seveceğimden emindim.

Odaya girip gülümsedim. “Eşyaları tam istediğimi yerlere koyuyorlar.”

Rush uzanıp beni kollarının arasına aldı. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyordu. Hiçbir şey demedi. Sadece sarıldı. Bethy odadan çıkınca ben de kollarımı Rush’a doladım ve uzunca bir süre öylece durduk. Uzun zamandır ilk kez kendimi yalnız hissetmiyordum.

Rush o gece kalmak için izin istemedi. Biraz şaşırmıştım. Gitmeden önce beni öpmek hariç hiçbir şey yapmamıştı. Rüyalarımı yatıştırmaya pek yardımcı dokunmamıştı. Tam orgazm olacakken uyanmıştım yine. Çarşafı itip doğruldum. Bugün yine öğle yemeği vardiyasında çalışacaktım.

Dün gece Woods’u arayıp yanından kaçıp gittiğim için özür dilemiştim, anlayış göstermiş ve işlerin düzelip düzelmediğini sormuştu. Rush öylece durup dediğim her şeyi dinlemişti, bu nedenle telefonu çabucak kapatmak istiyordum. Woods’u bugün tek başına yakalayıp konuşacaktım. Bana gayet anlayışlı davranıyordu.

Haftanın geri kalanında da yemek salonunda çalışmamı sağladı. Beni sahaya sürdüğü tek gün, turnuvarın olduğu cumartesi günüydü. Herkesten dışarıda çalışması bekleniyordu.

Sonunda mutfaka girdiğimde bir kutu donutla karşılandım. Üzerine ufak bir not iliştilmişti. Gülümseyerek notu alıp okudum.

Dün gece seni özledim. Bunları tek başıma yiyemedim. Umarım her şey yoluna girmiştir. Sevgiler, Jimmy.

Lanet olsun! Donut yemek için buluşacağımızı unutmuştum. Özür dilemem gereken bir kişi daha vardı artık. Fakat önce biraz sütle donut yemek istiyordum.

Rush

Woods'un masasının karşındaki deri sandalyelerden birine oturdum. Beni tepeden tırnağa süzmesi canımı sıkıyordu. Onu arayıp buluşma ayarlayan bendim. Neden bu kadar neşeliydi ki?

"Sana evin gerçek kirasının tamamını ödeyeceğim. Kaçtan kiralandığını biliyorum ve bir senelik kiraya karşılık gelecek bir çek yazdım. Gerçi Blaire pek uzun süre orada kalmayacak. Bana güvenmesini sağladığım anda onu yanıma alacağım." Çeki masanın üzerinden gönderdim.

Woods çeki baktıktan sonra tekrar bana döndü. "Sanırım bunun sebebi, sana ait olana göz kulak olmamı istememen."

"Doğru."

Woods başarıyla onaylayıp çeki aldı. "İyi. Blaire'e ya da senin bebeğine bakmak zorunda kalmamam gerekiyordu zaten. Fakat bakardım. Bana inanmayabilirsin ama hamile olduğunu öğrendiğine memnunum. Her şeyi bok etme yeter. Nan'in pençelerini uzak tutmasını sağlaman gerekecek."

Woods'un bana neyi yapıp neyi yapmamam gerektiğini söylemesine gerek yoktu. Bunların hiçbiri onu ilgilendirmiyordu.

Ama henüz onunla işim bitmediği için onu kızdırmak, kötü bir fikirdi.

“Çifte vardiya yapmasını ya da sıcakta dışarıda çalışmasını istemiyorum. İş bırakmayı reddediyor ama çalışma saatleri azaltılmalı.”

Woods kollarını göğsünde kavuşturup arkasına yaslandı. “Bundan haberi var mı? Çünkü en son konuştuğumda olabilirdiğince fazla çalışarak para biriktirmek istiyordu.”

“En son konuştuğunda bebeğimi taşıdığını bilmiyordum. Başına bir şey gelmemeli Woods. Başına başka bir şey gelmesine izin veremem.”

Başıyla onaylayıp bitkin bir şekilde iç çekti. “İyi. Kabul ediyorum. Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmam ama kabul ediyorum.”

Ayağa kalkmadan önce, “Bir şey daha var,” dedim. “Jimmy eşcinsel, değil mi?”

Woods kahkahalara boğulduktan sonra başıyla onayladı. “Evet, öyle ama bunu kendine sakla. Kadınlar sırf ona bakmak için geliyorlar. Bu nedenle çok iyi bahşiş topluyor.”

İyi. Öyle olduğunu düşünmüştüm ama Blaire’e bağlılığı beni yine de rahatsız etmişti. “O halde sanırım kızımın peşinde dolanabilir.”

Woods pis pis güldü. “Denesen de ona engel olabileceğini sanmıyorum.”

Range Rover’ına giderken telefonum çaldı. Aklıma Blaire’in telefonu olmadığı geldi. Beni arayan o olamazdı. Şimdi ona bakmaya gidiyordum. Bunu da konuşurduk. Telefonumu çıkardığımda ekranda annemin adını gördüm. Dört haftadır

onu ihmal ediyordum. Blaire'i geri kazanmıştım ama henüz annemle konuşmaya hazır değildim. Kapatma tuşuna bastım ve telefonu tekrar cebime soktum.

Blaire'in evine varır varmaz paspasın altını kontrol ettim ve saklanmış bir anahtar görmeyince sevindim. Dün gece ne kadar tehlikeli olduğu konusunda onunla ve Bethy'yle konuşmuştum. Kapıyı tıklatıp diğer taraftan gelen ayak seslerini dinledim. Bethy'nin arabası, ben gelirken kulüpteydi, yani Blaire'in tek başına olduğunu biliyordum. Onunla baş başa vakit geçireceğimi düşünmek bile beni gülümsetti.

Kapı açıldı ve "yataktan henüz çıkmış" Blaire elinde bir donutla karşımda belirdi. Kızarmış yanakları tapılasıydı. Üzerindeki minicik atlet, o büyük, güzel memelerini zar zor kapatıyordu ve o minik şortu bu müthiş halini dehşet seksi kılıyordu. İçeri girip kapıyı ardımdan kapadım. "Lanet olsun bebeğim," diye fısıldarken onu koltuğa doğru çektim. "Lütfen bir daha kapıya böyle çıkma."

Gözlerini aşağı çevirdi ve dudaklarına bir tebessüm kondu. Açıklama yapma niyetiyle, "Büyümeye devam ediyorlar. Sanırım hamilelik yüzünden," dedi. "Böyle göründüklerini unutuyorum."

Bir tutam saçını parmağıma doladım. "Sadece bu minik atlet değil, bu yataktan henüz çıktığını belli eden seksi saç modeli ve," elimi zar zor kapadığı kalçasına uzattım, "bunun da biraz daha gizlenmesi gerek."

"İnsanlar normalde sabahları uğramazlar." Blaire nefes nefese gibiydi. Onun üzerinde etki bıraktığımı bilmek hoşuma gidiyordu.

"İyi," diye karşılık verdim. Kulak memesini ağzıma almadan önce, "Yatağında nasıl uyudun?" diye sordum.

"Şey... Ben, şey... İyi uyudum," derken gerginleşmiş gibiydi. Geri çekilip ona baktım. Neden gerginleşmişti ki?

"Sadece iyi mi?" diye sorup yanaklarının al al oluşunu izledim.

Blaire kıpırdanıp yere baktı. "Hamileyken rüyalar, şey... yoğun olabiliyor."

"Yoğun mu? Ne demek istiyorsun?" İlgimi çekmişti. Yüzünün kıpkırmızı kesilmesi ve benden kaçmak için masarın altına saklanacakmış gibi görünmesi, sadece daha fazlasını öğrenmek istememe neden olmuştu. Uzaklaşmaya başladı ama kalçasından tutup onu koltukla arama sabitledim. "Ah, hayır, gitmiyorsun. Bana böyle şeyler söylediğinde açıklama yapmak zorundasın."

Blaire tedirgin bir şekilde ufak bir kahkaha patlatıp başını sağa sola salladı. "Beni tüm gün burada tutsan da söylemem."

Ellerimi tişörtünün içine sokup göğüs kafesini gıdıklamaya başladım. Gözümün önündeki mükemmel derecede şişkin memelerine dalıp gitmemek için gerçekten çok çabalıyordum. Blaire'in, tek önemsedğim şeyin onurla seks yapmak olduğunu düşünmesini istemiyordum. Şu ana kadar tüm ilişkimizi seks üzerine kurmuştum. Ona, ortada bundan daha fazlasının olduğunu kanıtlamak istiyordum. Her ne kadar geçen günkü tadını düşünerek soğuk duş alıp kendi kendimi tatmin etsem de.

Blaire ben onu gıdıklarken kıkır kıkır gülüp kıvranıyordu. "Dur!" diye bağırıp beni itti. Benden kaçmaya çalıştığında elim kaydı ve sol göğsünü tuttuğumda donup kaldı. Boğazından inlemeye benzer bir ses çıktı. Başparmağımın ucunu göğüs

ucunda gezdirdiğimde vücutuma yaslandı. Seks yapmama kuralının canı cehenneme. Bunu nasıl görmezden gelecektim ki?

"Lütfen Rush. Sana ihtiyacım var," diye yalvardı.

Bana ihtiyacı mı vardı? Dur biraz... Rüyaları... "Blair, bebeğim, rüyaların seksle mi ilgili?"

Göğüs ucunu parmaklarımın arasında sıkığında titreyip başıyla onayladı. "Evet ve arzuyla uyanmaktan yoruldum artık," diye fısıldadı.

Siktir. Elindeki donutu alıp masaya koydum, sonra parmaklarındaki şekeri emdim. Nefesi kesildi. Onu yakalayıp kucağıma aldım. Bacaklarını belime doladı ve ben de odasına yönelirken dudaklarına yapıştım. Bu sefer onu yatırabileceğim büyük bir yatak vardı ve ihtiyacı olan buysa, onu tüm gün sevişerek yatakta tutacaktım.

Onu yatağa yatırıp minik şortu ile külotunu çıkardıktan sonra üstüne çıktım. "Üstünü çıkar," derken atletini çekiştirip başından çıkardım. Durup ona baktım. Daha geçen hafta onu bir daha asla böyle göremeyeceğimi düşünmüştüm. Ona sarılmak, yatağa girerken hayalini kurduğum bir şeydi. Şimdi ise buradaydı ve vücudunun her zerresini şımartmak istiyordum.

"Rush, lütfen. İçime girmeni istiyorum," diye yalvardı. Her ne kadar vücudunu seyrederek tapmak istesem de bunu yapamayacağım ortadaydı. İhtiyaç içinde kıvranan Blair'i geri çeviremezdim.

Dudaklarından öptükten sonra vücuduna öpücükler kondururken, "Önce tadına bakabilir miyim?" diye sordum.

"Evet, ne yaparsan yap. Bana dokunmana ihtiyacım var sadece." Islak aralığına parmağını soktuğumda iç çekti. Ona dokunurken, "Ah, Tanrım! Evet! Ahhhh," diye haykınyordu.

Seks düşkünü Blaire çok eğlenceli olacaktı. Sanki piyango bana vurmuştu. Bacaklarını iyice açıp arasında saklanan sert, ufak klitorisini öpmek için uzandım. Kıvranıp yalvarmaya başladı. Dilimi şişmiş, tatlı noktasında gezdirdim. İki eliyle saçımı kavradı. Gülmeden edemedim.

"Lütfen Rush, lütfen. Çok iyi yapıyorsun. Lütfen." Ufak, seksi yalvarışları beni patlayacak noktaya getirmişti. Beni içine almayı ne kadar çok istiyorsa, ben de onun içine girmeyi o kadar çok istiyordum ama yaptığımın da tadını çıkarıyordum. Yatakta kıvranarak inlerken ağzıma boşalmasını sağlamaya odaklandım. Sonunda adımı haykırıp boşalacağını söyleyince zıplayıp rekor sürede kıyafetlerimi çıkardım.

Artık prezervatife ihtiyacımız yoktu. Üzerine uzanıp hafifçe içine girdim. Blaire omuzlarıma tutunup başını geriye attı. Hamile kadınlar böyleyse, o halde neden erkekler kadınlarını hep hamile bırakmıyordu ki? Ateşliydi. O kadar ateşliydi ki pek dayanamayabilirdim.

Blaire nefes nefese, "Becer beni Rush. Hem de çok sert," dedi.

"Bebeğim, böyle şeyler söylemeye devam edersen istediğinden daha erken boşalacağım."

Bana bakarak pis pis güldü. "Seni tekrar sertleştiririm. Söz. Şimdi lütfen, sert ol. Rüyanarımda beni tutup çılgık attırıyorsun ve yatağa tırnaklarımı geçirerek durmaman için yalvarana dek beceriyorsun. Boşalmadan hemen önce uyanıyorum."

Sadece benimle ilgili cinsel içerikli rüyalar görmüyor, gayet ateşli rüyalar görüyordu. İçinden çıktım ve onu yüzüstü yatırıp kalçasını havaya kaldırdım. Tatlılıkla, "Düzülmek mi istiyorsun, tatlı Blaire? Kızıma kendini daha iyi hissettireceğim," deyip ellerimi çıplak kalçasında gezdirdim. Kıvranmaya başladı ve

vajinasına bir tokat atıp şaşırmasını sağladım. "Sert istiyorsan sana sert neymiş göstereceğim bebeğim," diye söz verdim.

Kalçasını kavrayıp içine girdim ve neredeyse geliyordum. Çok sıkıydı. Blaire'den yükselen zevk çılgınlığının da yardımı olmuyordu. Testislerim kasılıp aletim zonklarken Blaire'i tekrar boşaltmam gerektiğini hatırlamak zordu. Blaire, "Daha sert," diyerek inledi ve kendimi kaybettim. Onu kendinden geçiren delirtici ihtiyacı hissederek içine girip çıkmaya başladım. Sıcak ve sıkı bölgesi gerilmeye başladığında adımı haykırdı ve gözlerimi kapayıp kendimi bıraktım.

Blaire

Bayılmama neden olduğunu düşündüğüm bir orgazm yaşadktan sonra Rush sırtüstü yatmış, beni kendine çekiyordu. Kollarının arasına girip rahatlayarak iç çektim. Tüm sızlayan, ihtiyaçla kıvranan bölgelerimi mutlu etmişti. Mutludan da öte. Her yanımlı acıyordu ama buna bayılıyordum.

Gülerek, "Sanırım elim ayağımın kesilmesine sebep oldun," deyip alnımdan öptü.

Elimden geldiğince tatlı bir sesle, "Umarım öyle değildir çünkü hareket edecek enerjiyi bulduğumda bunu tekrar yapmak istiyorum," diye karşılık verdim.

"Neden aniden kullanıldığımı hissetmeye başladım?" diye sordu.

Karnımı çimdikledim. "Kullanıldığımı hissettiğine üzıldüm ama böyle bir vücutla ne bekliyordun ki?"

Rush kahkaha atıp beni sırtüstü çevirdikten sonra vücuduyla sardı. Gümüşü gözleri, bana bakarken parlıyordu. "Öyle mi?"

Sadece başımla onayladım. Konuşursam başka bir şey söylemekten korkuyordum. Ona âşık olduğum gerçeği gibi.

Sanki yüceltilmesi gereken bir şeymişim gibi bakarak yüzümü öpmek için eğildiğinde, "Çok güzelsin," diye fısıldadı.

Güzel olan ben değildim, oydu ama bunu belirtmedim. Öyle olduğumu düşünmek istiyorsa karşı çıkmayacaktım. Beni okşarken vücudumu zevkle titretiyordu. Gözleri parlayarak, "Her sabah öyle mi uyanıyorsun?" diye sordu.

Yalan söyleyebilirdim ama zaten yeterince söylemiştim. "Evet. Bazen gecenin bir yarısı da öyle uyanıyorum."

Rush tek kaşını kaldırdı. "Gecenin bir yarısı mı?"

Başımınla onayladım.

Uzanıp yüzümdeki saçı geri attı. "Yanımda olmazsan, gecenin bir yarısı sana nasıl yardım edebilirim?" Sesi gerçekten endişeli çıkıyordu.

Ona, "Her gece seni seks için uyandırmanımı istemezsin," dedim.

"Bebeğim, azgın bir şekilde uyandığında elinin altında olmak isterim." Sesi kesildi ve elini bacaklarımmın arasını tutmak için uzattı. "Bu benim ve ben bana ait olana göz kulak olurum."

"Rush," diyerek onu uyardım.

"Evet?"

"Böyle şeyler söylemeyi kesmezsen, tepene çıkıp seninle çılgınlar gibi sevişirim."

Rush sırıttı. "Pek tehdit gibi gelmedi, tatlı Blaire."

Kafamı çevirip sırtımda başucu sehpaamdaki saat dikkatimi çekti. Ah lanet olsun! Rush'ı ittim. Açıklamaya çalışarak, "On dakika içinde işte olmam lazım," diye bağırdım.

Rush yanımdan çekilince yataktan fırlayıp gayet çıplak olduğumu fark ettim, Rush ise yatakta kalıp yüzündeki tebesümle paniklemiş halimi izledi.

Seksi bir şekilde gülerek, "Lütfen beni görmezden gel. Manzara buradan harika," dedi.

Başını sağa sola sallayıp temiz bir külotla sutyen kaptım ve banyoya koştum.

Jimmy bir dakika gecikmeyle mutfığa girdiğimde ağzını yarak, "Talih birilerinin yüzüne gülmüş, yoksa o gülücüğün sebebi verdiğim donutlar mı?" dedi.

Yüzüm alev almış gibiydi. "Donutlara bayıldım. Teşekkür ederim ve dün geceyi unuttuğum için üzgünüm. Şey... Çılgın bir gündü," diye cevap verip bir önlük kaptım, onunla göz teması kurmaktan korkuyordum.

"Bebeğim, Rush Finlay'le yataktan çıksaydım, ben de deli gibi sırtırdım. Dehşet kısıkarıyorum. Gözlerindeki o tatminkâr parıltının sebebinin donutlardan kaynaklanmadığını biliyorum."

Kıs kıs gülmeye başladım ve bir kalemle adisyon defteri aldım. "O gerçekten muhteşem."

Jimmy yanımda yemek salonuna giderken "Ah, lütfen bana detayları anlat. Her kelimesini beynime kazıyacığım," diye yalvardı.

"Git kadınlarla flört et ve fanteziler kurmayı kes... bizimle ilgili yani." Rush benim neyimdi? Erkek arkadaşım değildi. Bebeğimin babasıydı ama bu kulağa basit geliyordu.

"Erkeğin. Söyle, çünkü doğrusu bu. Adam sana tapıyor."

Karşılık vermedim. Nasıl karşılık vereceğimden emin değildim. Şimdiden masalar doluyordu ve yapmam gereken bir iş vardı. Woods, Jace ve sonunda isminin Thad olduğunu öğrendiğim kıvrıkcık saçlı, sarışın erkek benim baktığım masaların birinde oturuyorlardı. Bay Lovelady'nin ve bugünkü arkadaşının

içki siparişini almaya gittim. Yanında hep torunu yaşında kızlar olurdu ama hiçbiri torunu değildi. Jimmy'ye göre Bay Lovelady, Tanrı'dan bile zengindi. Yine de yaşlıydı.

İçki siparişlerini aldıktan sonra Woods'un masasına gittim. Ben yaklaşırken üç adam da bana gülümsedi ve Thad göz kırptı. Flört etmekten hoşlanan yakışıklı bir çocuktu ve herkes bunu bilirdi. Yani onu görmezden gelmek kolaydı. Önlerine su bardaklarını koyarken, "İyi günler çocuklar. Ne içmek istersiniz?" diye sordum.

Thad su bardağını uzanıp bir yudum alarak, "Bu sabah daha neşeli gibisin. Tekrar gülümsediğini görmek hoş," dedi.

Yanaklarım yine yanıyordu. Hissedebiliyordum. Beni bildiğini belli eden bakışlarla izleyen Woods'a baktım. Anlayacak kadar zekiydi. Woods'un tek cevabı, "Kahve alayım," oldu. Benimle dalga geçecek ruh halinde olmadığına son derecede sevinmiştim.

"Bethy, Jimmy'nin bu sabah getirdiği donutlara dokunmama izin vermedi. Donut yiyince böyle iyi bir ruh haline büründüğünü bilmiyordum." Jace pis pis gülerken tam olarak neler olduğunu bildiğini belli ediyordu. Artık tüm kulüp seks hayatımı bilecek miydi? O kadar ilgi çekici miydi?

Aralarından birine bakmak yerine adisyon defterimi inceleyerek, "Donutlara bayılırım da ondan," diye karşılık verdim.

Jace kıs kıs gülererek, "Eminim öyledir," dedi. "Ben bir Honey Brown alayım."

Thad masaya eğilip beni süzerek, "Bir şeyleri kaçırdığımı hissediyorum ve konu dışında kalmaktan nefret ederim," dedi.

Woods, "Geri çekil ve lanet içki siparişini ver," diyerek onu tersledi.

Thad gözlerini devirip koltuğuna yaslandı. "Herkes ne kadar da hassas böyle. Bir maden suyu alayım."

Not aldıktan sonra Woods'a baktım. "Masaya taze meyve getirmemi ister misin?"

Başıyla onayladı. "Lütfen."

Üçüyle işimin bittiğine sevinerek mutfağa gitmeden önce kendisi ve on sekiz yaşındaymış gibi görünen kızı için mimoza sipariş eden Bayan Higgenbotham tarafından durduruldum.

Mutfağa döndüğümde Jimmy tepsisini dolduruyordu. Omzunun üstünden bana baktı. "Burnumu soktuğumu biliyorum ama sormam lazım; dün Rush'ın koşup giderek ardında bıraktığı kız kimdi?"

Meg. Onun hakkında başka hiçbir şey bilmiyordum. Sadece eski bir arkadaş olduğunu söylemişti. Rush'ın onu burada tek başına bıraktığını bile unutmuştum aslında. "Eski bir arkadaşı. Başka bir şey bilmiyorum."

"Woods da onu iyi tanıyormuş. Siz gittikten sonra kızın yanına gidip konuştu. İkisi de tanıdığına göre yeni bir sima değildir diye düşünmüştüm."

Kendime, Rush'ın geçmişinin bir parçası olduğunu hatırlattım. Herhangi bir şekilde onu kıskanmak için hiçbir sebebim yoktu. Eski arkadaşılar. Aralarından biri olduğu için kendimi aşağı görecektim değilim.

Woods'un meyvelerini tepsime koyup herkesin içeceğini kaptıktan sonra yemek salonuna gittim.

Woods'un masasına doğru yürürken odayı gözden geçirmeden önce içecekleri teslim etmeye odaklanmıştım. Woods'un gözlerini benden ayırıp solumdaki bir masaya baktığını gördüm. Jimmy'nin bölgesindeydi. Yardım etmem için işaret mi verdi

acaba diye düşünürken arkamı dönünce gözlerim, Rush'ın gözleriyle buluştu. Durdum. Buradaydı. Dudaklarımda bir tebessüm oluşurken gözlerim kaydı ve yanında öfkeyle somurtan Nan'i gördüm. Dikkatimi tekrar Woods'a yönelip burada değillermiş gibi davranmaya karar verdim.

"İşte meyvelerin." Sesimdeki gergin tınıyı duyabiliyor ve Woods'un yanındakiler fark etmesin diye dua ediyordum. "Ve içkileriniz. Hepiniz sipariş vermeye hazır mısınız?" diye sorup zorla gülümsedim.

Hepsi gözlerini bana dikip bu işi hepten zorlaştırdılar. Üstesinden gelmeyi öğrenmem gereken bir durumdu. Nan onun kız kardeşiydi. Rush hayatımdaysa o da hayatımda olacaktı. Benden nefret eden biriyle yaşamak, kabullenmeyi öğrenmem gereken hayatın bir parçasıydı.

Jace sanki bilmiyormuşum gibi, "Onun kız kardeşi. Onunla bu işi yapıyorsan, o kızla baş etmek zorundasın," dedi. Sanki tüm duygularım meydandaymış gibi hissetmekten hoşlanmıyordum. Hep özeline düşkün biri olmuştum. Bu bana fazla geliyordu. Onu görmezden gelip adisyon defterimi çıkardım ve gözlerimi Woods'a diktim. Boğazını temizleyip sipariş verdi. Diğerleri de öğüt vermeden siparişlerini verdiler.

Rush

"Seni arayıp birlikte yemeye çıkmak istedim. En azından yarın saatliğine dikkatini bana yöneltebilir misin? Birlikte vakit geçirmeyeli haftalar oldu. Seni özledim." Nan'ın sesindeki incinmiş tını bana dokundu. Haklıydı. Onu görmezden geliyordum. Blaire yemek salonuna girdiğinden beri neler dediğinden bile emin değildim. Fazla ağır bir şey taşımadığından ve kimsenin onu rahatsız etmediğinden... ya da onunla flört etmediğinden emin olmaya çalıştığımdan kız kardeşime öğle yemeğinde pek arkadaşlık edemiyordum.

Ona, "Evet, üzgünüm," dedim ve gözlerimi, Blaire'in çıkıp gelmesini beklediğim kapıdan ayırdım. "Tekrar şu yeni çocukla birlikte katılacağız yelkenli turnuvasını anlatsana... Adı Charles demiştin."

Nan adamın adını duyunca gülümseyip başını salladı. Bana, çocukken üzerine titrediğim, bir şeyler için heyecanlanan o küçük kızı hatırlattı. Büyüdüğünde olduğu öfkeli yetişkini değil. "Evet. Kellarların torunu. Cape Cod'lu ve yelkenlilere düşkün. Yaz için buraya yelkenliyle geldi. Neyse, katıldığı bir

yelkenli turnuvası var ve beni de yanında götürmek istiyor. Sadece birkaç günlüğüne.”

Charles ve yelkenlisi hakkında çene çalarken onu dinlemek ve etrafta Blaire'i aramamak için çok çabaladım. Hayatımdaki iki kadın arasında bir denge kurmalıydım. Öncelik Blaire'deydi ama kız kardeşimi de seviyordum ve bana ihtiyacı vardı. En son vurgunundan bahsettiği öğle yemeğinde olsak bile. O konuşurken kimse dinlemezdi.

Konuşmaya bir son verip omzumun üzerindeki bir şeye bakarak somurttu. “İşine odaklanmalı ve seni görmek için buraya bakmayı kesmeli. Tanrım, Woods onu neden kovmuyor anlamıyorum.”

Arkamı dönüp Woods, Jace ve Thad'in, kıpkırmızı kesilmiş Blaire'in yanında gülüşüp şakalaştıklarını gördüm.

“Şu anda bakmıyor. Diğer çocuklarla flört etmekle meşgul. Tek umurunda olan şey para. Ne kadar ezik. Gülünç tavırlarının ardındaki gerçeği görebilseydin keşke. Yani, ben görebiliyorum...”

“Nan, çenenı kapa,” diye bağırdım. Bağırarak istememiştim ama Nan'in Blaire hakkında ileri geri konuşmasını dinlemek, erkeklerin onunla flört ettiğini ve yanaklarını kızarttığını görmek, kaldıracabileceğimden daha ağırdı. Oraya gidip azgın piçlere Blaire'in bana ait olduğunu gösterecektim.

“Beni onun uğruna yalnız mı bırakacaksın? Onlarla flört ediyor Rush. Öğle yemeğimizi yarıda bırakıp ucuz bir kaltağı sahiplenmeye gideceğine inanamıyorum.”

Hissettiğim kıskançlık dolu öfke, anında adamlardan uzaklaşıp kız kardeşime yöneldi. Dikkatimi ona çevirirken gözümü

kan bürüdü. Tepesinde dikilirken sesimi kısık tutarak, "Az önce ne dedin sen?" diye sordum.

Konuşmak için ağzını açtı ama Blaire hakkında bir şey daha derse kendimi kaybedeceğimi biliyordum.

"Konuşma. Buradan onurunla çıkmak istiyorsan konuşma. Blaire hakkında bir daha böyle bir şey söylersen, senden kurtulmasını bilirim. Bunu. Kafana. Sok."

Nan'ın gözleri ardına kadar açıldı. Onunla daha önce hiç bu kadar sert konuşmamıştım. Fakat fazla ileri gitmişti. Ayağa kalkıp peçetesini masaya fırlattı. "Sana inanamıyorum. Ben senin kız kardeşinim. O ise sadece... O ise sadece..."

"O ise sadece âşık olduğum kadın. Bunu hatırlaman gerekiyor," diyerek cümlesini onun yerine tamamladım.

Kulüp binasından çıkarken Nan'ın gözleri ateş saçıyordu. Umurumda değildi. Ben başka bir şey söylemeden gitmesi gerekiyordu. Onu incitmek istemiyordum. Onu seviyordum ama ağzından akmaya devam eden kelimelerden nefret ediyordum.

Bir el, koluma dokundu ve tepki vermek için hızla döndüğümde Blaire olduğunu gördüm. Mavi gözleri endişeyle doluydu. Korktuğu şey buydu işte. Nan ve Nan'ın nefreti. Onu suçlayamazdım ama Blaire'siz de yaşayamazdım. Fakat o anda yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

"Üzgünüm," diye fısıldadım, sonra elinden kurtuldum ve masanın üzerine para atıp Nan'ın peşi sıra yemek salonundan çıktım.

Sonraki üç saati spor salonunda geçirdim. Vücudum, dışarı çıktığımda fiziksel anlamda bitmişti. Öfkem yok olmuştu. Artık sadece Blaire'i görmek istiyordum. Vardiyası bitmiş olmalıydı

ve ona sarılmak istiyordum. Bir özü hak ediyordu. Nan'ı asla kulüp binasına yemeğe götürmemeliydim. Onunla öğle yemeği için orada buluşmamı istemişti, ben de gitmiştim. Jimmy'nin bölgesinde oturduğumuzdan bile emin olmuşum. Blaire için garip bir durum oluşmasını istememiştim. Fakat yine de plan geri tepmişti. Bundan sonra Nan'in, Blaire'in yanına yaklaşmasına müsaade etmeyecektim. Durumla baş edemiyordu ve Blaire olanları hak etmiyordu.

Evin kapısına vurup bekledim. Kimse kapıya gelmedi. Cebimden telefonumu çıkardığımda Blaire'in telefonu olmadığını hatırladım. Lanet olsun. Ona evimdeki telefonunu verecek ve zorla geri almasını sağlayacaktım. Ya canı yandıysa? Ya uzak bir yerlere gittiye ve geri dönmezse?

"Jimmy ile dışarı çıktı." Bethy'nin sesi, arkamdan geliyordu. Döndüğümde Bethy'nin golf sahasından buraya yürüdüğünü gördüm. "Vardiyasından sonra uğrayıp Jimmy'yle randevusu olduğunu söyledi."

Bana neden söylememişi ki? Çünkü söylemek istediye bile beni nerede bulacağını bilmiyordu. Göt herifin teki gibi onu bırakıp gitmişim. Bethy önümde durup kapının kilidini açarken, "Ne zaman evde olur?" diye sordum.

Bethy sert bir şekilde, "Bilmiyorum. Morali bozuktur. Bu konuyla ilgili bir şeyler biliyor musun?" diye sorup kapıyı açtı.

Sormadan peşi sıra içeri girdim. "Nan ile bugün kulüp binasında öğle yemeği yedik. Pek iyi gitmedi."

Bethy iğrenerek burnunu buruşturdu. "Gerçekten mi? Niye acaba? Kaltak kardeşinin Blaire'i üzeceğini hayal bile edemiyorum." Bethy çantasını yere fırlatıp küfretti. "Strese girmemesi gerekiyor. Hamile ve tüm gün ayakta kalıp tepsi taşımaya niyetli.

Dramatik aile meselelerini katarak ona yardımcı olmuyorsun. Bir dahakine kötü cadıyla ailecek vakit geçirmek istediğinde başka bir yere git."

Haklıydı. Blaire'in Nan'i görmesine izin vermemeliydim. Nan'in uslu duracağına da inanmamalıydim. Ya da en azından medeni olacağına. Suç bendeydi ve Blaire'i bulmam gerekiyordu.

"Nerede?" diye sordum.

Bethy kanepeye yayıldı. "Mola verip payına düşen bu boktan hayattan uzaklaştı."

Bethy beni incitmek istediye, gayet iyi iş çıkartıyordu. Kapı açıldığında yalvarmaya hazırdım.

"Üzgünüm, geç kaldım. Birlikte..." Gözleri, gözlerimle buluşunca sesi kesildi. "Selam."

"Selam," diye karşılık verip yanına gittim ama ona dokunmaya korkuyordum. "Çok üzgünüm. Lütfen odana gelip açıklamama müsaade et."

İlk hareketi yapıp kollarını belime doladı. "Sorun değil. Kızmadım."

Beni yatıştırıracaktı. Yine. Hep böyle yapıyordu: Diğer insanlar için endişeleniyordu. "Hayır, sorun," diye karşılık verip elini tuttum ve onu odasına götürdüm. O anda en büyük hayranım sayılmayacak Bethy'den uzaklaştırdım.

Koltukta oturan Bethy bize el sallayıp televizyon kumandasını tutarken, "Git de ayaklarına kapanıp yalvarsın. Yapması gereken bu zaten. Yapmasını istediğim şey de bu," dedi.

Blaire

Rush elimden çekmeye devam ederek kapıyı ardımızdan kapadı ve yatağıma oturup beni kucağına aldı. Üzülmüştüm ama artık iyiydim. Rush berbat bir durumda kalmıştı ve Nan de üzgündü. Olaya karışmadığım için Woods'un sevindiğinden emindim.

"Rush, inan ki her şey yolunda. Ben iyiyim," diye ona teminat verip yüzünü ellerimin arasına aldım. Nan ve öfkesiyle baş etmek olayın bir parçasıydı. Bunu anlamıştım ve Rush'ı hayatımda istiyorsam bununla yaşamayı öğrenecektim.

Başını salladı. "Bugün olan hiçbir şey iyi değildi. Onunla orada yemeğe çıkmayı asla kabul etmemeliydim. Olacakları bilmem gerekirdi. Normal bir insan gibi davranacağına inanmamalıydim. Çok üzgünüm bebeğim. Bir daha asla tekrarlanmayacağına yemin ederim."

Dudaklarına yapışıp onu yatağıma yatırdım. Dudaklarına doğru, "Sana sorun olmadığını söyledim. Özür dilemeyi kes," diye fısıldadım.

Rush tişörtümün altına uzanıp artık bana iki beden küçük gelen sutyenimi buldu. Tüm gün giydiğim için askıları tenimi kesmişti. Kopçasını açıp dar sutyenin bıraktığı izlere dokundu.

Parmaklarını ileri geri hareket ettirip zevkle titrememe neden olarak, "Yeni bir sutyene ihtiyacın var," dedi.

Onu tekrar öpmek için uzanıp, "Hımm, bunu her gece yapmaya söz verersen benim için hiç sorun olmaz," diyerek ona güvence verdim.

Geri çekildi. Üzgün bir sesle, "Neden bana söylemedin?" diye sordu.

Ona neyi söylememiştim? Ellerini başına koyup üstüne çıktım. Şaşırarak, "Sana ne söylemem gerekiyordu?" diye sordum.

Rush ellerini iki yanına atıp göğsüme yöneldi ve bir şeyler hakkında konuştuğumuzu unuttuverdim. Çok iyi geliyordu. İnceleyerek göğsümü ellerine doğru ittim, yalvarmaya hazırdım.

"Lanet sutyen tenini kesmiş Blaire. Neden giydin ki? Sana yeni bir tane alırdım. Bir yere kaçmadan sana yeni bir tane alacağım." Hâlâ sutyenimden bahsediyordu.

"Rush, şu anda bana dokunmana ihtiyacım var. Sutyenimi kafana takma. Sadece..." Başımı eğip ağzımı omzuna geçirdim ve öperek göğsüne kadar indim.

"Yaptığın şey hoşuma gitse de dikkatimi dağıtamazsın. Bana neden lanet sutyeninin canını acıttığını söylemediğini bilmek istiyorum. Canının acımasını istemiyorum."

Başımı kaldırıp ona baktım. Kaşlarını çatıyordu. Gerçekten siniri bozulmuştu. Daha önce kimse benim için böyle endişelenmemişti. Buna alışık değildim. Kalbim kabardı ve uzanıp tişörtümle sutyenimi çıkardım. "Rush. Yeni bir sutyene ihtiyacım var. Bu çok küçüldü. Birlikte almaya gidebilir miyiz? Lütfen?"

Ben onunla dalga geçerken uzanıp şişkin göğüslerimi avuçla-
yarak külotumu daha da ıslatmama neden oldu.

Pis pis gülererek, “Bu kadar mükemmel göğüslere göz kulak
olmak lazım. Acı çektiklerini düşünmeye dayanamıyorum,”
dedi, “tabii acıyı çektiren ben değilsem.” Göğüs uçlarını sertçe
sıkınca ıglık attım.

Göğüs uçlarımdan birini ağzına almadan, “Bunlar benim,
Blaire. Bana ait olana göz kulak olurum,” diye fısıldadı.

Sadece başımla onaylayıp ona sürtündüm. Ereksiyonu şişkin
klitorisime değiyordu ve biraz daha sürtünseydim boşalırdım.
Gerçekten boşalmam gerekiyordu.

“Yavaş ol. Önce şu şortunu çıkarayım,” derken vücudumu
öperek karnuma kadar indi, tatlı öpücükler kondurdu. Yavaşça
şortumu çekip çıkarırken gözleri bana çevrildi. “Birilerinin biraz
ilgiye ihtiyacı var galiba. Her yanın şişip ıslanmış. Sınısıklam.
Siktir, alev alevsin,” diye mırıldanırken bacaklarını aralayıp
susamış gibi bacaklarımın arasına baktı. Bacaklarının arasına
uzanıp sıcak nefesini duyacağım şekilde ağzını klitorisimin
üstüne kapadı. “Bu gece burada kalıyorum. Böyle uyanıp bana
ihtiyaç duyabileceğini bilirken geceleri uyuyamıyorum. Aklıma
geldikçe çıldırıyorum,” dediğinde sesi, beni hep heyecanlandıran
o boğuk tınıya dönüşmüştü. Dilini ıkarışını izledim ve içime
sokup kaydırmadan önce gümüş pirsingi gözümün önünde
parladı.

Başını yakalayıp daha fazlası için ona yalvarırken bana bir
değil iki orgazm yaşatıp başını kaldırdı ve şeytani bir gülücük
gönderdi. “Bağlımlılık yapıyor. Kimsenin tadı bu kadar güzel
olmamalı Blaire. Senin bile.”

Ayağa kalkıp tişörtüyle pantolonunu çıkardı. Ben uzun süre bu manzaranın tadını çıkaramadan tekrar üstüme çıktı.

"Üstüme çıkmanı istiyorum," dedi, beni tekrar öperken ereksiyonu bacaklarımdan arasma kayıp beni baştan çıkardı.

Onu geri ittim, o da yatıp üstüme çıkmamı sağladı. Vücudumu gözleriyle yutarken onu izlemek, boşalmam için hep kulağıma fısıldadığı edepsiz laflardan daha etkileyiciydi.

Hayatımın sonuna dek bu adamı sevebilir ve onunla mutlu olabilirdim. O şansa sahip olabileceğimi umuyordum sadece.

Sonraki günler peri masalı havasında geçip gitti. İşe gittim. Rush gelip muhteşem varlığıyla dikkatimi dağıttı; yatakta sevişmek için evime ya da onunkine gidmeden önce kendimizi çılgınca seks yapmamamız gereken bir yerlerde bulduk. İkinci kere yaptığımızda hep tatlı geliyordu. İlk seferde ise hep yoğun oluyordu ve ikimiz açısından da ihtiyaca yönelikti. Kiralanan kabinlerden birinde üstümüzdekileri yırtıp attığımız gün Woods'un bizi duyduğundan gayet emindim.

Hâlâ sebebi hamilelik hormonları mı yoksa hep Rush'ı böyle arzulayacak mıyım diye merak ediyordum. Bir tek dokunuşuyla perişan oluyordum. Fakat bugün mola vermiştik. Tüm gün geleneksel golf turnuvasında çalışıyordum. Bugün çalışmama izin versinler diye hem Woods'la hem de Rush'la savaşımam gerekmişti. İkisi de güvenli olmayacağını düşünüyordu. Tabii ki galip çıkan bendim.

Servis kıyafetlerimiz bugüne özel sipariş edilmişti. Golfçüler gibi tepeden turnağa beyaz giyinecektik. Şort yerine, polo tişörtlerimizle uyumlu etekler vardı. Tabii Jimmy'ninki dışında.

O şort giyecekti. Bugün içki arabasındaki tek erkekti. Görünüşe göre onu da özellikle seçmişlerdi.

"On beş takım var. Blaire, sen ilk üç takımla ilgileniyorsun. Bethy, sen de diğer üçüyle ilgileneceksin. Carmen, sonraki üçlü sende. Natelie, sen de sonraki üçlüyle ilgileneceksin ve Jimmy, sen de sona kalan üçlüyle. Hepsi kadın ve özellikle seni istediler. Bu tüm gün sürecek bir etkinlik. Golfçüleri mutlu edin ve elinizdeki içkiler tükenmesin. Tükenmeden önce buraya dönüp stok tazeleyin. Araçlarınız, bugün takip edeceğiniz golfçülerin tercih ettiği içkilerle dolduruldu. Acil bir durumda benimle iletişime geçmeniz için hepinizin aracında birer telsiz var. Sorusu olan var mı?" Darla, saha ofisinin verandasında durmuş, ellerini beline atmış, beşimize birden bakıyordu.

"İyi. Şimdi yerlerinize geçin. Blaire başlar başlamaz meşgul olacak. Diğerleri takımları sahaya çıkana dek beklesin ve ara sıra onları kontrol etsin. İçki isterlerse verin. Yiyecek isterlerse onlara bir servis elemanı getirin. Anlaşıldı mı?"

Hepimiz başımızla onayladık. Darla bize el sallayıp ofise döndü.

Bethy ilk deliğe gitmeden önce araçlarınıza gidip her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol ettiğimizde, "Tumuvalardan nefret ediyorum. Umarım Nathan Ford'la uğraşmak zorunda kalmam. Son derece sinir bozucu biri," diyerek homurdandı.

Onu neşelendirmeyi umarak, "Belki Jace'e denk gelirsin," dedim.

Bethy kaşlarını çatı. "Hiç şansım yok. Sıralamayı Darla hala yaptı. Bana Jace'i vermez."

Ah. Ben de Rush'a denk gelmeyecektim o halde. Muhtemelen iyi bir şeydi. İşime odaklanmam gerekiyordu. Rush'ın

şort ve polo tişörtle ne kadar güzel görüldüğüne değil. Arabayı ilk deliğe çektim ve ilk grubumla tanışmaya gittim. Tanıdık yüzlerden oluşan yaşlıca bir gruptu. Rahat bir gruptu ve müthiş bahşiş verirlerdi. Hepsine birer şişe su götürdükten sonra diğer grubuma geçtim. Grup şaşırtıcı bir şekilde Jace, Thad ve Woods'tan oluşuyordu. Onları görmeyi beklemiyordum. "Merhaba çocuklar. Ne kadar da şanslıyım, değil mi?" diyerek onlara takıldım.

Thad, "Bize Bethy'nin çıkacağına emindim. Lanet olsun, günüm şimdiden güzelleşti," diye cevapladı.

Jace homurdanarak, "Çenenin kapa," deyip ona dirsek attı.

Woods, "Bethy ile Jace'i eşleştirecek kadar aptal değilim. Her şeyi görmezden gelirdi," diye açıkladı.

Üçüne de birer şişe su verdim. Jace'e gülümseyerek, "Size hizmet etmekten memnunum. Bethy olmasam da," dedim.

Jace çarpık bir gülücükle, "Bethy yoksa, kesinlikle seni tercih ederim," dedi. Bu çocuktan hoşlanmadan edemiyordum. Bethy'ye karşı hislerini kanıtlamaktan da ötesini yapmıştı.

"İyi. Şimdi beni gururlandırın," dedikten sonra diğer grubuma geçtim. Bu, kadınlardan oluşan ilk grubumdu. Yüzlerini seçebildim ama kim olduklarından tam emin değildim. Uzun boylu, zarif saçlarının belediye başkanının karısı olabileceğini düşündüm.

Onlara limon dilimli mineralli su verdikten sonra ön tarafa yöneldim. Neredeyse başlama vaktiydi. Arkama bakıp Rush'ı aradım ama onu göremedim. Kimin takımında olduğundan emin değildim ama katıldığından emindim. Grant'ın yanında olacağını düşündüm ama onu da göremedim.

Rush

Grant'i uykusunda boğacaktım. Ya da belki burada, görgü tanıklarının önünde öldürürdüm. Golf sopalarımı savurduğumda malzemecinin hızla toplaması isabet oldu. Bir şeyleri fırlatıp atmaya hazırdım.

"Meg mi? Cidden Grant... Meg'den mi istedin?" diye homurdandığım sırada Grant'in arkasından yaklaşarak bizi işaret eden Meg'i gördüm.

"Üç kişi olmamız gerekiyordu. Nan'i öyle bir kızdırdın ki bir kişi eksik kaldık. Herkes kapılmıştı. Meg de oynamak istiyordu. Büyütülecek ne var bunda?" Grant çantasını malzemeciye verip bana öfkeli bir bakış attı.

Söz konusu Blaire'di. Ona, Meg'in takımında olacağını söylememiştim çünkü bilmiyordum. Şimdi bizi birlikte görürse, ondan saklamaya çalıştığımı düşünecekti. Onu bulmam gerekiyordu.

Adını hatırlayamadığım kızıl kafalı bir servis elemanı, "Size su getireyim mi?" diye sordu. Woods'un beni Blaire'le eşleş-

tirmeyeceğini anlamıştım. Faydası dokunurdu. Ona açıklama yapabilirdim ve tamamıyla zararsız bir durum olduğunu anlardı.

Grant, "Evet, lütfen Carmen," diye karşılık verdi. Ona bakıp sırtıyordu ve kız da gözlerini kırpyordu. Muhtemelen Grant onunla yatmıştı. Yatmadıysa da bu gece yatacakti. Grant, "Somurtkana da su getir. Susuzluğunu gidermesi gerek," diyerek şaka yaptı.

Meg yanımıza gelip, "Herkesin canına okumaya hazır mısınız?" diye sordu.

Hayır, Blaire'i bulup durumu açıklamaya hazırdım. Dönüp servis elemanına baktım. Ona, "Blaire'in grubu hangisi?" diye sordum.

Surat astı. "Yeterince iyi değil miyim?"

Grant ona göz kırparak, "Hayır tatlım, mükemmelsin. O sadece Blaire'i arzuluyor. Kişisel bir şey değil," diye açıklama yaptı. Kız da ona gülümseyerek baktı.

Yüzünde tatminkâr bir tebessümle, "O ilk grubu aldı. Senin Bay Kerrington da o grupta. Genç olan Bay Kerrington yani. Bayan Darla, Bay Kerrington'ın Blaire'i istediğiyle ilgili bir şeyler söylemişti," dedi.

Woods piçin tekiydi. Bundan şüphem yoktu zaten.

Grant, yanımıza geldiğini unuttuğum Meg'i selamlamak amacıyla, "Günaydın Meg. Üzgünüm ama Rush'ın kötü ruh haliyle uğraşmak zorundayız," dedi.

"Anlayabiliyorum. Tahmin yürütüp geçen gün beni açıklama bile yapmadan tek başıma bıraktığında peşinden koşup gittiği kızın Blaire olduğunu söyleyeceğim."

Grant, "Herhangi bir kızın peşinden koştuysa, evet, o Blaire'dir," diye cevap verdi.

İkisini de umursamayıp sahanın ön kısmına doğru yürümeye başladığımda ilk grubun sahaya çıktığını gördüm. Blaire'in aracı da aynı anda uzaklaştı. Lanet olsun.

Grant homurdanarak, "Sakinleşsene. Blaire kıskançlık yapacak biri değil. Sen öylesin," deyip suyundan bir yudum aldı.

Meg direkt bana bakarak, "Bu sizinle oynamamla ilgili bir sorun mu? Sorun bu mu?" diye sordu.

"Blaire'i kızdırmak istemiyorum," diye cevap verip aracını sürdüğü yöne baktım.

Meg, "Ah. Bu sadece golf, randevuya çıkmadık," diye karşılık verdi.

Haklıydı. Gülünç duruma düşüyordum. Lisede değildik ve kadınlarla golf oynayabilirdim. Blaire artık Meg'in eski bir arkadaşım olduğunu biliyordu ve yarımızda Grant de vardı. Tek başımıza değildik. Sorun olmayacaktı.

"Gerginim. Özür dilerim. Haklısın. Büyütülecek bir şey yok," diye kabul edip rahatlamaya ve günün tadını çıkarmaya karar verdim. En azından ilk önce Blaire çalışmaya başlayacaktı. Önce onun işi bitecek ve içeri girecekti. Muhtemelen Woods da onu bu nedenle istemişti. Diğerleri kadar uzun süre güneşin altında kalmaması için.

Altıncı deliğe vardığımızda rahatlamıştım ve eğleniyordum. Güneş altındaki Blaire için ara sıra endişelenmek dışında. Woods'un onu gözlemlediğini biliyordum ve ne kadar sinir bozucu olsa da aynı zamanda içimi rahatlatıyordu.

Grant, gereken sayıya ulaşmaya hazırlandığında Meg, "Haydi, Grant, şu ana kadar üç atıştan en iyi sayıyı Rush yaptı,

iki atıştan en iyisini de ben yaptım. Sıra sende. Başarabilirsin,” diyerek ona takıldı.

Grant ona bakışlarıyla bir uyarı gönderdi. Deliğe yakın mesafeden atış, Grant’in en iyi olduğu konu değildi ve Meg’in bunu keşfetmesi uzun sürmemiştir. Topu deliğe sokması mucize olurdu.

“Sanırım biraz yardıma ihtiyacı var Meg. Belki de ona öğretebilirsin,” diye önerdim.

Grant’in yüzündeki öfkeli bakış, ikimizi de kahkahalara boğdu. Lanet olsun, ne kadar kolay sinirleniyordu. “İstersen geri çekil Meg. Patlamaya hazırmuş gibi görünüyor. Sopası savrulmaya başladığında ateş hattında durmak istemezsin.”

Meg geri çekilip yanımda durdu. Umut dolu bir tebessümle, “Gerçekten sopasını savuruyor mu?” diye sordu.

“Fazla heyecanlanma. Sopasını fırlatacak kadar sinirlendiyse, çok pis sinirlenmiş demektir.”

Meg tekrar Grant’e bakıp sırtarak, “Korkmuyorum. Senin kolların daha kaslı,” dedi. Üstüne gidiyordu.

Grant, “Onun kolları daha kaslı değil!” diye bağırdı, savunmaya geçtiğini belli eden bir bakışla doğrulup pozisyonunu bozdu.

Meg uzanıp kolumu sıktı. “Şey, bence bu kollar gayet etkileyici. Seninkileri göster bakalım,” diyerek Grant’le biraz daha dalga geçti.

Grant tişörtünü çıkardı ve Meg’in önünde durarak pazılarını sıktı. “Bir de bunlara bak, bebeğim. Benden üstün tarafı yok onun. Sadece güzel yüzlü çocuğun teki.”

Gözlerimi devirip golf arabasına yürümeye başladım. Grant uzanıp kolumu tuttu. “Hayır, gitmiyorsun. Bu, kazanacağım

bir yarışmaya döndü. Cılız kaslarını çalıştır bakalım. Kim daha üstünmüş görsün."

Bu yarışmayı kazanmaya hiç hevesim yoktu. "Sen kazandın. Sorun etmiyorum. Onun kolları daha kaslı Meg," deyip kolumu çekerek ondan kurtardım.

Şeytani bir gülümsemeyle, "Hayır, değil. Senin kolunu tuttuğumda kaslarını sıkmamıştın ve ben, kollarının daha kaslı olduğu konusunda netim," diye karşılık verdi. Kötü bir fikir olduğu konusunda da ben nettim. Flört ettiğini sanmıyordum ama emin değildim.

"Saçmalık! Kaslarını sık bakalım Rush. Kanıtlayacağım. Bende kiler daha büyük."

"Evet, öyle. Sıkıntı yok," diye karşılık verdim.

Grant, "Sık diyorum sana. Ciddiyim," diye zorladı. Gerçekten sidik yarışındaydı. Kazanmasına izin vermeye gönüllü olduğum bir yarışta. Sadece diğer deliğe gitmek istiyordum.

"İyi," diyerek kabullendim. "Diğer deliğe geçmemiz için şu topu sokmanı sağlayacaksa, kol kaslarını sıkırım."

Grant sırtıp tekrar tutsun diye Meg'e kolunu uzattı. Meg beni bekliyordu. Kaslarını sıkıp tutmasına izin verdim. Gülünçtü.

Meg kollarımı biraz fazla tutup, "Üzgünüm Grant, o kazandı," diye cevap verdi. Kolumu indirip tekrar arabaya yöneldim.

"Topu sok artık Grant," diye seslendim.

"Sen kazanmadın işte! Seni seçti çünkü ilk düzdüğün kadın olduğu için sana sadık," diye karşılık verdi.

Birileri onu duydu mu diye kontrol etmek için etrafa baktım. Neyse ki kimse duymamış gibiydi.

Blaire

Onlar araçlarına binip diğer deliğe giderken orada öylece oturdum. İçki almaya gitmem gerekiyordu. Rush'ı görme arzum beni ele geçirmişti ve onu bulana dek ufak bir mola vermiştim. Şimdi keşke bunu yapmasaydım, diyordum. Bu hafta ilk defa midem bulanıyordu. Bana, ilkinin Meg'le yaşadığını söylememişti. Sadece eski arkadaş olduklarını söylemişti.

Ne tür arkadaşlar olduklarını öğrenmenin faydası dokunmamıştı. Rush'ın bir dünya kızla yattığının gayet farkındaydım. İlk kez yatağına girerken de bildiğim bir şeydi. Fakat onu içlerinden biriyle görmek, ilkinin yaşadığı kişiyle görmek acı veriyordu.

Kadın onunla flört ediyordu ve Rush da karşılık veriyordu. Onu kaslarıyla etkilemeye çalışıyordu. Kolları, kaslarını sıkıp ortaya çıkarmadan da etkileyiciydi zaten. Bunu neden yapıyordu ki? Ona çekici görünmeye mi çalışıyordu? Yatakta şimdi nasıl olduğunu mu merak ediyordu?

Midem altüst olunca aracımı çalıştırıp arkasına saklandığım ağaçlardan uzaklaştım. Niyetim saklanmak değildi. Rush'ın bu delikte olup olmadığını görmek için kestirmeden gelmişim. Ama

onun Meg'e gülümseyip koluna dokunmasına izin verdiğini görünce olduğum yerde kalmıştım. Daha fazla ilerleyememiştim.

Meg, onun dünyasının bir parçasıydı. Sağa sola içki taşı-maktansa onunla golf oynuyordu. Bunu benden isteyemezdi. Öncelikle, nasıl golf oynandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve tabii ki burada çalışıyordum. Oynayamazdım. Benimle işi neydi ki? Kız kardeşi benden nefret ediyordu. Rush'ın hayatının bir parçası olamazdım. Cidden. Hep hayatını uzaktan seyredecektim. Böyle hissetmekten nefret ediyordum.

Onunla birlikte olmak muhteşemdi. Evlerimizin sağladığı mahremiyet ortamında aramızda daha fazlası varmış gibi davranmak kolaydı. Ya karnum ortaya çıktığında ne olacaktı? Düpe-düz hamile olduğum belli olduğunda, yanımda durduğunda? İnsanlar anlayacaklardı. Bununla nasıl baş edecekti? Baş etmesini bekleyebilir miydim?

İçecekleri araca yüklerken yaşayabileceğimiz tüm senaryoları düşündüm. Hiçbiri mutlu sonla bitmiyordu. Elit takımda değildim. Ben sadece olduğum gibiydim. Bu hafta boyunca burada kalma fikrini düşünüp durmuştum. Bu bebeği Rush'la birlikte büyütmeyi. Onu Meg'le görmek canımı yaksa da gözlerimin açılması için buna ihtiyacım vardı. Kimsenin hayatı peri masalı gibi değildi. Özellikle benimki.

Grubuma geri döndüğümde son ana kadar kendimi tuttum. Gülümseyip içecekleri dağıttım, hatta golfçülerle şakalaştım. Kimse moralimin bozuk olduğunu anlamayacaktı. İşim buydu. İşimde başarılı olacaktım.

Bu gece Rush'a hiçbir şey söylemeyecektim. Söylemenin anlamı yoktu. Net düşünemiyordu. Sadece aramıza biraz

mesafe koyacaktım. Onunla sonсуza dek mutlu yaşayacağıma inanmamalıydım. Buna inanmayacak kadar zeki ydım.

Kusmadan günü tamamlayamadım. Sıcak işime işlemişti ama Woods'un asla haberi olmayacaktı. İşimi yapamadığımı düşünmesi bana hiçbir fayda sağlamazdı. Bethy ofis binasındaki tuvalette kusarken saçımı tutuyordu. Onu gerçekten seviyordum.

Son bir kez daha öğürdükten sonra başımı kaldırdığımda, "İyice abarttın sen de," diyerek beni azarladı.

İtiraf etmek istemiyordum ama muhtemelen haklıydı. Bana uzattığı ıslak bezi alıp yüzümü temizledikten sonra yere oturup sırtımı duvara yasladım.

"Biliyorum. Ama kimseye söyleme," diye rica ettim.

Bethy yanıma oturdu. "Neden?"

"Çünkü bu işe ihtiyacım var. Parası iyi. Hamile olduğum belli olunca buradan gideceğim için elimden geldiği kadar para biriktirmeliyim. Resmen hamile olduğum ortadayken iş bulmak da kolay olmayacak."

Bethy başını çevirip bana baktı. "Hâlâ gitmeyi planlıyorsun ya? Rush'a ne olacak?"

Bethy'nin ona kızmasını istemiyordum. Ona iyi davranmaya daha yeni başlamıştı. "Onu bugün gördüm. Eğleniyordu. Uyum sağlıyordu. Ait olduğu yerde. Ben de ait olduğum yerdeyim. Onun dünyasına ayak uyduramam."

"Bu konuda konuşma hakkı yok mu? İstesen, seni hemen evine taşırsın ve her şeyi halledersin. Bu kulüpte çalışmazsın ve her yere yanında gidersin. Bunu bilmen gerekiyor."

Sırtından geçinen bir diğer kadın olmak istemiyordum. Annesi ve kız kardeşi öyleydi. Ben öyle olmak istemiyordum.

Parası umurumda değildi. Umurumda olan sadece oydu. "Ben onun sorumluluğu altında değilim."

Bethy oflayarak, "Kusura bakma ama ben öyle düşünmüyorum. Seni hamile bıraktığında en büyük sorumluluğuna dönuştün," dedi.

Prezervatifsiz seks yaptığımız geceyle ilgili gerçekleri biliyordum. Üstüne giden bendim. Bir saldırmadığım kalmıştı. Onun suçu değildi. Diğer zamanlarda hep dikkatliydi. O gece dikkatli olmasına izin vermemiştim. Suç benimdi, onun değil.

"Benim yüzümden olduğuna emin olabilirsiniz. Hamile kaldığım gece orada değildin. Orada olan bendim."

"Tamamen senin suçun olamaz. Kimse kendi kendine hamile kalamaz."

Onunla tartışmayacaktım. "Kimseye rahatsızlandığımı söyleme yeter. Endişelenmelerini istemiyorum."

"İyi. İçim rahat değil ama. Bir daha böyle olursa herkese söylerim," diyerek beni uyardı.

Başımı omzuna yasladım. "Anlaştık," diyerek kabul ettim.

Bethy başıma vurdu. "Sen çılgın bir kızsın."

Sadece kahkaha attım çünkü haklıydı.

Rush

Turnuva biter bitmez duş almak için eve gittim. İkincilik ödölünü almak için beklemedim bile. O görevi Grant'le Meg'e verdim. Hiç umurumda değildi. Sırf yazın Nan ve Grant'le kaydolduğum için turnuvaya katılmışım. Bunu her sene yapardık. İyi bir amaca hizmet ediyordu.

İçki araçlarının önüne park edildiğı ofis binasına vardığımda Darla, Blaire'in Bethy'yle birlikte yaklaşık bir saat önce gittiğini söyledi. Bethy'yi aradım ama cevap alamadım. Duş alıp giyinene kadar gittikleri yerden döneceklerini düşündüm.

Evlerine gittiğimde Bethy'nin arabası garajdaydı. Blaire evdeydi. Tanrı'ya şükürler olsun. Tüm gün onu deli gibi özlemiştim. Kapıya üç kere vurup açılması için sabırsızlıkla bekledim. Bethy bana zoraki bir tebessüm gönderdi. Görmek istediğim kişi değildi.

İçeri girip, "Selam," dedim.

Gitmemi istiyormuş gibi kapıyı açık tutan Bethy, "Hemen uykuya daldı. Uzun bir gündü," dedi.

“İyi mi?” diye sordum, koridorun ucundaki kapalı yatak odası kapısına baktım.

Bethy, “Sadece yorgun. Bırak da uyusun,” diye karşılık verdi.

Hiçbir yere gitmiyordum. Lanet kapıyı kapatabilirdi. Blaire’in odasına gitmeden önce ona, “Onu uyandırmayacağım ama gitmiyorum da. Yani kapıyı kapatabilirsin,” dedim.

Saat henüz akşamın altısıydı. Hasta değilse, bu kadar erken yatmazdı. Bugün işleri biraz abartmış olabileceğini düşününce kalp atışlarım hızlandı. Bugün çalışmaması için ısrar etmem gerekirdi. Ne kendisi ne de bebek için güvenliydi.

Kapıyı usulca açıp içeri girdim. Sonra kapatıp kilitledim. Blaire büyük yatağının bir ucuna kıvrılmıştı. Kaybolup gitmiş gibiydi. Uzun sarı saçları yastıkların üzerindeydi ve uzun bacaklarından teki, yatak örtülerinin arasından görünüyordu. Tişörtümü çıkarıp dolaba fırlattıktan sonra kotumun düğmelerini çözüp çıkardım. Boxer şortuma kadar soyununca yatak örtülerini açıp Blaire’in arkasına uzandım. Onu kendime doğru çektim; kendi isteğiyle sokuldu. Hafifçe iç çekişi ve beni karşılamak için mırıldandıkları, hayatımda duyduğum en tapılası seslerdi. Gülümseyerek yüzümü saçına gömdüm ve gözlerimi yumdum.

İşte burası olmak istediğim tek yerdi. Elimi uzatıp karnına dokundum. O anda tuttuğum şey, hak ettiğimden fazlasıydı.

Gözlerimi açarken kolumda ve göğsümde hafifçe gezdirdiğini hissettiğim eli beni gülümsetti. Blaire dönmüş bana bakıyordu. Gözlerini göğsüme dikmiş ve parmağını kaslarımda gezdirip omzuma kadar çıkıyordu. Gözlerini yüzüme yöneltti ve dudaklarına ufak bir tebessüm kondu.

“Selam,” diye fısıldadım.

"Selam."

Artık dışarısı karanlıktı ama saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Bugün seni özledim."

Tebessümü dağıldı ve bakışlarını kaçırdı. Garip bir tepkiydi. Bana bakmadan, "Ben de seni özledim," diye karşılık verdi.

Bakışlarını tekrar kendime çekmek için uzanıp çenesini tuttum. "Sorun nedir?"

Zorla gülümsedi. "Yok bir şey."

Yalan söylüyordu. Kesinlikle bir sorun vardı. "Blair, bana doğruyu söyle. Üzölmüş gibisin. Ortada bir sorun var."

Benden uzaklaşmaya çalıştı ama onu tuttum. "Lütfen söyle," diye yalvardım.

Lütfen dediğimde vücudundaki gerginlik dindi. O kelimeye yenik düştüğünü hatırlamam gerekiyordu.

"Seni bugün gördüm. Eğleniyordun..." Sesi kesildi.

Sorun neydi? Ah... Bir dakika. Meg'i görmüştü. "Konu Meg. Üzgünüm; yanımıza gelene dek Grant'in gidip ondan Nan'in yerini almasını istediğinden haberim yoktu. Kız kardeşim son dakikada katılmaktan vazgeçti ve Grant de Meg'den onun yerini almasını istemiş. Bilseydim sana önceden haber verirdim."

Vücudu yine gerildi. Lanet olsun. Bu açıklamanın yeterli olduğunu sanmıştım. Bu kadar çok mu üzölmüştü?

"O senin ilkinmiş." Blair'in sesi o kadar kısık ki neredeyse duyamayacaktım.

Birileri ona söylemişti. Siktir. Grant'ten başka kim biliyordu ki? İnsanlara seks geçmişimi anlatıyor değıldim. Ona kim söylemiş olabilirdi? Yüzünü avcuma aldım. "Ve sen de sonuncumsun."

Bakışları yumuşadı. Tatlı tatlı konuşma konusunda gelişme kaydediyordum. Eskiden kadınlarla konuşurken doğru şeyleri söylemek pek umurumda olmazdı. Blaire'leyken kolay oluyordu. Sadece dürüst davranıyordum.

"Ben..." Durup kollarımda kıvrandı. "Tuvalete gitmem gerek," dedi. İlk başta söylemek istediği şeyin bu olmadığına emindim ama kalkmasına izin verdim.

San bir atlet ile minik, pembe, şorta benzeyen bir iç çamaşın giyiyordu. Kalçası daha dolgun görünüyordu ve aklıma onu yatağa doğru eğip kalçasını tutmak gelince taş gibi sertleştim. Dikkatimi toplamam lazımdı. Bir şeylere üzülmüştü ve bana ne olduğunu söylemiyordu. Bunu halletmem lazımdı. Onu üzmem istemiyordum.

Telefonum çalınca komodine uzandım. Nan arıyordu. Şu anda konuşmak istediğim kişi değildi. Kapatma tuşuna bastım. Zil sesini kapadıktan sonra saate baktım. Henüz dokuzu on geçiyordu.

Blaire tuvaletten çıktı ve masum bir şekilde güldü. "Biraz acıktım galiba."

Ayağa kalkıp kotuma uzanarak, "O halde gidip seni doyuralım," dedim.

"Markete gitmem gerekiyor. Bugün gidecektim ama çok uykum vardı, önce biraz kestirmek istedim."

"Seni önce yemeğe çıkarayım, market alışverişini de yarın yaparız. Buralarda bu saatte açık market yok."

Blaire şaşırmış gibiydi. "Kasabada açık restoran da yok."

"Kulüp saat on bire kadar açık. Bunu biliyorsun." Tişörtümü üstüme geçirip yanına gittim. Bana anlamıyormuş gibi bakıyordu.

“Ne?” diye sorup belini kavradım ve yan çıplak vucudunu kendime çektim.

Sanki idrak etmek istermiş gibi yavaşça, “İnsanlar kulüpte bizi gorecekler. Arkadaşların dışındakiler,” dedi.

“Ve?” diye sordum.

Bana bakabilmek için başını geriye yatırdı. “Ve ben orada çalışıyorum. Orada çalıştığımı biliyorlar.”

Ne dediğini hâlâ anlamıyordum. “Ne demek istediğini anlamıyorum.”

Blaire bitkinlikle nefesini verdi. “Diğer kulüp çalışanların bir servis elemanıyla yemek yediğini görmeleri umurunda değil mi?”

Donup kaldım. Ne? Onu doğru duyduğumdan emin olmaya çalışarak yavaşça, “Blaire,” dedim. “Bana az önce birilerinin seninle yemek yediğimi görmesini umursuyor muyum diye mi sordun? Lütfen yanlış anladığımı söyle.”

Omuz silkti.

Ellerimi belinden çekip kapıya gittim. Dalga geçiyordu herhalde. Ne yapmıştım da ondan utanđıđıma inanmıştı?

Tekrar ona baktım. Kollarını göğsünde kavuşturmuş beni izliyordu.

“Ne zaman seninle görülmek istemediğimi düşündürecek bir şey yaptım? Çünkü yle bir şey yaptıysam, yemin ederim ki telafi ederim.”

Yine omuz silkti. “Bilmiyorum. Hiç gerçek bir randevuya çıkmadık. Yani, şu ucuz bara gitmiştik ama randevu sayılmazdı. Senin sosyal aktivitelerin, genellikle beni kapsamıyor.”

Göğsüm sıkıştı. Haklıydı. Mobilya almak ve Sumit'e gidip gelmek dışında onu hiç dışarı çıkarmamıştım. Siktir. Embesilin tekiydim. "Haklısın. Berbat biriyim. Seni hiç özel bir yere götürmedim," diye fısıldayıp başımı sağa sola salladım. Daha önce hiç ilişkim olmamıştı. Kızları düzer ve evlerine yollardım.

Cevabı duymak istemediğimi bilerek, "Yani, bunca zamandır senden utandığımı mı düşünüyordun?" diye sordum. Carımı fena acıttırdı.

"Tam olarak utanmak diyemeyiz. Ben sadece... Ben sadece, eh, dünyana ayak uyduramıyorum. Bunu biliyorum. Sırf hamile bıraktın diye beni bir şekilde sahiplenecek değilsin. Sadece bana destek oluyorsun..."

"Blair. Lütfen. Artık dur. Daha fazlasını dinleyemem." Aramıza koyduğum mesafeyi kapadım. "Benim dünyam sensin. Herkesin bilmesini istiyorum. Nasıl randevuya çıkılır bilmediğim için seni hiç dışarı çıkarmadım. Ama sana şimdi söz veriyorum; seni dışarı o kadar çok çıkaracağım ki bu kasabada yürüdüğün toprağa taptığımı bilmeyen kimse kalmayacak," diyerek ant içip eline uzandım. "Embesilin teki olduğum için beni affet."

Blair gözlerini kırparak gözyaşlarını bastırdı ve başıyla onayladı. İşleri yoluna koyana dek daha kaç kere her şeyi mahvedeceğimi merak ettim.

Blaire

Rush'ın bana aldığı cep telefonu, odamdan dışarı çıktığımda mutfak tezgâhında duruyordu. Bulabileyim diye bu hafta üç kere önüme koymuştu. Bu sefer üzerinde bir not vardı.

Notu aldım.

Bebeği düşün. Acil durumlar için buna ihtiyacın var.

Oyunu adil oynamıyordu. Gülümseyerek telefonu alıp cebime koydum. Kabul ettirene kadar vazgeçmeyecekti. İkinci muayenem bugündü. Rush'a pazartesi gecesi çıktığımız üçüncü randevumuzda bundan bahsetmiştim. Beni tüm hafta boyunca dışarı çıkarmayı aklına koymuştu. Dün akşam evde kalıp film izleyelim diye ona yalvarmışım. Kendini kanıtlamıştı. Kasabadaki herkes birlikte olduğumuzu görmüştü. Artık bizi birlikte görmekten bıktıklarına da emindim. Bunu düşününce tebessümüm büyüdü.

Telefonumu cebimden çıkardım. Rush'a dün gece muayenemi hatırlatmayı unutmuşum. Artık telefonum olduğuna göre onu arayabilirdim. Adı, rehberdeki favorilerde ilk sıradaydı. Şaşırmadım.

Telefon açılmadan önce üç defa çaldı.

Rush sinirli bir sesle, "Selam, seni sonra ararım," dedi.

"Tamam ama..." Lafa başladığımda Rush biriyle konuşmak için telefonunun ahizesini kapadı. Neler oluyordu?

Sertçe, "Sen iyi misin?" dedi.

"Evet iyiyim ama..."

Ben daha konuşurken, "O halde seni sonra ararım," diyerek lafımı böldü, sonra telefonu kapadı.

Orada öylece oturup telefona baktım. Az önce neler olmuştu? Belki de iyi olup olmadığını sormam gerekiyordu. On dakika içinde aramayınca muayeneye gitmek için giyinmeye karar verdim. Evden çıkana kadar arardı zaten.

Bir saat geçmişti ama aramamıştı. Onu arasam mı diye düşünüyordum. Belki de aradığımı unutmuştu. Bethy'nin arabasını ödünç alıp muayeneye gidebilirdim. Pazartesi günü bahsettiğimde birlikte gitmek için heyecanlanıyor gibiydi. Onu öylece geride bırakamazdım.

Tekrar numarasını tuşladım. Bu sefer dört kez çaldı.

"Ne?" Nan'ın sesini duyunca ürperdim. Nan'ın evinde miydi?

"Ee, şey..." Ona ne diyeceğimi bilmiyordum. Muayenemden bahsedemezdim. Gergin bir şekilde, "Rush orada mı?" diye sordum.

Nan sert bir kahkaha patlattı. "İnanılmaz. Seni arayacağını söylemişti. Neden biraz nefes almasına müsaade etmiyorsun? Rush'ın ona muhtaç olan kızlarla işi olmaz. Ailesini ziyarete geldi. Annemle babam da burada ve birlikte öğle yemeğine oturmak

üzereyiz. Seninle konuşmaya hazır olduğunda konuşacaktır.”
Sonra telefonu kapadı.

Yatağıma çöktüm. Kız kardeşi, annesi ve babamla birlikte ailecek yemek yiyecekti. Bu nedenle mi telefonu yüzüme kapatmıştı? Onlarla birlikte olduğunu bilmemi istememişti. Aile yemeği benden ve bebekten önce geliyordu. Beklediğim de buydu ama bana karşı çok tatlı ve korumacıydı. Ona muhtaç mıydım? Kimseye muhtaç kalmazdım ama öyle birine dönüşüvermişim. Değil mi?

Ayağa kalkıp telefonu yatağına koydum. Artık bu telefonu istemiyordum. Nan’ın, babasıyla yemek yiyeceklerinden bahsederken kullandığı nefret dolu ses içime oturmuştu. Çantamı kaptım. Ofise kadar gidip Bethy’nin arabasını ödünç alacak kadar vaktim vardı.

Golf kulübü binasına vardığımda terden sıılsıklandım. Muayenede ne de güzel görünecektim. Pek de önemli değildi gerçi. Sorunlarımın en önemsiziydi. Basamaklardan çıkarken kapının önünde Darla’yla karşılaştım.

Beni gördüğünde, “Bugün çalışmıyorsun,” dedi.

“Biliyorum. Bethy’nin arabasını ödünç almalıyım. Destin’deki bir doktora gideceğim ve bu... aklımdan uçup gitmiş.” Yalan söylemekten nefret ediyordum ama ona gerçeği söylemeyi kaldıramazdım.

Darla beni bir an süzdükten sonra elini iş pantolonunun cebine sokup anahtarlarını çıkardı. “Benim arabamı al. Tüm gün burada olacağım. Arabaya ihtiyacım yok.”

Ona sarılmak istedim ama sarılmadım. Basit bir doktor muayenesine giderken verilecek o türden bir tepkiden rahatsız

olacağını düşündüm. "Çok teşekkür ederim. Benzin koyarım," diye ona güvence verdim.

Başıyla onayladı ve elini salladı. Merdivenden hızla inip Cadillac'ına atladım ve Destin'e doğru yola çıktım.

Yolculuk o kadar da kötü geçmedi ve muayenehaneye alınmadan önce sadece on beş dakika beklemem gerekti. Hemşire ufak bir ekranı olan bir makine çıkarırken sürekli gülümsüyordu.

"Sadece on haftalık olduğundan bebeğin kalp atışlarını duyabilmek için ultrason kullanmak gerekiyor. Kalp atışlarını duyacak ve karnındaki minik bebeği görebileceğiz," diye açıkladı.

Bebeğimi görecektim ve kalp atışlarını duyacaktım. Gerçekti. Bugünü hayal ettiğimde tek başıma olacağım hiç aklıma gelmemişti. Birilerinin yanımda olacağını düşünmüştüm. Ya hiç kalp atışı bulamazlarsa? Ya yolunda gitmeyen bir şeyler varsa? Bunu tek başımayken yapmak istemiyordum.

Doktor, yüzünde rahatlatıcı bir tebessümle içeri girdi. "Korkudan ödün patlamış gibi. Şu anda mutlu bir an yaşıyoruz. Sağlığın açısından her şey güzel gidiyor. Bu kadar gergin olmaya gerek yok," diyerek bana güvence verdi. "Şimdi sırtüstü uzan." Söylediğini yaptım ve hemşire de bacaklarımı yüksek kolçakların üstüne koydu.

Hemşire, "Kısa süredir hamile olduğun için ultrasonu dışarıdan yaparsak bebeğin kalp atışlarını duyamayız. Transvajinal yapmalıyız, yani vajinadan içeri girmeliyiz. Canını yakmayacak. Çubuğun baskısını biraz hissedeceksin ama hepsi bu," diye açıkladı.

Onları izlemedim. Doktorun içime bir çubuk batıracağını düşünmek işleri daha da kötüleştirirdi. Ekranı odaklandım.

Doktor, "İşte başlıyoruz. Rahat ol, kıpırdama," diyerek beni yönlendirdi. Siyah beyaz ekranı izleyip sabırsızlıkla bebeğe benzer bir şey çıkmasını bekledim.

Odaya hafif bir güm güm sesi doldu ve o anda adeta kalp atışlarım durdu.

"Bu mu?" diye sordum, aniden başka bir şey söyleyemeyecek duruma düşmüştüm.

Doktor, "Gayet normal. Olması gereken şekilde gümlüyor. İyi ve güçlü," diye karşılık verdi.

Ekranı gözlerimi diktim ve hemşire parmağıyla ufak bir bezelye tanesine benzeyen şeyi gösterdi. "İşte orada. On hafta için mükemmel ölçülerde."

Boğazımdaki düğümü yutamadım. Gözyaşlarım aktı ama umurumda değildi. Kalp atışları odayı doldururken ekrana yansıyan ufak mucizeye kilitlenerek öylece oturdum.

Doktor aleti yavaşça içimden çıkarırken, "Senin de bebeğin de durumu harika," dedi ve hemşire, önlüğümü indirip ayağa kalkmam için elini uzattı.

Doktor ayağa kalkıp ellerini yıkamak üzere lavaboya giderken, "Bu uygulamadan sonra biraz kanama olması gayet doğaldır, yani panikleme," dedi. "Destekleyici vitaminleri almaya devam et ve dört hafta içinde tekrar gel."

Başımınla onayladım. Hâlâ şoktaydım.

Hemşire, "İşte, al," diyerek bana ultrasona ait ufak fotoğraflar verdi.

"Bunlar benim mi yani?" diye sorup bebeğimin fotoğraflarına baktım.

Neşeli bir ses tonuyla, "Tabii ki senin," diye cevap verdi.

Her birine bakıp içimde yaşadığını bildiğim ufak bezelye tanesini bulurken, "Teşekkür ederim," dedim.

"Rica ederim." Dizime vurdu. "Şimdi giyinebilirsin. Her şey harika görünüyor."

Başım la onaylayıp gözüm den akan bir diğ er damlay ı sildim.

Rush

“Blaire nerede, Bethy?” diye sorarken elimde cep telefonuyla yatak odasından çıkıyordum. Telefonunu burada bırakmıştı.

Bethy homurdanarak mutfak dolaplarından birinin kapısını çarptı. “Nerede olduğunu bilmemen senden daha çok nefret etmeme neden oluyor.”

Onun sorunu neydi ki? Günüm cehennem olmuştu. Onlara Blaire’e evlenme teklif edeceğimi ve anneme de kendine başka bir ev bulmasını söylediğimde sınırdan deliye dönmüşlerdi. Eh, hepsi değil gerçi. Blaire’in babasının bu konuda bir sıkıntısı yok gibiydi. Nan ile annem kafayı yemişlerdi. Birkaç saat boyunca birbirimize bağırıp tehditler savurmuştuk ki ben tehditlerimi gerçekleştirmeye niyetliydim. Nan’in pazartesi günü okula dönmesi gerekiyordu. Yarıyıl tatiline dek gelmeyecekti ve tatil olunca da eminim ki arkadaşlarıyla Vail’de olacaktı. Her sene böyle yapardı. Normalde ben de giderdim ama bu sene gitmeyecektim.

“Son dört saattir annem ve kız kardeşimle uğraşıyorum. Georgianna’yı evden kovup Nan’le ikisine Blaire’e evlenme teklif

edeceğimi söylemek pek kolay bir iş değildi. Yani, Blaire'in nerede olduğunu hatırlamakta biraz güçlük çekiyorsam beni bağışla!"

Bethy su şişesini tezgâha sertçe koydu ve asık suratı daha çok tiksiniyormuş gibi bir hal aldı. Blaire'e evlenme teklif edeceğimi duyduğunda sevineceğini sanmıştım. Görünüşe göre sevinmemişti.

Tek cevabı, "Umarım yüzük almadın," oldu.

Oyunlarından bıkmıştım artık. "Bana nerede olduğunu söyle," diye patladım.

Bethy iki elini de tezgâha koyup öne doğru eğilerek bana yapabileceğini düşünmediğim öfkeli bir bakış gönderdi. "Cehennemim. Dibine. Git."

Siktir. Ne yapmıştım ki?

Kapı açıldı ve Blaire gülümseyerek içeri girdi ta ki beni görene dek. Sonra gülücüğü soldu. O da bana kızmıştı. Bu iyi değildi işte.

Ona doğru yürürken, "Blaire," dedim, o da geri çekilmeye başladı.

"Yapma," diye karşılık verip yaklaşmama engel olmak için iki elini de kaldırdı. Elinde bir şeyler vardı. Fotoğraftı galiba. Elinde neyin fotoğrafı vardı? Geçmişime ait bir görüntü müydü? Bir zamanlar bir şeyler yaptığım bir kız yüzünden mi kızmıştı?

"Düşündüğüm şey mi?" Bethy beni iterek Blaire'in yanına koştu. Blaire başıyla onayladı ve ona fotoğrafları uzattı. Bethy ağzını kapadı. "Aman Tanrım. Kalp atışını da duydun mu?"

"Kalp atışı" dediğinde göğsüm yanlıp açılmıştı sanki. Olayı kavramıştım. Bugün günlerden perşembeydi. Blaire'in doktor randevusu vardı. Bana hatırlatmak için aramıştı ve ben de telefonu yüzüne kapamıştım.

“Blaire, lanet olsun bebeğim, çok üzgünüm. O sırada uğraştığım...”

“Ailendi. Biliyorum. Nan tekrar aradığımda söyledi. Mazetlerini duymak istemiyorum. Sadece çekip gitmeni istiyorum.” Sesi duygusuzdu.

Dikkatini tekrar fotoğraflara yöneltti ve parmağıyla bir şeyi işaret etti. “Tam şurada. İçimde olduğuna inanabiliyor musun?”

Bethy bana yönelttiği öfkeli gözlerini çevirip fotoğrafa baktı ve yüzüne bir tebessüm yerleşti. “Müthiş.”

Orada durup bebeğimin fotoğraflarına bakıyorlardı. Blaire bugün kalp atışlarını duymuştu. Tek başına. Bensiz. “Bakabilir miyim?” diye sordum, bana hayır diyeceğinden ya da daha beteri beni duymamış gibi yapacağından korktum.

Bunun yerine fotoğrafları Bethy’den alıp bana uzattı. “Bezelye tanesine benzeyen ufak şey. O... bebeğimiz,” diyerek lafını bitirdi. Bebeğimiz demeye tam gönlü varmıyordu. Onu suçlayamazdım.

Elimdeki fotoğrafa bakarak, “Kalbinin durumu iyiymiş? Yani düzgün bir şekilde falan mı atıyordu?” diye sordum.

“Evet. Her şeyin mükemmel olduğunu söylediler,” diye cevap verdi. “İstersen bu sende kalabilir. Bende üç tane var. Ama şimdi gitmeni istiyorum.”

Gitmeyecektim. Bethy’nin başımda dikilmesi de beni engelleyemezdi. Mecbur kalırsam Bethy’nin önünde konuşurdum ama bu evden gitmeyi reddediyordum.

“Bugün annemle baban haber vermeden geldiler. Nan pazartesi günü üniversiteye dönüyor. Annem, benim de gideceğimi düşünerek sene boyunca kalmak üzere eve dönmüş. Ona gitmeyeceğimi ve kendine başka bir ev bulmasını söyledim.

Onlara ayrıca, sen başka bir yere taşınmamızı isteyene dek burada kalacağımızı da bildirdim. Sana evlenme teklif edeceğimi de.” Durup solgunlaşan yüzüne baktım. Umduğum tepki değildi. “Pek iyi gitmedi. Bayağı bağırış çağırış oldu. Saatlerce çığlık atıldı ve tehditler savruldu. Beni aradığında tam da üçüne seninle evleneceğimi söylemiştim. Ortalıkı cehenneme çevirdiler. Abe ile annemi arabalarına bindirip kasaba dışına gönderdiğimde seni arayacaktım. İkişiyile de karşılaşmanı istemiyordum. Ama annem savaşımadan pes etmez. Nan bu akşam valizini toplayıp okula döndü. Benimle bir daha konuşmayacakmış.” Durup nefes aldım. “Sana ne kadar üzüldüğümü anlatamam. Bugünkü muayeneyi unutmam affedilemez. Sürekli senden özür dilemek zorunda kalıyorum. Keşke her şeyi bok etmeye bir son verebilsem.”

“Ailenle öğle yemeği yemeyecek miydin?” diye sordu.

“Ailemle mi? Ne? Hayır!”

Kaskatı kesilmiş vücudu rahatladı. İç çekerek, “Ya,” dedi.

“Neden onlarla öğle yemeği yiyeceğimi düşündün ki? Onlarla vakit geçirmek için telefonu yüzüne kapamazdım.”

Üzgün bir tebessümle, “Nan,” diye karşılık verdi.

“Nan mi? Sen hangi ara Nan’le konuştun?” Tüm sabah Nan’le birlikteydim.”

“Seni tekrar aradığımda. Telefonu Nan açtı ve ailenle yemek yiyeceğin için bana ayıracak vaktin olmadığını söyledi.”

Yalancı küçük kardeşim iyi ki kapağı batı yakasına atmıştı çünkü elimden gelse gider boynunu kırardım.

“Seni ve bebeğimizi onlar için sattığımı düşünerek mi gittin o muayeneye? Siktir!” Bethy’yi itip Blaire’i kollarımın arasına aldım. “Benim ailem sensin Blaire. Sen ve bu bebek. Beni anlıyor

musun? Bugünkü olayı kaçırdığım için kendimi asla affetmeyeceğim. Orada olup o kalp atışlarını duymak isterdim. O oğlan çocuğunu ilk defa gördüğün anda elini tutmak isterdim."

Blaire başını kaldırıp gülümsedi. "Biliyorsun ki kız da olabilir."

"Evet, biliyorum."

"O halde bebeğimize öyle demeyi kes," diye karşılık verdi.

Bebeğimize öyle diyecektim işte. Gülümseyerek başını öptüm. "Odana gidelim de bana muayeneyi anlat. Her şeyi bilmek istiyorum."

Başıyla onaylayıp Bethy'ye baktı. "Ona surat asmaya devam mı edeceksin yoksa affedecek misin?"

Bethy omuz silkti. "Henüz emin değilim."

Blaire

Okullar başlamıştı. Tatilciler ve yazlıkçılar evlerine dönmüşlerdi. Kulüpte daha az yoğunluk oluyordu ve bu nedenle bahşişler azalmıştı. En büyük olaysa Rush'ın, o gece annesiyle babama bildirdiğini söylediği şu evlenme teklifinden bir daha bahsetmemesiydi. Bir daha onlardan da bahsetmedi. Bazen fikrini mi değiştirdi yoksa o anda hayal mi gördüm diye merak ediyordum.

Bethy her hafta Rush'ın konuyu tekrar açıp açmadığını sormasaydı, hayal gücümün bir ürünü olduğunu düşünürdüm. Ne zaman ona teklif etmediğini söylesem daha da köpürüyordu. Kalbimin daha çok sızlandığından bahsetmiyorum bile. İyice düşünüp hata olduğuna karar vermesinden korkuyordum. O gece söylemeden önce benimle evlenmek isteyeceğini düşünmeye bile çekiniyordum. Bebeği iki ayı evde büyüteceğimizi sanıyordum. Geleceği düşünmeye başladığımda hemen kendimi durduruyordum. Umutlanmak istemiyordum.

Sezondaki durgunluk nedeniyle çalışma saatlerim azaltılmıştı ve ikinci bir işe ihtiyacım olup olmadığını düşünüyordum.

Buralarda pek seçenek yoktu. Zaten Rush da bunu pek hoş karşılamazdı.

Yatak odama girdiğimde iki şey dikkatimi çekti. Yatağında gül yaprakları vardı ve tam ortada da üzerinde adımın yazılı olduğu bir zarf duruyordu. Zarfı alıp açtım. Kâğıt çok kaliteli görünüyordu ve üstüne Finlay adı işlenmişti.

Benimle kumsalda buluş.

Sevgiler,

Rush

Anormal derecede mükemmel elyazısı beni gülümsetti. Dolabıma gidip ucunda iki siyah şeridi olan beyaz yazlık elbisemi çıkardım. Kumsalda romantik bir şeyler planladıysa, iş kıyafetlerimle gitmeyecektim.

Saçımı tarayıp makyajımı düzelttikten sonra körfeze bakan Fransız usulü kapılardan geçip kumsala gittim. Rush'ın üzerinde haki şort ile gömlek vardı. Üstümü değiştirdiğime memnundum. Orada öylece durup suya bakarken sırtı bana dönüktü ve elleri ceplerindeydi. Durup suya hayranlıkla bakışını seyretmek istedim ama bir yandan da onu görmek için sabırsızlanıyordum. Bu sabah uyandığımda gitmişti.

Kaldırımdan inip kuma adım attım. Kumsal ikimiz hariç garip bir şekilde boştu. Kalabalık yok olmuş olsa da dışarısi hâlâ otuz bir dereceydi ve güneşliydi. Yere bakınca kumda bir şey gördüm. Birisi kuma bir şeyler yazmıştı. Kenarında çubuk görünüyordu.

Durup yüksek sesle okudum. "Blaire Wynn, benimle evlenir misin?" Kelimeleri idrak ederken Rush karşıdan gelip önümde diz çöktü.

Elinde ufak bir kutu belirdi ve kutuyu yavaşça açarken pırlanta bir yüzük batan güneşte parladı. Parıldarken canlanmış gibiydi. İşte oluyordu. Bunu istiyor muydum? Evet. Ona güveniyor muydum?.. Evet.

O hazır mıydı? Emin değildim. Sırf baskı altında kaldığı için yapmasını istediğim bir şey değildi. Uzanıp yüzüğü parmağıma takmak kolay olurdu. Fakat bu Rush'ın gerçekten istediğı şey miydi?

Gözlerimi ona dikip zorla, "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedim. Haftalardır annesiyle ya da kız kardeşiyle konuşmuyordu. Onlardan hiç hoşlanmasam da... hayır, onlardan nefret etsem de ailesiyle arasına girmek istemiyordum.

Rush başını sağı sola salladı. "Hayır, hiçbir şey yapmak zorunda değilim. Ama hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Sadece seninle."

Söyledikleri doğru kelimelerdi. Yine de yanlış bir şeyler olduğunu hissediyordum. Bunu gerçekten istiyor olamazdı. Gençti, zengindi ve muhteşemdi. Ona sunacak hiçbir şeyim yoktu. Onun özgürlüğünü kısıtlardım. Hayatını değıştirdim. "Seninle bunu yapamam. Geleceğini karartamam. Gidip istediğin her şeyi yapabilirsin. Sana, bebeğimizin hayatının bir parçası olacağına dair söz vermiştim. Gitmeye hazır olduğıunda bu durum değışmeyecek. Sana her zaman müsaade edeceğim."

"Bir kelime daha etme. Yemin ediyorum ki Blaire seni şu okyanusa fırlatıp atmak üzereyim." Ayağı kalktı ve sabit bakışları gözlerimle buluştu. "Hiçbir erkek, bir kadını seni sevdiğim kadar

sevmemiştir. Hiçbir şey senden daha önemli olmayacak. Sana bunu kanıtlamak için daha başka ne yapabilirim bilmiyorum ama bir daha seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Canını yakmayacağım. Artık tek başına olmak zorunda değilsin. Sana ihtiyacım var.”

Belki doğrusu bu değildi ve belki hata yapıyordum ama sözleri, kalbimin o ana kadar bir şekilde ulaşmayı başaramadığı noktalara dokundu. Elinden kutuyu alıp yüzüğü çıkardım. “Çok güzel,” dedim. Çünkü öyleydi. Çok gösterişli ya da abartılı değildi. Mükemmel derecede sadeydi.

“Daha azı parmağına yakışmazdı,” diye karşılık verip yüzüğü elimden aldı. Sonra tekrar dizinin üstüne çöktü ve gözleri, gözlerimle buluştu.

“Blair Wynn, eşim olur musun?”

Bunu istiyordum. Onu da.

“Evet,” dedim, o da yüzüğü parmağına taktı.

“Tanrı’ya şükür,” diye fısıldadıktan sonra ayağa kalktı ve dudaklarını öptü. Bu olanlar gerçektir ve belki sonsuza dek sürmeyecekti ama şimdilik bana aitti. Gitmek istediğinde ona izin vermenin bir yolunu bulurdum. Fakat onu seviyordum. Bu asla değişmeyecekti.

“Yanıma taşın,” diye yalvardı.

“Taşmamam. Kiranın yarısını ödemem lazım,” diye hatırlattım ona.

“Bir senelik kiranın tamamını ödedim. Woods’a verdiğin her kuruş, üzerinde adının yazılı olduğu bir hesaba aktarıldı. Aynısı Bethy için de geçerli. Şimdi lütfen yanıma taşın.”

Ona kızmak istedim ama o anda kızamıyordum. Dudaklarına bir öpücük kondurup başımla onayladım.

"Ve lütfen çalışma artık," diye ekledi.

"Hayır," diye karşılık verdim. Bunu yapmayacaktım işte.

"Artık nişanlımsın. Eşim olacaksın. Neden bir golf kulübünde çalışmak istiyorsun ki? Başka bir şey yapmak istemez misin? Üniversiteye gitmeye ne dersin? Bunu yapmak ister misin? İstedğin bir bölüm var mı? Seçeneklerini elinden almak istemiyorum; sana daha çok seçenek sunmak istiyorum."

Eşi olacaktım. Ona gözlerimi dikip bakarken bu kelimeleri idrak ettim. Liseden vazgeçtiğim gibi üniversiteden de vazgeçmeme gerek yoktu. Bir bölüm bitirip meslek edinebilirdim. "Bunu isterim. Sadece... bırak da önce idrak edeyim. Çok kısa zamanda çok şey oldu," diyerek kollarımı boynuna doladım.

Rush

Blaire, Woods'a iki hafta önceden haber verip işten ayrılmaya niyetliydi. Onunla tartışmayacaktım. İstediğim her şeyi kabul etmişti. Şansımı zorlamayacaktım. Vardiyasını bitirmesini beklerken masada dizüstü bilgisayarım ve bir fincan kahveyle oturuyordum.

Woods birkaç dakikalığına konuşmak için uğramıştı ama bunun haricinde sessiz bir akşam geçiriyordum. Çoğu insan kasabayı terk etmişti. Jace, Bethy için kalıyordu ama daha fazla dayanabileceğini sanmıyordum. Geçen gün golf oynarken gözlerindeki bitkin bakışı görmüştüm. Yaz sonrası bu kasabada kalmaya alışık değildi.

"Bu sandalye boş mu?" Başımı kaldırıncı Meg'in karşıma oturduğumu gördüm. Golf turnuvasından sonra onu pek görmemiştim. Arkamı döndüğümde Blaire'in birilerinin bardağına su doldurduğunu gördüm ama gözü üzerimdeydi.

Meg'e bakmadan, "Evet, dolu," diye cevap verdim.

"O şansınla nişanlandığını biliyorum. Herkes biliyor. Buraya sana asılmaya gelmedim," diye karşılık verdi.

Blaire bana gülümseyip mutfağa gitmek için döndü. Lanet olsun. Neden gülmüştü acaba?

"Parmagında kocaman bir pırlanta var. Endişelenmesi için ortada bir neden yok ve o da bunu biliyor. Rahatla dostum. Hiç yoktan geriliyorsun."

Dikkatimi Meg'e yönelttim. "İlk defa seninle birlikte olduğumu biliyor. Bu onu rahatsız ediyor."

Meg kıs kıs güldü. "Seni temin ederim ki deneyimimize dair hatırladıklarımınla şu anda onun yaşadıkları hiç örtüşmüyor. Bana azgın bakir düştü. Ona ise deneyimli uzman."

Blaire arkada mı diye dönüp baktım. Bunları duymasını istemiyordum. "Git başka bir yere otur. Şu anda duygusal bir dönemde. Onu üzmem istemiyorum."

Henüz kimse hamile olduğunu bilmiyordu. İnsanlara ne zaman söyleyeceğine Blaire karar verecekti.

"Ona porselen bebekmiş gibi davrandığının farkında mı?"

"Evet, biliyorum. Üstesinden gelmeye çalışıyoruz." Blaire masamıza yaklaşırken cevap vermişti, sonra fincanıma kahve doldurdu. "Doğru dürüst tanışmadık. Ben Blaire Wynn."

Meg irkilip bana şöyle bir baktı, sonra Blaire'e döndü. "Meg Carter."

"Sonunda seninle tanışmak ne güzel Meg. Sana içecek bir şey getireyim mi?"

Beklediğim bu değildi. Hoşuma gitmediğinden değil, çünkü gitmişti... Yanımda kendini daha güvende hissettiğini gösteriyordu.

Meg, "Diyet kola istersem Rush bana saldırır mı?" diye sordu.

Blaire kahkaha atıp başını sağa sola salladı. "Hayır. Uslu bir çocuk olacak. Söz veriyorum." Sonra bana baktı. "Aç mısın?"

"Böyle iyiyim."

Başıyla onaylayıp tekrar mutfığa döndü.

"Ona biraz abayı yakmış olabilirim. Çok ateşli. Tabii senin *hızını kesecek* kişi, her şeye sahip olmalı."

Gülümseyip kahvemden bir yudum aldım. Ardından Blaire'in geri dönmesini bekleyerek kapıya baktım. Onun o seksi kucunu eve götürmek için sabırsızlanıyordum.

Blaire uzanıp enseme öpücükler konduruyor, kulağımı ısırma devam ediyordu. Eve dönüş yolculuğuna odaklanmak gerçekten çok zordu.

"Eğer durmazsa, biraz sonra arabayı kenara çekip azgın küçük nişanlımı düzeceğim," diye uyarıp dudağımın kenarını öperken alt dudağını ısırdım.

Elini bacaklarımın arasına sokup sertleşmiş erkekliğimi avuçlarken, "Tehditten çok vaade benziyor," diyerek bana takıldı.

"Siktir, beni çıldırtıyorsun bebeğim," diye homurdanıp kendimi eline doğru ittim.

Kotumun düğmelerini çözmeye başlayıp, "Emersen arabayı sürebilir misin?" diye sordu.

"Muhtemelen bir palmiyeye toslarım ama şu an hiç umurunda değil," diye cevap verdiğimde iç çamaşırlarıma uzandı.

Neyse ki ne olacağını keşfetmek zorunda kalmadık. Garaj yoluna çekip arabayı park ettiğimde Blaire pantolonumun düğmelerini çözmüştü. Telefonum üçüncü kez çalıyordu. Ekranı parlayarak bizi rahatsız etmesin diye titreşime almıştım. Blaire'i beklediğim sırada annem aramıştı ve cevap verecek durumda değildim. Telefon susar susmaz tekrar çaldı. Lanet olsun.

Ya telefonu kapatacak ya da onunla uğraşacaktım. Blaire aletimi eline almıştı, ben de telefonu kapamanın en iyisi olacağına karar verdim. Aşağı baktığımda ekranımda şehirlerarası bir çağrı olduğunu gördüm. Telefon kodu tanıdıkta ama tam olarak çıkaramadım.

Blaire, "Kim arıyor?" diye sordu.

"Emin değilim ama ısrarcı biri."

Blaire bana dokunmayı kesti. "Cevapla. Birkaç dakikalığına idare ederim."

Cevaplamak için ekrana dokundum. Onlardan kurtulup sevgilimi içeri sokmalıydım. Ama ben daha alo diyemeden annem konuşmaya başladı ve dünyam başıma yıkıldı.

Blaire

Rush'ın beti benzi attı. Elini tuttum ama tepki vermedi. Konuşmadan öylece oturup hattın diğer ucundaki kişiyi dinledi. Konuştukça rengi de iyice soldu. Kalbim hızla atıyordu. Korkunç bir şey olmuştu. Bir şey demesini bekleyip durdum. Herhangi bir şey. Fakat demedi.

Telefonunu bırakmadan önce duygusuz bir ses tonuyla, "Geliyorum," dedi ve elini elimden çekip direksiyonu kavradı.

Telefonu kapadıktan sonra daha da korkarak, "Sorun ne, Rush?" diye sordum.

"Eve gir, Blaire. Benim gitmem lazım. Nan kaza geçirmiş. Lanet bir yelkenli yüzünden." Gözlerini sıkıca yumup sessizce küfretti. "Sadece arabadan inip eve gitmen gerekiyor. Mümkün olunca seni ararım ama hemen gitmem lazım."

"Yaralanmış mı? Ben de seninle gelemem miyim?"

Gözlerini önünden ayırmadan, "HAYIR!" diye kükredi. "Benimle gelemezsin. Neden bunu soruyorsun ki? Kız kardeşim yoğun bakımda ve müdahalelere tepki vermiyormuş. Onun yanına gitmem lazım ve senin de arabadan inmen gerekiyor."

Canı yanıyordu ve korkmuştu. Bunu anlıyordum. Fakat onun yanında olmak istiyordum. Onu seviyordum ve tek başına acı çekmesini istemiyordum. "Rush, bırak da seninle geleyim..."

"ARABADAN İN!" diye öyle bir bağırdı ki kulaklarım zonkladı. Beceriksizce kapı koluna uzandım ve çantamı kaptım.

Motoru çalıştırıp gözlerini önüne dikerken direksiyonu sıkılmaktan parmak boğumları da yüzü gibi bembeyaz kesilmişti. Konuşmak istiyordum ama morali o kadar bozuktuk ki yapacaklarından korkuyordum. Ne konuştuğumu duymak ne bana bakmak istiyordu.

Gözü önünde ağlamak istemedim. Buna şu anda ihtiyacı yoktu. Elimden geldiğince hızla arabadan indim. Ben daha kapıyı kapatamadan arabayı çevirdi ve hızla garaj yolundan fırlayıp gitti. O giderken öylece durup izledim. Ona yardım edemezdim. İstenmiyordum.

Artık gözyaşlarım yüzüme akıyordu. Canı acıyordu. Kalbim onun için sızlıyordu. Oraya gidip kız kardeşini görünce beni arardı. Buna inanmak zorundaydım. Onu arayıp benimle konuşmasını sağlamak istedim ama kulaklarım hâlâ çınlıyordu ve söyledikleri hâlâ kalbimi sızlatıyordu.

Sonunda dönüp eve baktım. Büyüktü, kocaman bir alana yayılıyordu ve kapkaranlıktı. Rush olmadan davetkâr hiçbir tarafı yoktu. Burada tek başıma kalmak istemiyordum ama Bethy'nin evine dönebileceğim bir arabam da yoktu. Bethy'nin evinden taşınmamalıydım. Her şey çok kısa sürede olmuştu. Rush'la olan biten her şey çok hızlı olmuştu. Artık her şey test edilecekti. Bu teste hazır olduğumdan emin değildim. Henüz.

Bu gece Bethy'yi arayıp işe gitmek için bir arabaya ihtiyacım olduğunu ve Rush'ın gittiğini söyleyecek durumda değildim.

Buna da bir kulp bulur ve kendimi daha beter hissettirdi. Rush'ın korkusunu ve neden o şekilde davrandığını anlayabiliyordum ama Bethy anlamazdı. En azından anlayacağını sanmıyordum. Rush yüzüğü parmağıma taktığında gözüne bir nebze girebilmişti ve ben öyle kalmasını istiyordum.

Anahtarları almak için çantamı açtığımda yanımda getirmediğimi fark ettim. Rush beni işe götürmüştü. Anahtarlara ihtiyacım olacağını düşünmemiştim. Karanlık eve baktığımda geceyi tek başıma orada geçirmeyeceğim için neredeyse rahatladım.

Kulüp sadece dört buçuk kilometre uzaklıktaydı. O kadar yürüyebilirdim. Bethy'nin evi de kulübün az ilerisindeydi. Akşam havası serindi ve o kadar da kötü değildi. Çantamı tekrar omzuma takıp yola açılan taşlı garaj yolunda ilerledim.

Bethy'nin evine varmam yaklaşık bir saat on beş dakika sürdü. Arabası garajda değildi. Bu gece Jace'te kalma ihtimali yüksekti. Sanırım bunu düşünmem gerekirdi. Durup evin kapısına baktım. Geri dönecek enerjim kalmamıştı. Gelip alması için inat edip aramayarak kendi kendime zorluk çıkarmıştım.

Eğilip paspası kaldırdım. Altında yedek anahtar vardı. Ben taşındıktan sonra tekrar oraya koymuş olmalıydı. Sırf ondan istedim diye anahtarı oradan kaldırmıştı. Bu gece çok işime yarayacaktı. Gece eve geleceğinden şüpheliydim zaten. Ona her şeyi anlatmak zorunda kalmayacaktım.

Anahtarı da içeri alıp duş almak için banyoya girdim. Rush taşındığımda aldığı yatağın burada kalmasında ısrarcıydı. Bu gece minnet duyacağımı bir diğer şey de buydu.

Bethy'den habersiz onun evinde kalıp işe gitmeyi başarmıştım. Kafasına takacağından değildi ama sorduğu soruları cevaplayıp fikirlerini dinleyecek durumda değildim.

Malzeme odasından aldığım temiz bir üniformayı giydikten sonra mutfığa gittim. Daha kapıya varamadan Woods yoluma çıktı ve bana baktı.

"Ben de seni arıyordum," dedi ve başını ofisine giden koridora doğru salladı. "Konuşmamız gerek."

Muhtemelen Nan'ın haberini almıştı. O gruptaki herkesin şimdiye kadar öğrendiğinden emindim. Bana onun hakkında sorular mı soracaktı? Sormayacağını umuyordum. Hiçbir şey bilmediğimi söylemek, umursamıyormuşum gibi görünmeme neden olurdu. Rush umursamadığını mı düşünüyordu? Onu aramak bana mı düşerdi? Caru yanan oydu. Dün geceki tepkisi beni korkutmuştu ama bunu aşmam gerekiyordu.

Woods tekrar bana bakıp, "Dün gece hiç uyudun mu?" diye sordu.

Başım la onayladım. Pek iyi uyuyamamıştım ama yine de biraz uyuyabilmişim. Dört buçuk kilometrelik yürüyüş, yattığımda gözlerimi açık tutmama engel olacak kadar yorulmama neden olmuştu.

Woods içeri girmem için kapısını açtı. İçeri girip masasının karşısındaki sandalyelerin başında durdum. O da masa başına geçip kollarını göğsünde kavuşturarak masanın ucuna oturdu.

Beni süzerken kaşlarını çatı. Başka bir mesele olduğunu düşünmeye başlamıştım. Nan'le ilgili olduğunu sanıyordum ama belki de değildi. Yanlış bir şey mi yapmıştım?

"Bu sabah Grant beni aradı. Hastanede ve senin için endişeleniyor. Rush'ın gecenin bir yarısı öfkeyle hastaneye geldiğini söyledi. Hayatlarında ilk defa küstükleri sırada Nan'ın başına böyle bir şey geldiği için Rush bu durumla pek baş edemiyormuş. Grant, seni geride bıraktığı için endişelenmiş ve durumunu merak ediyor."

Kalbim sızladı. Rush'ın bu kadar çok acı çektiğini öğrenmekten ve yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilmekten nefret ediyordum. Beni aramıyordu, benimle konuşmak istemediğini tahmin edebiliyordum. Nan'le takışmalarının sebebi bendim. Haftalardır onunla konuşmamasının sebebi bendim. Rush'ın bunları yaşamasının sebebi bendim. Gözlerim yandı. İtiraf etmek istemesem de Rush'ın bu kadar çok acı çekmesinin sebebi bendim. Kavga etmelerine neden olmasaydım, şu anda boğuştuğu suçluluk duygusuyla yaşamak zorunda kalmazdı.

İşte bu nedenle Rush'la birlikte olamazdık. Peri masalına inanmak muhteşemdi. Fakat masal gerçek değildi. Dünyasına ait olmadığım gerçeği yüzümüze vurulana kadar yeterince vakit geçirmiştik. Şu an ailesine ihtiyacı vardı. Ben ailesinden değildim. Ailesi tarafından kabul bile edilmemiştim. Nasıl bunun bir parçası olabilirdim ki?

"Ben... Ben ne yapacağımı bilmiyorum." Boğulur gibi konuşurken Woods'un ağladığını görmesinden nefret ettim. Beni ağlarken görmesini istemiyordum. Kimsenin görmesini istemezdim.

Woods nazikçe, "Seni seviyor," dedi. Kendi lafına inandığından bile emin değildim. En azından şu anda. Belki Rush beni sevdiğini düşünmüştü ama hâlâ nasıl sevebilirdi ki? Nan'e sırtını dönmesine neden olmuştum ve onu kaybedebilirdi.

"Seviyor mu?" Woods'a değil, kendime sormam gereken bir soruydu.

"Evet. Onun kimseye sana davrandığı gibi davrandığını görmedim. Şu anda... önümüzdeki birkaç gün ya da hafta, artık ne kadar sürerse, sana öyle gelmeyebilir. Fakat seni seviyor. Bunu sana Rush'ın hayrına söylemiyorum. Göt herifin teki ve ona hiçbir borcum yok. Bunu senin için söylüyorum. Gerçek olan bu ve şu anda bunu duymaya ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Başımı sağa sola salladım. Duymaya ihtiyacım yoktu. Net düşünüp bebekle ikimiz için en iyisine karar vermem gerekiyordu. Bir çocuğu, onu asla kabul etmeyecek bir ailenin içinde dünyaya getirmeli miydim? Ben asla aralarına karışamıyorsam, çocuğum nasıl karışacaktı?

"Sana neye inanman gerektiğini söyleyemem. Ama bir şeye ihtiyacın olursa, ben buradayım. Rush'ın bir garaj dolusu arabası olduğunu biliyorum ama o arabalardan birini sürmek istemiyorsan seni doktora ve alışverişe götürebilirim. Bana ihtiyacın olursa araman yeterli."

Bir sonraki doktor randevum beş gün sonraydı. Eve nasıl girecektim? Ve bana arabalarının anahtarlarını nerede tuttuğunu hiç göstermemiş, sürmem için izin vermemişti.

Ona, "Eve giremiyorum. Gittiğinde yanımda anahtar olduğunu sanıyordun," dedim.

Kollarını bırakıp ayağa kalkarken, "Dün gece nerede kaldın?" diye sordu. Öfkeli görünüyordu. Onu kızdırmak istememiştim. Sadece bir sorunumdan bahsediyordum. Tüm kıyafetlerim Rush'ın evindeydi.

"Bethy'de."

"Oraya nasıl gittin?"

"Yürüdüm."

"Lanet olsun! Blaire, yol en az dört kilometre. Dün gece Rush gittiğinde hava karanlıktı. Artık bir telefonun var, kullan sana." Bağırıyordu.

"Yürümek istedim. Yürümeye ihtiyacım vardı. Bana bağırma," derken sesimi yükselttim ve öfkeyle ona baktım.

Woods'un omuzlarındaki gerginlik yok oldu ve iç çekti. "Üzgünüm. Seninle bu şekilde konuşmamalıydım. Kimseden medet ummamak için direnip duruyorsun. Kendimi net olarak ifade edeyim. Bir yerlere gitmen gerekirse beni ara. Arkadaş olduğumuzu düşünmek istiyorum. Arkadaşlarıma yardım ederim."

Arkadaşa ihtiyacım vardı. "Ben de arkadaş olduğumuzu düşünüyorum," diye karşılık verdim.

Başıyla onayladı. "İyi. Ama patronun olarak bugün çalışmana izin vermiyorum. Bir saat içinde seni Rush'ın evine sokmuş olurum. Seni oraya arabamla götüreceğim."

Ona bunu nasıl yapacağını sormadan telefonunu kulağına dayamıştı.

"Ofisimde. Eve giremiyor." Duraksadı.

"Sallamıyorum. Dün gece Bethy'nin evine kadar yürümüş. Rush'ın yardımcısına kapıyı açmasını söylersen, onu eve götüreceğim." Tekrar duraksadı.

"Sorun değil. Yardım etmekten memnunum. Haberleri bildirirsin, aklım sizde." Telefonu kapayıp bana baktı. "Grant, Rush'ın yardımcısına kapıyı açtıracak. Git de mutfaktan yiyecek bir şeyler al, sonra da yola koyulalım. Yirmi dakikada hallolacağın söyledim."

Aç değildim ama başımla onayladım. "Tamam." Kapıya yönelmiştim ama durdum ve dönüp ona baktım. "Teşekkür ederim."

Woods göz kırptı. "Benim için bir zevk."

Rush

Gözlerimi kapayamıyordum. Hastane yatağının yanındaki deri koltukta oturuyor ve küçük kız kardeşime bakıyordum. Gözlerini hiç açmamıştı. Monitörler ses çıkarıp bana hayatta olduğunu bildiriyordu. Başındaki sargı bezleri ve kolundaki iğnelerle yatakta kıpırtısız yatarken öbür dünyaya gitmiş gibiydi. Ona söylediğim son sözler çok ağırdı. Şimdi canice geliyordu. Sadece büyümesini istemiştim. Artık asla büyüyemeyebilirdi.

Ona baktığımda buraya gelirken hissettiğim öfke uçup gitmişti. Onu böyle yaralı ve çaresiz görmek beni öldürüyordu. Yemek yiyemiyordum ve uyuyamıyordum. Sadece gözlerini açtığını görmem gerekiyordu. Onu sevdiğimi ve üzgün olduğumu söylemem lazımdı. Hep yanında olacağıma dair ona söz vermiştim. Ne olursa olsun. Sonra bu sözümü elinden almıştım. Çünkü Blaire'i kabullenemiyordum.

Blaire'i nasıl bıraktığımı düşününce midem altüst oldu. Gözleri ardına kadar açılmıştı ve korku doluydu. Onu bırakırken her şeyi yanlış yapmıştım ama ben de korkuyordum. Henüz onu arayamazdım. Nan böyleyken. Blaire'e Nan'den daha çok

önem vermiştim ve başıma bunlar gelmişti. Bu sefer öncelik sırası Nan'deydi. Burada oturup onu beklediğimi bilseydi gözlerini açardı. Açacağını biliyordum.

Kapı açıldı ve Grant içeri girdi. Gözleri arunda Nan'e kaydı. Acıyla parlayan gözleri beni şaşırtmadı. Ondan hoşlanmıyormuş gibi yapsa da Nan'i önemseydiğini biliyordum. Çocukken Nan sevmemenin imkânsız olduğu, ilgiye muhtaç ufak bir fırlamaydı. Bu tip bağları koparmak imkânsızdı.

"Az önce Woods'la konuştum. Blaire iyi. Dün gece eve girememiş ve Bethy'nin evinde kalmış. Henrietta'yı aradım, Blaire'e kapıyı açacak." Nan'i uyandırmaktan ya da Blaire'den bahsederken rahatsız etmekten korkuyormuş gibi usulca konuşuyordu. Onu garaj yolunda gece yarısı tek başına bırakmıştım. Neyse ki telefonu vardı. Karanlıkta öylece kalakaldığını düşünmeyi şu anda bünyem kaldırmazdı. "Morali bozuk mu?" Sormak istediğim şey aslında bana darılıp darılmadığıydı. Bana nasıl darılmayacaktı ki? Bağırıp arabamdan inmesini söyledikten sonra kaçıp gitmiştim. Annem arayıp Nan'e olanları anlatınca kendimi kaybetmiştim.

"Ona göz kulak olacağını söyledi..." Grant'in sesi kesildi. Ne düşündüğünü biliyordum. Blaire'i, göz kulak olsun diye Woods'a bırakmak tehlikeliydi. Zengindi, başarılıydı ve ailesi Blaire'den nefret etmiyordu. Ya Blaire onun için vakit kaybından ibaret olduğumu fark etseydi. Ona, "Hamile," dedim. Birilerine söylemem gerekiyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldanıp odanın bir ucundaki plastik sandalyeye çöktü. "Ne zaman fark ettin?"

"Geri dönünce bana söylemişti."

Grant eliyle ağzını kapayıp başını sağa sola salladı. Böyle bir şey duymayı beklemiyordu. Ama nişanlandığımızı da bilmiyordu. Blaire'e evlenme teklif ettiğimde Grant, Rosemary'den çoktan gitmişti. Ona söylememiştim.

"Bu nedenle mi ona evlenme teklif ettin?" Pek soru sayılmazdı. Daha çok görüşünü bildiriyor gibiydi.

"Sen bunu nasıl öğrendin?"

Gözlerini Nan'e çevirdi. "Bana Nan söyledi."

Nan'in içini dökmek istediğinden emindim. İçini dökmek için Grant'i seçmesi ise ilginçti. Normalde ikisi birbirinin boğazına yapışırdı. Nadiren birlikte vakit geçirirlerdi.

"Buna pek sevinmedi," dedim.

"Hayır, sevinmedi," diyerek onayladı.

Nan'e bakıp onunla yer değiştirebilmeyi diledim. Bana ihtiyaç duyduğunu ve şu anki durumunu değiştiremeyeceğini bilmekten nefret ediyordum. Hayatı boyunca onun sorunlarını ben çözmüştüm. Ve şimdi bana en çok ihtiyaç duyduğu anda elim kolum bağlı oturup ona bakıyordum.

"Aklını kaçırdığını düşünüyordu. Bebekten haberi olsaydı, sırf bebek için Blaire'e evlenme teklif ettiğini düşünürdü."

"Bebek yüzünden teklif etmedim. Onsuz yaşayamayacağım için teklif ettim. Nan'in bunu anlaması lazım. Hayatımı Nan'i mutlu ederek geçirdim. Sorunlarını çözmek için elimden geleni yaptım. Onun annesi de babası da bendim. Ve şimdi beni mutlu eden şeyi bulduğumda kabullenemiyor." Boğazımın düğümlendiğini hissedip başımı salladım. Ağlamayacaktım. "Blair'in beni mutlu ettiğini kabul etmesini istiyorum sadece."

Grant uzun uzadıya iç çekti. "Bence zamanla kabul edecek. Nan de senin mutlu olmanı istiyor. Sadece senin için en iyisinin

ne olduğunu bildiğini sanıyor. Tıpkı senin de onun için en iyisinin ne olduğunu bildiğini düşündüğün gibi.” Son kısmı söylerkenki ses tonu tuhaftı. Söylediklerinin altında yatan şeyler vardı. Ya da sadece bitap düşmüştüm ve biraz kestirmem gerekiyordu.

“Umarım öyle olur,” diye cevap verdim, sonra başımı kol-tuğa dayayıp gözlerimi yumdum. “Biraz kestirmem lazım. Böyle devam edemiyorum. Başım dönmeye başladı.”

Ayağa kalkarken sandalyesi gıcırdadı. Odada yürüyüp kapıya gidişini dinledim. “Benim için Blaire’i ara. Lütfen,” diyerek hâlâ orada olup beni duyduğundan emin olmak için gözlerimi açtım.

“Tamam,” diyerek güvence verdi, ardından odadan çıktı.

İki gün geçmişti ama hâlâ hiçbir gelişme yoktu. Nan uyanmıyordu. Annem ısrar ettiği için duş alıp üzerimi değiştirmeye gittim. Hem onunla uğraşıp hem Nan için endişelenemezdim. Çenesini kapasın diye dediğini yapmıştım.

Grant günün büyük kısmında benimle birlikte oturmuştu. Pek fazla konuşmadık ama başka birilerinin yanında olması iyiydi. Annem dayanamadığını söyleyip genellikle otelde kalıyordu. Ara sıra Abe, Nan’i kontrol etmeye geliyordu ama ben ondan daha fazlasını beklemiyordum. Büyüttüğü kızını da hiç umursamamıştı. Adamın hayati organlarından biri eksikti: kalbi.

Grant sessizliği bozarak, “Bugün Blaire’le konuştum,” dedi. Adını duyunca bile kalbim sızladı. Onu özlüyordum. Burada olmasını istiyordum ama bu sadece insanları daha da üzerdi. Nan’ın iyileşmesi gerekiyordu. Uyandığında Blaire’in burada olduğunu bilmesinin bir faydası olmazdı. Bu sadece moralini bozardı.

“Sesi nasıl geliyordu?” Benden nefret ediyor muydu?

"İyi. Sanırım. Biraz üzgün. Nan'le ikiniz için endişeleniyor. Seni sormadan Nan'i soruyor. O ayrıca... bugün babasının iyi olup olmadığını da sordu. Neden önemsiyor bilmiyorum ama sordu işte."

Çünkü Blaire herkesi önemsemesi gerektiğinden daha fazla önemsiyordu. Buna ben de dahildim. Benim için fazla iyiydi ve ben, sadece onu incitmeye devam ediyordum. Ailem onu kabul etmeyecekti. Onu ve annesini terk eden babası artık annemle evliydi. O lanet fotoğrafı göstererek her şeyin tepetaklak gitmesine neden olmuşum. Uzun vadede yapacağım tek şey onu incitmek olacaktı.

"Bugün doktor randevusu varmış. Woods bana onu götürceğini söyledi. Blaire bebeği bildiğimi bilmiyor."

Kaçıracağım bir diğer doktor muayenesiydi. Buna daha ne kadar katlanacaktı? Ona, bebeğimizle ikisinin her şeyden önce geldiğini söylemiştim ama ikinci kez ailem onun muayenesinden önce geliyordu. Hem ne halt etmeye Woods onu götürüyordu ki?

"Neden Woods onu götürüyor? Garajda üç tane arabam var."

Grant bana bakarak öfkeyle kaşlarını çatı. "Evet, var. Ama ona asla sürmesi için izin vermemişsin ve anahtarları nerede bulacağını söylememişsin, yani araçlarına dokunmayacak. Woods tüm hafta boyunca onun şoförlüğünü yaptı."

Siktir.

"Nan'den dolayı carının yandığını biliyorum. Senin çocuğun gibi. Sahip olduğu tek gerçek ebeveyn sensin. Ama kendini toparlayıp Blaire'le temasa geçmezsen eve gitmeye karar verdiğinde bebeğinle birlikte ortalarda olacağından emin değilim. Kesinlikle yeğenimin soyadının Kerrington olmasını istemiyorum," diyerek beni tersleyip odadan çıktı.

Blaire

Bekleme odasında oturup diğer hamile kadınlara bakmamak için kendimi zor tuttum. Üç kişiydik. Karşımdaki kadın kocasının koluna yapışmıştı. Adam kadını gülümsetmek için sürekli kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Elleri kadının karnından hiç ayrılmıyordu. Sahiplenici bir tavır takınmamıştı. Sadece koruyucuydu. Sanki bu basit el hareketiyle eşini ve çocuğunu koruyordu.

Diğer kadın hepimizden daha uzakta oturuyordu ve bebeği hareket ediyordu. Kocasını şaşkınlıkla kadına bakarken iki eliyle karnını tutuyordu. Yüzünde taparcasına tatlı bir ifade vardı. Özel bir anı paylaşıyorlardı ve oraya bakarken buna zorla ortak olduğumu hissediyordum.

Bir de ben vardım. Woods'la. Ona benimle gelmesine gerek olmadığını söylemiştim ama gelmek istediğini söylemişti. Muayenehaneye girmeyecekti çünkü ince, pamuklu hastane önlüğü içindeki neredeyse çıplak halimi görmesine izin vermeyecektim ama bekleme odasında oturacaktı.

Köşedeki demlikten bir fincan kahve doldurdu ama sadece tek bir yudum içtiğinden tadının berbat olduğunu anladım.

Kahveyi özlüyordum. Muhtemelen tadı bana nefis gelirdi. Kafeinsiz kahve almam lazımdı.

Hemşire muayenehaneye açılan kapıdan, "Blair Wynn," diye seslendi.

Ayağa kalkıp Woods'a gülümsedim. "Çok uzun sürmez." Omuz silkti. "Acele yok."

Hemşire neşeyle, "Eşin de gelebilir," dedi. Suratım aniden yandı. Bakmadan da yanaklarımın kızardığını anlayabiliyordum.

Hızla, "Sadece arkadaşız," diyerek onu düzelttim.

Bu sefer kızaran oydu. Besbelli bekâr olduğumu belirten dosyayı okumamıştı. "Çok üzgünüm. Şey, kalp atışlarını duymak istiyorsa yine de gelebilir."

Başımı sağa sola salladım. Bu fazlasıyla özel bir şeydi. Woods arkadaşımdaydı ama bebeğimin kalp atışları gibi önemli bir şeyi onunla paylaşmaya hazır değildim. Rush bile henüz bebeğin kalp atışlarını duymamıştı. "Hayır, sorun değil."

İkimiz adına da yeterince utandığımdan Woods'a dönüp bakmadım. Sadece yardımcı olmaya çalışıyordu. Bebeğin babası olarak anılmak için gelmemişti.

Muayene uzun sürmedi. Bu sefer içime çubuk sokulmadan bebeğin kalp atışlarını duyabildim. Bir önceki seferde olduğu gibi yüksek sesli ve tatlıydı. Hamilelik süreci düzgün bir şekilde ilerliyordu ve dört hafta sonra muayene olmam yeterli olacaktı.

Bekleme odasına geri döndüğümde Woods'u *Parenting* dergisini okurken buldum. Bana masum bir tebessümle baktı. "Burada pek okuyacak şey yok," diye açıkladı.

Kahkahamı bastırdım.

Ayağa kalktı ve birlikte kapıdan çıkıp gittik.

Arabaya biner binmez bana baktı. "Aç mısın?"

Aslında açtım ama Woods'la ne kadar uzun vakit geçirsem, kendimi o kadar kötü hissediyordum. Rush'ın bundan hoşlanmayacağını düşünmeden duramıyordum. Woods'un yanında olmamdan hiç hoşlanmıyordu. Beni götürüp getirecek birilerine ihtiyacım olsa da kötü bir fikir olduğunu düşünmeye başlıyordum. Woods beni Rush'ın evine geri götürse daha iyi olurdu.

"Yorgunluğum baskın geliyor. Beni Rush'ın evine geri götürebilir misin?" diye sordum.

Gülümseyerek, "Tabii ki," diye cevap verdi. Woods'la baş etmek gerçekten kolaydı. Hoşuma gitti. Zorluklarla uğraşacak ruh halinde değildim.

"Rush'la konuştun mu?" diye sordu.

Bu cevaplamak istediğim bir soru değildi. Sunduğu kolaylıklar buraya kadardı demek. Sadece başımı salladım. Açıklamaya gerek yoktu ve açıklamam gerekiyorsa da diyebileceğim bir şey yoktu. İki gece önce pes edip Rush'ı aramıştım ama telefon direkt sesli mesaj servisine yönlendirilmişti. Ona bir mesaj bırakmıştım ama bana dönmemişti. Döndüğünde beni görmek istemediğinden şüphelenmeye başlamıştım. Evinde daha ne kadar kalacaktım ki?

Woods, "Olanlarla pek baş edemiyor sanırım. Seni yakında arayacaktır," dedi. Ses tonundan bu dediğine kendisinin de inanmadığı belli oluyordu. Sadece kendini daha iyi hissetmem için söylemişti. Gözlerimi yumup daha fazla konuşmaması için uyuyormuş gibi yaptım. Bu konuda konuşmak istemiyordum. Hiçbir konuda konuşmak istemiyordum.

Woods radyoyu açtı ve Rosemary'ye dönene dek sessiz kaldık. Araba durduğunda gözlerimi açıp Rush'ın evini gördüm. Geri dönmüştük.

Woods'a bakıp, "Teşekkür ederim," dedim. İfadesi ciddiydi. Benimle paylaşmak istemediği bir şeyler düşündüğünü anlayabiliyordum. Ne olduğunu sormama da gerek yoktu. O da evden taşınmam gerektiğini düşünüyordu. Rush aramayacaktı ve geri dönmeme ihtimali vardı. Evinde öylece yaşayamazdım.

Woods bakışlanma karşılık vererek, "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," dedi.

Başımla onayladım ama artık onu aramayacağıma karar vermiştim. Rush ne yaptığımı umursamasa bile onu aramam doğru olmazdı. Arabanın kapısını açıp indim. Son bir kez el sallayıp ön kapıya doğru yürüdüm ve boş eve döndüm.

Rush

Yedi gün olmuş ama Nan gözlerini açmamıştı. Annem artık daha az uğruyordu. Düzenli olarak gelen ve kalan tek ziyaretçi Grant'ti. Abe birkaç günde bir geliyor ve sadece birkaç dakika kalıyordu. Bir kez daha Nan'le tüm dünyaya karşı bir başımızaydık.

Grant sessizliği bozarak, "Onu araman gerek," dedi. Kimden bahsettiğini gayet iyi biliyordum. Blaire sürekli aklımdaydı. Burada kız kardeşime bakarak otururken sadece Blaire'i düşündüğüm için kendimi suçluyordum.

"Arayamam," diye karşılık verdim, ona bakamıyordum. Baksaydım umudumu yitirdiğimi anlardı.

"Hiç adil değil. Woods işe gelmediğini söylüyor ve üç gündür de onu aramıyormuş. Bethy üzerinden haberleşmeye çalışmış ama Bethy bile Blaire'in kasabada pek fazla kalacağından emin olamıyormuş. Onu araman gerekiyor."

Beni terk etmek yapacağı en iyi şey olurdu. Sürekli kız kardeşimle onun arasında kalırsam, nasıl hak ettiği kişi ola-

bilirdim ki? Nan'i koruyamamıştım. Nasıl onu ve bebeğimizi koruyacağuma inanabilirdi?

Yüksek sesle, "Daha iyisini hak ediyor," demeyi başardım. Kendi kendime söyleyip durmaktan iyiydi.

"Evet, muhtemelen öyle. Ama o seni istiyor."

Tanrım, carımı yakmıştı. Ben de onu istiyordum. Bebeğimizi de istiyordum. Sahip olacağımıza inandığım o hayatı istiyordum. Kız kardeşim asla uyanmazsa bunu ona nasıl sağlayabilirdim? Suçluluk duygusu ve acıyla kıvrınacaktım. Hak ettiği adam olamayacaktım. Beni yiyip bitirecekti ve sonunda kimseye layık olmayacaktım.

Tek diyebildiğim, "Yapamam," oldu.

Grant küfredip ceketini sürükleyerek ayağa kalktı, kapıyı çarparak odadan çıktı. Anlamıyordu. Kimse anlamıyordu. Öylece duvara baktım. Vücudum uyuşmaya başlamıştı. Dilediğimce sevemediğim her şeyi kaybediyordum.

Kapı açılınca Grant'i göreceğimi sandım. Onun yerine gelen Abe'di. Onunla görüşecek ruh halinde değildim. Hayatta en çok sevdiğim iki insanı, hayatlarının belirli bir döneminde terk etmişti.

"Ne diye geldin? Umurunda bile değil zaten," diye tersledim.

Abe cevap vermedi. Grant'in az önce kalktığı sandalyeye oturdu. Hiç burada oturup zaman geçirmiyordu. Şimdi böyle yapması da hoşuma gitmemişti. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

"Aslında umurumda. Annen burada olduğumu bilmiyor. Sana söyleyeceklerimi onaylamazdı. Fakat ben bilmeyi hak ettiğini düşünüyorum."

Bu adam, duymak isteyeceğim hiçbir şey söyleyemezdi ama yine de sessiz kalıp bekledim. Söylemek istediklerini ne kadar çabuk söylerse, o kadar çabuk giderdi.

"Nanette benim kızım değil. Annen bunu hep biliyordu. Nan'in benden olmasını istemişti ama hamile kaldığında ikimiz de bunun imkânsız olduğunu biliyorduk. Beni aradığında sekiz aydan uzun süredir ayrıydık. Hamile olduğunu henüz keşfetmişti ve korkuyordu. Hâlâ babana âşıktı ki zaten bu yüzden ayrılmıştık. Dean Finlay efsanesiyle boy ölçüşemiyordum. Birilerinin gözündeki yeterli olduğumu bilmek istedim. Asla Georgianna için yeterli olmayacaktım. Fakat onu seviyordum ve bir çocuğa daha nasıl bakacağını düşünüp endişeleniyordu. Genç ve aptaldım, bu nedenle ona geri döndüm ve evlilikten bahsetmeye başladık. Ona bunu düşünmem gerektiğini söyledim."

Durup bana baktı. Hâlâ Nan'in babası olmadığı gerçeğini duyduğum için şoktaydım.

"Yanına gittiğimde Georgie elinden geldiğince seni Dean'e bırakıyor ve hamile değilmiş gibi arkadaşlarıyla takılıyordu. Bana bebeğin kimden olduğunu söylemiyordu. Rebecca ziyarete geldiğinde sabrım tükenmek üzereydi."

Bakışları yumuşadı ve bir anlığına gözlerini yumdu. Bu adamın hiç duygularını yansıttığını görmemiştim.

"Muhteşemdi. Uzun sarı saçları vardı, sanki buklelerini melekler yapmıştı. Hayatımda gördüğüm en büyük yeşil gözler ondaydı ve çok tatlıydı. Seni seviyordu. Annenin seni Dean'e götürmesi hoşuna gitmiyordu. Bir grup rock yıldızının yanında güvende olmayacağından endişeleniyordu. Annen yokken sana bakardı. Şu çok sevdiğin Mickey Mouse kulaklı kreplerden yapardı. Ona karşı bir çekim hissediyordum ve ondan kopa-

muyordum. Annen ikimizi de bir süreliğine kullandı. Rebecca çekip gidemiyordu çünkü senin için endişeleniyordu. Ve ben de Becca'ya âşık olduğum için gidemiyordum." Bu, annemin bana anlattığı hikâye değildi. Bunca sene inanmamı sağladığı hikâye bu değildi ama artık Blaire'le tanıştığımdan... nasıl biri olduğunu bildiğımden dolayı... akla çok yatkın geliyordu.

"Annen, bir gece eve sarhoş geldi. Hamileliğinin başlarındaydı ve Dean'in bebeğın babası olduğunu söyledi. İçki içtiğı için küplere binmişim ve babanın Georgie konusunda yaptığına daha da çok kızmışım. Böylece onu arayıp konuşmak istediğimi söyledim. Konuşmamız pek iyi geçmedi. Bebeğın ondan olmadığını söyledi. Kendisinden olsaydı memnuniyetle sahipleneceğini ama kendisinden olmadığını söyledi. Bir aydan uzun süredir Slacker Demon'ın solistiyle yatıyormuş. Bebek Kiro'danmış ve eh, sen de Kiro'nun yanında büyüdün. Baba olacak türde biri olmadığını gayet iyi biliyorsun."

Nan'ın babası Kiro muydu? Farklı farklı hatıralarım canlanırken yüzümü ellerime gömdüm. Gecenin bir yarısı eve gelen Kiro'nun anneme çocuğunu çaldığı için bağırıp küfretmesi. Kiro'nun anneme ucuz bir kaltak olduğunu söylemesi ve "kızının" öyle olmayacağını umduğunu belirtmesi. Bunları unutmuşum. Ya da sadece zihnimin gerisine itmişim.

"Bunları yaşarken Becca'yla yakınlaştık. Dean seni aldı ve kendine ait olana göz kulak olacağına yemin etti. Annen bir gece beni Becca'yı öperken yakaladığında küfredip Becca'yı merdivenlerden itti, ona söylediğı lafları tekrar etmeyeceğim ama ikimize de evden çekip gitmemizi söyledi. Biz de gittik. Becca senin için endişelendiğinden çok ağladı. Hep senin için endişelenirdi."

Becca'dan bahsettiğinde tek görebildiğim Blaire'in yüzüydü. Onun o tatlı, masum yüzüydü ve göğsüm patlayacak raddeye gelmişti.

"Becca'dan benimle evlenmesini istedim. Kabul etti. Balamızdan haftalar sonra ikizlere hamile olduğunu öğrendik. Dünyam o kızlardan ibaretti. Annelerine taptığım gibi onların da yürüdükleri toprağa tapıyordum. Yaşadığım hayata şükretmediğim tek bir gün geçirmedim." Durup boğulur gibi hıçkırdı.

"Sonra bir gün Val'le alışverişten dönüyorduk. Voleybol oynarken giymesi için ayakkabı almaya gitmiştik. Yazın ayakları büyümüştü ama Blaire'in ayakları aynıydı. Neredeyse tıpatıp benziyorlardı ama görünüşe göre Blaire'in boyu ondan kısa kalacaktı. Radyoda erkeklerden oluşan aptal bir grubun şarkısını söylediğim için kahkahalarla gülüyorduk. Görmedim... Kırmızı ışığı görmedim. Saatte yüz otuz kilometre hızla giden bir kamyon, Val'in olduğu taraftan arabamıza çarptı."

Durup gözyaşlarını silmek için elini yüzüne götürdü ve tekrar hıçkırdı.

"Bebeğimi kaybettim. Dikkatimi yola vermiyordum. Onunla birlikte, bana bakamayan eşimi ve ruhunun bir parçası yok olan diğer kızımı da kaybettim. Sonrasında sen elinde Nannette'in fotoğrafıyla çıkageldin ve ben de kalıp kızlarıma bakacağıma kaçtım. Kendi kendime, onlara verebileceğimden daha fazlasını hak ettiklerini söylüyordum. Kendimi asla affedemedim. Asla hayatıma devam edemeyecektim ve beni görmek onların canını daha çok yakacaktı. Ben de onları bıraktım. O zamanlar kendimden nefret ediyordum, şimdi de ediyorum. Fakat ben güçsüz bir adamım. Kalmam gerekirdi. Becca'nın hastalandığını öğrendiğimde kendimi içkiye verdim. Becca'nın olmadığı bir

dünyayı kabullenmek imkânsız geliyordu. Sevdığım ve her zaman seveceğim hayat dolu eşimin öldüğünü görmeye dayanamazdım. Kızımı gömmüştüm. Eşimi gömemezdim. Güçsüz olduğum için annesini gömme işini bebeğime bıraktım. Bunun için kendimi asla affetmeyeceğim.”

Sonunda bana baktı.

“Tek gördüğün, sadece kendisini düşünen bencil bir adam. Haklısın. Kimsenin sevgisine layık değilim ve affedilmeyi hak etmiyorum. İstemiyorum da. Annen ve Nan beni istediler. İkisi de bana ihtiyaçları varmuş gibi davrandılar. Ben de onların yanında öyleymiş gibi yapabiliyordum. Gerçek şu ki annen de benim gibi yaralı. Belki bambaşka sebeplerden dolayı ama ikimiz de içi boş birer kabuktan ibaretiz. Üç ay önce her şeyi ortaya döküp Nan’e söyleyecektim. Bu saçmalığa devam edemiyordum. Sadece gidip eşimin mezarının başında oturup yas tutmak istiyordum. Fakat sonrasında Blaire beni aradı. Bana ihtiyacı vardı ve ona verebileceğim hiçbir şeyim yoktu. Ben de ona yalan söyledim. Nasıl bir adama dönüştüğünü pek bilmesem de bildiğim bir şey vardı. Sevdğinde ölümüne seviyordun. Kız kardeşin için her şeyi yapardın. Blaire’e baktığın anda içine işleyeceğinden şüphem yoktu. Annesinin tatlı, zarif ruhu Blaire’e geçmiş. Val benim gibiydi. Fakat Blaire... O benim Becca’m. Ona çok benziyor. Yanında durup da onu sevmeyecek erkek yoktur. Güçlü ve ona göz kulak olabilecek biri gerekiyordu. Ben de onu sana gönderdim.” Son gözyaşlarını silip ayağa kalktı. Dilim tutulmuştu.

“Benim gibi olma. Benim gibi onu yüzüstü bırakma. Kendine biçtiğin değeri hak edersin. Benim yapamadığımı yap. İnsan ol.” Abe tek kelime daha etmeden dönüp gitti.

Blaire

Uykuya daldıktan kısa bir süre sonra telefon çaldı. Gecenin bir yarısıydı ve sadece bir avuç insan numaramı biliyordu. Telefonuma uzandığımda karnum kasıldı. Arayan Rush'tı.

Ne söylemek için aradığını düşünüp neredeyse korkarak, "Alo," dedim.

"Hey, benim." Sesi sanki ağlıyormuş gibiydi. *Ah, Tanrım... Lütfen Nan ölmüş olmasın.*

"Durumu iyi mi?" diye sorup bu sefer Tanrı'nın gerçekten dumanı duyduğunu umdum.

"Uyandı. Biraz rahatsız ama gözlerini açtığında beni tanıdı, yani hafızası yerinde."

"Tanrı'ya şükürler olsun." Yatağa oturdum ve daha sık dua etmem gerektiğine karar verdim.

"Üzgünüm Blaire. Çok üzgünüm." Sesi boğuk geliyordu. Kelimelerine yansıyan acıyı duyabiliyordum ve ne demek istediğini sormama gerek yoktu. Ortadaydı. Sadece söyleyemiyordu.

"Sorun değil. Nan'e göz kulak ol yeter. Durumunun iyi olduğuna gerçekten sevindim Rush. İnanmayabilirsin ama dua

ediyordum. İyi olmasını istiyordum." Bana inanması gerekiyordu. Nan'le aramızda bir sevgi bağı olmasa da onun gözünde değerliydi.

"Teşekkür ederim," dedi. "Eve döneceğim. Yarın akşama kadar orada olurum."

O vakte kadar gitmiş olmamı mı istiyordu yoksa yüz yüze mi vedalaşacaktık bilemiyordum. Koşup gitmek çok daha kolay olurdu. Onunla yüzleşmek zorunda kalmamak. Telefonda bile yeterince canımı acıtiyordu. Yüzünü görmek çok zor olacaktı ama beni yerle bir etmesine izin veremezdim. Bebeğimizi düşünmem gerekiyordu. Artık söz konusu olan sadece ben değildim.

"O zaman görüşürüz," diye cevap verdim.

"Seni seviyorum." Bu kelimeleri duymak, canımı her şeyden daha çok acıttı. Sevdigine inanmak istiyordum ama bu kadarı yeterli değildi. Bana karşı hissedebileceği aşk yeterli değildi.

"Ben de seni seviyorum," diye karşılık verip telefonu kapadım ve yatağa kıvrılıp uyuyana dek ağladım.

Kapı tam da duştan çıkarken çaldı. Kenara bıraktığım kıyafetleri kapıp hızla giyindikten sonra saçımı bir havluya sardım ve alt kata koştum. Kapıyı açtığımda karşımda babamı görünce ne düşüneceğimi bilemedim. Benden kurtulması için Rush mı göndermişti onu? Hayır. Rush böyle bir şey yapmazdı. Fakat neden buradaydı ki?

"Selam, Blaire. Ben, şey, seninle konuşmaya geldim." Günlendir uyumuyormuş gibi görünüyordu ve kıyafetleri kırıktı. Sevdigi kızını hastanede görünce mahvolmuş olmalıydı. Bu kötü hisleri bir kenara bıraktım. Böyle düşünmeyecektim. O Nan'in

de babasıydı. Hayatının ilk döneminde onu yüzüstü bırakmış olsa da artık onun yanındaydı.

İçeri girmesin diye kıpırdamadan, “Ne hakkında?” diye sordum. Duymak istediğim bir şeyler söyleyebileceğinden emin değildim.

“Nan’le ilgili... ve seninle de.”

Başımı sağa sola salladım. “Boş ver. Söylemek zorunda kaldığın hiçbir şeyi dinleyecek halim yok. Kızın uyanmış. Ölmediğine sevindim.” Kapıyı kapamaya yeltendim.

“Nan benim kızım değil,” dedi. Kapıyı suratına çarpmama engel olan sadece bu kelimelerdi. Kapıyı yavaşça açarken idrak etmeye çalıştım. Ne demek Nan onun kızı değildi?

Ona öylece baktım. Hiç mantıklı değildi.

“Sadece sana gerçeği söylemem gerekiyor. Nan hazır olduğunda Rush ona anlatacak. Fakat sana ben söylemek istedim.”

Rush ne biliyordu ki? Bana yalan mı söylüyordu? Nefes alabildiğimden emin değildim. “Rush mı?” diye sorup bayılmamak için derin bir nefes alayım diye geri çekildim. Oturmam gerekiyordu.

“Dün Rush’a her şeyi anlattım. Sana söylenen yalanlar ona da söylenmişti ama artık gerçekleri biliyor.”

Gerçekleri. Gerçek neydi ki? Gerçek diye bir şey var mıydı yoksa tüm varlığım bir yalandan mı ibaretti? Merdivene çıktım ve babam olduğunu sandığım adamın içeri girip kapıyı ardından kapayışını izledim.

“Nan’ın kızım olmadığını hep biliyordum. Daha da önemlisi, annen de Nan’ın kızım olmadığını biliyordu. Haklısın, annen asla hamile nişanlımı bırakıp onunla kaçmama izin vermezdi. Sebebi ne olursa olsun. Slacker Demon grubunun bir diğer üyesinden

hamile kalan eski nişanlımı bile terk etmeme izin vermeyecekti neredeyse çünkü Rush'ı düşünüp endişeleniyordu. Kalbi, senin düşündüğün kadar genişti. Bildiğin hiçbir şey yalan değildi Blaire. Hiçbir şey. Bildiğin dünya yalanlar üzerine kurulmadı."

"Anlamıyorum. Annemin bunların hiçbirisi olmadığını biliyorum. Aklımda hiç bu yönde bir soru olmadı. Fakat anlamıyorum. Nan'ın babası değilsen, neden onlar için bizi terk ettin?"

"Eski kız arkadaşımın sorunuyla baş etmesine yardım etmeye çalıştığım sırada annenle tanıştım. Annen de arkadaşına yardım etmeye gelmişti. İkimiz de Georgianna'yı önemsiyorduk. Bize ihtiyacı vardı ve biz de yardım etmeye çalışıyorduk. Fakat o evde bakması gereken küçük bir çocuğu olduğunu unutup hamile olduğunu görmezden gelerek dışarlarda parti yaparken ben annene âşık oldum. Georgianna'nun sahip olmadığı her şey onda vardı. Ona tapıyordum ve sebebi neydi bilmiyorum ama o da bana âşık olmuştu. Biz giderken Dean gelip Rush'ı aldı ve Slacker Demon'ın solisti ve Nan'ın gerçek babası olan Kiro yardım etmek için geldi. Georgianna, Becca'yla aramızdakileri fark etmişti. Bizi kovaladı, biz de memnuniyetle evinden ayrıldık. Annen, Rush için endişelenip bir süreliğine ona göz kulak olması için Dean'i aradı."

"Annem Rush'ı biliyor muydu?" Rezil anne babasının arasında kalmış küçük bir çocukken Rush'a bakan annemi düşününce gözlerim yaşardı. Hatırlamasa da bir zamanlar annemin ne kadar müthiş olduğunu biliyordu.

"Evet. Ona Beck Beck derdi. Onu Georgianna'ya tercih ediyordu ve Georgie bunu da pek kaldıramıyordu. Georgianna, Rush'ı geri aldığında annenin gelip onu görmesine müsaade et-

medi. Annen, zaman içinde çok sevmeye başladığı küçük çocuk için haftalarca ağladı. Ama annen böyleydi işte. Hep insanları fazla önemserdi. Kalbi, tanıdığım herkesten daha genişti... Seni tanıyana dek. Sen tıpkı onun gibisin tatlım."

Onu durdurmak için ellerimi kaldırdım. Bunu anlattı diye aramızda bir bağ oluşmayacaktı. Annemin daha önce duyduğum yalanlarla ilgisinin olmadığını, masum olduğunu bildiğimden ağlamıyordum. Ağlıyordum çünkü bir zamanlar o da Rush'ı sevmişti, Rush'ın çocukluğu bir başına geçmemişti.

"Diyeceklerim neredeyse bitti. Bitirmeme müsaade et, sonrasında gideceğim ve beni bir daha asla görmeyeceksin. Yemin ederim."

O da benim buradan gideceğimi biliyordu. Rush'la aramızdakilerin bittiğini de. Göğsümdeki acı, neredeyse kaldıramayacağım kadar fazla geliyordu.

"Val'in ölümünden ben sorumluyum. O kırmızı ışıktan ben geçtim. Dikkatimi vermedim diye kızlarımdan birini kaybettim. Fakat annenle seni de kaybettim. Canınız çok yanıyordu ve hepsi benim suçumdu. Yapmam gerekeni yapıp yanınızda kalacak ve sizi acı içinde göreceğim halim yoktu. Ben de kaçıp gittim. Becca'ya bakma görevini sana bıraktım ama çok güçsüzdüm. Becca'yı hastayken görme düşüncesine de katlanamıyordum. Bu sonum olurdu. Kendimi içkiye verdim. Duygularımı bastırmanın tek yolu buydu. Sonrasında sen arayıp öldüğünü söyledin. Becca'm artık bu dünyada değildi. Nan'e babasıyla ilgili gerçeği söyleyecek ve çekip gidecektim. Nereye gideceğimden emin değildim ama yaşasam da ölsem de artık umurumda değildi.

"Sonrasında sen aradın ve bana ihtiyacın oldu. Artık insan bile değildim. Sefil haldeydim. Ama seni yüzüstü bırakamadım.

Zaten tek başına bunca şeye katlanmana neden olmuştum. Seni Rush'a gönderdim. Herhangi bir babanın kızını göndereceği türden bir adam sayılmaz ama Becca'da gördüğümü sende göreceğini biliyordum. Bir ömür. Yaşamak için bir sebep. Savaşmak için bir sebep. Değişmek için bir sebep. Güçlüydü. Seni koruyabileceğini ve isterse azimli olabileceğini biliyordum."

Bu kadarı çok fazlaydı. Anlam veremiyordum. Beni Rush'a mı göndermişti? Benden nefret eden ve hayatındaki her hatanın sorumluluğunu bana yükleyen bir kız kardeşi olan adama?

Ona, "Rush benden nefret ediyordu," dedim. "Kim olduğum gerçeğinden nefret ediyordu."

Babamın tebessümü üzgündü. "Evet, olduğunu düşündüğü kişiden nefret ediyordu ama sonra seni tanıdı. Senin yanındaydı ve olan oldu. Sen nadir bulunan birisin Blaire. Tıpkı annen gibi. Bu dünyada senin kadar güçlü olan çok insan yok. Sevgi dolu ve affetmeye isteklisin. Sen hep Val'in, bakışları üzerine çekmesine özenirdin. En iyi özelliklerin ona geçtiğini düşünürdün. Fakat Val ile ikimiz, hayatımızda sen ve annen gibi insanlar olduğu için şanslı olduğumuzu bilirdik. Val sana tapardı. Annenin ruhundan bir parça taşıdığını görüyordu. İkinize de hayran kalıyorduk. Ben hâlâ hayranlık duyuyorum ve kız kardeşini kaybettiğimiz günden beri tek yaptığım canını yakmak olsa da seni hep sevdim. Hep de seveceğim. Sen benim küçük kızsınsın. Bu dünyadaki en iyi şeyleri hak ediyorsun ve ben en iyisi değilim. Çekip gideceğim ve bir daha seni asla rahatsız etmeyeceğim. Bu hayatın geri kalanını tek başıma yaşamam gerekiyor. Eskiden sahip olduklarımızı hatırlayarak."

Gözlerindeki hüznü ruhumu paramparça etti. Haklıydı. Ona en çok ihtiyaç duyduğumuz anda annemle beni bir başı-

mıza bırakmıştı. Fakat belki biz de onu bir başına bırakmıştık. Peşinden gitmemiştik. Öylece gitmesine izin vermiştik. Valerie'yi kaybettiğimiz gün hayatlarımız değişmişti. Annemle Val artık aramızda değildi ve onları bir daha asla geri getiremeyecektik. Fakat biz buradaydık. Hayatımın geri kalanını babamın bir yerlerde tek başına yaşadığını bilerek geçirmeyecektim. Annem böyle olsun istemezdi. Asla tek başına kalmasını istemezdi. Son nefesini verene dek onu sevmişti. Val de böyle olsun istemezdi. O babasının kızıydı.

Ayağa kalkıp ona bir adım yaklaştım. Gözlerini dolduran yaşlar, usulca yüzüne akmaya başladı. Eskiden olduğu adamın kabuğundan ibaretti ama yine de babamdı. Göğsümden bir hıçkırık koptu ve kendimi kollarına attım. Kollarını bana sarıp sıkıca tutunca acılarım yüzeye çıktı. Kaybettiğimiz hayat için ağladım. Onun için ağladım çünkü yeterince güçlü değildi ve kendim için ağladım çünkü vakti gelmişti.

Rush

Kapıyı açıp içeri girdiğimde ev karanlık ve sessizdi. Blaire burada tek başına olsaydı, tüm lambaları kapatır mıydı? Nan'le konuştuktan sonra eve, Blaire'in yanına dönmeye o kadar odaklanmıştım ki beni terk edebileceği aklıma bile gelmemişti. Beni terk eder miydi?

Dönüp basamaklardan ikişer ikişer çıktım. En üst basamağa vardığımda koşmaya başladım. Kalbim göğsümde çırpınıyordu. Gitmiş olamazdı. Ona, onu sevdiğimi söylemiştim. Eve döneceğimi söylemiştim. Burada olmak zorundaydı. Ona her şeyi söylemem gerekiyordu. Ona artık işlerin değiştiğini söylemem gerekiyordu. Ona annesini hatırladığımı söylemem gerekiyordu. O Mickey Mouse kreplerini hatırladığımı da. Ona ihtiyacı olan adama dönüşeceğimi söylemem gerekiyordu. Dünyanın görüp görebileceği en harika baba olacaktım.

Odama açılan kapıyı çektim ve onu görme ihtiyacıyla dolaarak merdivenden yukarı fırladım. *Tanrımı, burada olmasını sağla. Lütfen burada olmasını sağla.*

Yatak boştu. Hayır. HAYIR! Eşyalarını bulabilmek için odayı taradım. Beni terk etmediğini belirtecek bir şeyler aradım. Beni terk etmiş olamazdı. Onu yakalardım. Dizlerimin üzerine çöküp yalvarırdım. Pes edip beni affedene dek lanet gölgesi gibi yaşardım.

"Rush?" Sesi, sessizliği ve başımın zonklamasını böldü ve döndüğümde koltukta oturduğunu gördüm. Saçı darmadağınktı ve uykulu yüzü mükemmeldi.

"Buradasın." Önünde diz çöküp başımı kucağına koydum. Buradaydı. Beni terk etmemişti.

Ellerini saçında gezdirip başıma dokundu. Kararsız bir şekilde, "Evet, buradayım," diye karşılık verdi. Onu korkutuyordum ama beni terk etmediğinden emin olmak istedim. Her şeyi tamamıyla berbat etmemiştim. Babası gibi olmak istemiyordum. Dün gördüğüm yolunu kaybetmiş, ruhu çekilmiş adam gibi olmak istemiyordum. Ve Blaire yanımda olmazsa ona dönüşeceğimi biliyordum.

"İyi misin?" diye sordu.

Başımla onayladım ama kafamı kucağından çekmedim. Başımı nazikçe okşamaya devam ederek beni yatıştırmaya çalışıyordu. Dağılmadan onunla konuşabileceğime ikna olunca başımı kaldırıp yüzüne baktım.

"Seni seviyorum." O kadar sert söylemiştim ki sanki ağzımdan küfrediyormuşum gibi çıkmıştı.

Dudaklarına ufak, hüznü bir tebessüm kondu. "Biliyorum ve sorun değil. Anlıyorum. Seni bir seçim yapmaya zorlamayacağım. Sadece mutlu olmanı istiyorum. Mutlu olmayı hak ediyorsun. Düşünecek çok vaktim oldu ve benim için sorun

olmayacak. Benim için endişelenmene gerek yok. Güçlüyüm. Bunu tek başıma yapabilirim.”

Dediklerini anlayamıyordum. Tek başına ne yapıyordu ki? “Ne?” diye sorduğumda dediklerini kafamda tekrar ediyordum.

“Bugün babamla konuştum. Her şeyi biliyorum. Kavraması zor ama artık daha mantıklı geliyor.”

Abe buraya mı gelmişti? Gelip ona her şeyi anlatmıştı. Biliyordu... Ama dedikleri hâlâ bir anlam ifade etmiyordu.

“Bebeğim, belki de sekiz gündür pek uyumadığımdan ya da burada olduğun için müthiş rahatladığımdandır ama ne demek istediğini anlayamıyorum.”

Gözleri dolunca ayağa fırlayıp onu kucağıma aldım. Onu ağlatmak istemiyordum. Mutlu bir olay yaşandığını sanıyordum. Hep bildiği şeylerin gerçek olduğunu öğrenmişti, annesi inandığı kadar masum ve dürüsttü. Evdeydim ve hayatta hak ettiği her şeye dönüşmeye hazırdım. Onu mutlu ederek ölecektim.

“Seni seviyorum ve seni sevdiğim için gitmene izin veriyorum. Hayattan istediğini almanı istiyorum. Bacağına dolanan bir zincir olmak istemiyorum.”

“Ne dedin sen?” diye sorduğumda “gitmene izin veriyorum” derken ne kastettiğini anladım. Beni hiçbir yere gönderemezdi.

“Beni duyduğun, Rush. Daha da zorlaştırma,” diye fısıldadı.

Duyduklarıma inanamayarak ona baktım. Sözlerinde ciddiydi. Ben hastanede Nan’ın yanında otururken onu burada binbir türlü düşünceye itmiştim. Aramam gerekirdi ama aramamıştım. Tabii ki akli karışmıştı.

“Beni dinle, Blaire. Bir yerlere gitmeye kalkarsan peşinden gelirim. Gölgen olurum. Seni gözümün önünden ayıramam çünkü sensiz yaşayamam. Sana karşı o kadar çok hata yaptım

ki saymaya bile kalkışmayacağım ama bu noktadan sonra her şeyi düzeltmeye başlayacağım. Yemin ederim ki bir daha böyle bir şey olmayacak. Artık yanında olmam gerektiğini biliyorum. Daha fazla yalan söylenmeyecek. Sadece ikimiz olacağız.”

Burnunu çekip başını omzuma gömdü. Onu kendime iyice çektim. “Ciddiyim. Sana ihtiyacım var. Beni terk edemezsin.”

“Ama uyum sağlayamıyorum. Ailen benden nefret ediyor. Hayatını zorlaştırıyorum.”

İşte bu noktada yanıliyordu. “Hayır. Benim ailem sensin. Annem asla aileme dahil olmadı. Hiç denemedi bile. Kız kardeşim tamamen fikrini değiştirmemiş olabilir ama yeğeninin hayatının bir parçası olabilmek için senden izin almamı istedi. Yani fikrini değiştirmeye başladı. Ve hayatını zorlaştırmaya gelirsek, sen, Blaire Wynn, hayatını bir bütün haline getiriyorsun.”

Eliyle tişörtümü tutarken Blaire beni öpmeye başlamıştı. Dili ağzuma kayınca tadını aldım. Onu çok özlemiştim. Bu olmadan... O olmadan nasıl bir dakika bile yaşayabileceğimi düşünmüştüm, bilmiyordum.

Blaire

Rush kulağıma, "İçine girmem gerek," diye fısıldarken çenemi öpüyor, elini atletimin altına sokuyordu.

"Güzel," diye karşılık verdim ve tişörtüne uzanıp çekiştirdim. Kıs kıs gülüp tişörtünü çıkarabilmem için kollarını kaldırdı, sonra da atletimi çıkardı.

"Lanet olsun, ben yokken büyümüşler," diye mırıldanıp göğüslerimi avuçladı. "İçlerinde... şimdiden süt var mı?" diye sordu.

"Hayır," deyip güldüm.

"Klasik erkek tavırları sergilememeye çalışıyorum ama elimde değil. Cidden çok pis heyecanlanıyorum," dedikten sonra kirpiklerinin arasından bana bakıp göğüs ucumu ağzına aldı.

İnleyip onu sabitlemek için kafasını yakaladım. Göğüslerim bir şekilde daha da hassaslaşmıştı. Ağzının her hareketiyle klitorisim zonkluyordu. Sanki iki bölgenin arasında doğrudan bir bağlantı vardı.

Rush ağzı doluyken külotumu çektişirip, "Şu külotu çıkar," dedi. Yardımıyla sıyınıp attım. Sırf diğer göğüs ucumu emmek için ağzındakini bıraktı.

"Siktir," diye inleyip parmağını içime soktu. "Islanmış. Hep ıslak ve hazır."

Kemerine uzarup pantolonunu çıkarmaya başladım. Ben de onu çıplak görmek istiyordum.

"Henüz değil," diyerek beni kucağından kaldırıp koltuğa yatırdı. "Tadına bakmam gerek."

Bacaklarını ayırıp yalamak için kafasını eğerken ben de onu izliyordum.

"Ah Tanrım! Rush!" diye inleyip ağzına yaklaşmak için kalçamı kaldırdım. Dilindeki pirsing, şişmiş bölgame tekrar tekrar değiyordu.

Şeytani bir gülüctükle, "Kıvrınmana bayılıyorum," dedi. Beni kıvrandırmasına bayılıyordum.

Parmağı sıcak bölgame kayarken dilindeki pirsingle klitorisime işkence etmeye devam etti. Bu vahşi, seksi adam bana aitti. Bazen kavraması zordu ama dört ay önce kapısına geldiğime memnundum.

Ayağa kalkıp pantolonu ile boxer'ını çıkardı. Gözlerimi ona diktim. Çok güzeldi. Vücuduna baktım. Onu daha mükemmel kılacak hiçbir şey yoktu. Bir şey dışında... "Rush?"

"Evet?"

"Göğüs uçlarına pirsing taktırır mısın?" diye sorduğumda kendi isteğine şaşırdım. Rush üzerime doğru gelirken kahkaha attı. "Göğüs uçlarına pirsing taktırmamı mı istiyorsun?"

Başımınla onaylayıp ellerimi göğsüne uzattım ve başparmaklarımı uçlarında gezdirdim. "Diğer pirsinglerini de seviyorum."

Boynumu öptü ve elini dizimin altından geçirip bacağıma havaya kaldırdı. "Öpüp acısını dindirecek misin? Çünkü çok pis acıyacağını düşünüyorum."

"İyileştirmeye söz veriyorum." Gülümsedim.

"Ne istersen yaparım, bebeğim. Sadece belimin aşağısında bir yere pirsing taktırmamı isteme yeter."

Kaşlarımı kaldırdım. Bu aklıma gelmemiştir. Başka bir şey diyemeden Rush içime girdi ve tüm düşüncelerim kayboldu. Beni dolduruyordu, vücudumu zorluyordu ve dünyadaki her şey yine mükemmeldi.

Kendini tutarken titreyen kollarıyla nefes nefese, "Siktir! Nasıl daralmayı başardın?" dedi.

Başımı geriye atıp kalçamı kaldırdım. Böyle daha iyiydi. Daha da iyi olacağını düşünmemiştim. Çığlık atmamaya çalışarak, "Hassaslaştı," diyebilirdim.

"Canın acıyor mu?" diye sorup geri çekildi. Kalçasını yakalayıp onu sabitledim.

"HAYIR! Güzel. Gerçekten güzel. Daha sert ol, Rush. Lütfen. İnanılmaz hissediyorum."

Rush inleyip iyice içime girdi. "Uzun süre dayanamayacağım. Fazla dar. Boşalacağım." Her hareketinin içime gönderdiği his muhteşemdi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Onu tüm gücümle ittim. Üstüne sert ve hızlı bir şekilde geçtiğimde, o da geriye yaslanmış beni izliyordu.

"Lanet olsun!" diye bağırıp saçımı tuttu.

Vücudum yaklaştığını bildiğim zirveye tırmanırken üstünde hareket etmeye devam ettim.

Rush, "Bebeğim, boşalacağım, AAAAAHHH!" diye bağırıp yüzümü yakaladı ve beni vahşice öperek kendisiyle birlikte

zirveye çıkardı. Ağzının içine doğru bağıırıp sarsılırken beni sıkıca tutuyor, tadıma bakıyor ve dilimi emiyordu.

Tepesine yığıldım, o da beni kendine bastırdı. Orada zorla nefes alıp sessizce oturduk. Vücudum artçı sarsıntılar yaşıyor-muş gibi vajinam kasılmaya devam ediyordu. Ne zaman kasıl-sa Rush inliyordu.

Tekrar konuşabileceğimden emin olduğumda başımı kaldırıp ona baktım. "Az önce neler oldu öyle?" diye sordum.

Kahkaha atıp başını salladı. "Bilmiyorum. Beni fena becer-din. Yemin ederim bu kitaplara geçecek kadar iyiydi, bebeğim. Daha da iyi olabileceğini düşünmüyordum ama beni haksız çıkardın. Lanet olsun, çok vahşiydin."

Yüzümü göğsüne gömüp kahkahalarına eşlik ettim. Biraz kontrolden çıkmıştım.

"Hamilelikle ilgili bir şey olmasa iyi olur, yoksa o küçük, seksi kıçın önümüzdeki otuz seneyi hamilelikle uğraşarak geçirir."

Rush

Blaire ebeveynlikle ilgili bir dergiyi karıştırırken elini tutup omzunun üzerinden bakıyordum. Bebek bezleri ve bebeklerle ilgili diğer ürünlerin fotoğrafları feci korkutucuydu. Ona söylemeyecektim ama bebek fikri ödümü koparmaya başlamıştı. Büyük memeler, gecenin bir yarısı yapılan seks ve Blaire'in kalçalarının tatlı kıvrımları çok büyük avantaj sağlıyordu ve tüm bunların neden olduğunu unutmak kolaydı.

"Blaire Wynn." Hemşire adını söyleyince ben de parmağındaki pırlantaya baktım. İki hafta içinde bu soyadı değişecekti. Buna hazırdım. Ona Wynn denmesi hoşuma gitmiyordu. Benim için o şimdiden Blaire Finlay'ydi.

Ayağa kalkmadan önce bana gülümseyip, "Bizi çağırıyor," dedi. Hamile olduğu pek belli olmuyordu. Bir bezelye tanesinden biraz daha büyük bir şeyi nasıl göreceklarını bilmiyordum ama bana bebeği görebileceğimiz konusunda söz vermişti. Kulağa ne kadar çılgınca gelse de kolları ve bacakları vardı.

Muayenehaneye giderken elini bırakmadım. Hemşire birkaç kere bana baktı. İçeri giremeyeceğimi söylemeye kalkışmasa iyi olurdu çünkü girecektim. Bu sefer bebeğimi görecektim.

Hemşire, "Buradan," diyerek geri çekildi ve bizi bir odaya yöneltti. "Üzerindekileri çıkarıp muayene önlüğünü giy. Doktor Nelson, bugün vajinal muayene de yapmak isteyecektir. Fakat önce ultrasona bakacağız."

Blaire için soyunmak hiç problem değilmiş gibi görünüyordu. Hemşire tekrar bana baktı. "Şunun burada olması senin için uygun mu?"

Şunun mu? Bu da ne demekti böyle?

Blaire sırtıp bana baktı. "Evet, o bebeğin babası."

Hemşire sırtını dikleştirip rahatlayarak bana kocaman bir tebessüm gönderdi. "Muhteşem. Senin kadar genç birinin bunlara tek başına göğüs germesi beni rahatsız ediyordu."

Blaire'in yüzü kızardı ve önünde bir perde bulunan küçük bir odaya gitti. Hemşire gider gitmez ufak bir giyinme kabine benzeyen odaya girdim.

"Bana neden 'şu' dedi?" diye sordum.

Blaire alt dudağını ısırp gözlerini sıkıca yumdu. "Buna cevap vermek zorunda mıyım?"

"Şey, evet. Özellikle bu yorumdan sonra." Cevabın hoşuma gitmeyeceğini hissediyordum.

"Bundan önceki muayeneme Woods getirmişti. Ona da içeri girebileceğini söylemişlerdi ama ben içeri giremeyeceğini, sadece arkadaş olduğumuzu söylemiştim."

Bunu tamamen unutmuştum. Neden Woods'tan onu götürmesini istediğini biliyordum. Ben yanında değildim. Ama bana ihtiyaç duyarken yanında başka bir adamın olmasını da

sindirmek zordu. Yüzünün bembeyaz kesildiğini fark ettim ve eğilip dudaklarından öptüm. "Sorun değil. Burada olmam gerekirdi. Değildim."

Başıyla onayladı. "Üzgünüm."

"Üzülme. Üzülmesi gereken benim."

Muayenehanenin kapısı tekrar açılınca kafamı giyinme odasından çıkardım.

Hemşire bana sırtarak ufak bir ekranı olan bir makineyi sürüklüyordu. "Hazırlanabildi mi?" Suratındaki neşeli gülücük çok komikti.

Kadına, "Sayılır," dedikten sonra, kıpkırmızı kesilen Blaire'e baktım. Kahkaha atmadan duramadım. "Hemen hazırlan bakalım, seksi şey. Ben odaya dönüyorum."

Blaire başıyla onaylayınca perdenin arkasından çıktım.

Muayene masasına gidip makineye baktım. Nasıl yapacaklarını merak ederek, "Yani bebeği böyle mi göreceğiz?" diye sordum.

"Evet. Blaire'in sadece genel sağlık sigortası olduğu için bunu kullanmak zorundayız. Genel sağlık sigortası ancak bunu kapsıyor. Çoğu annenin kullandığı yeni bir 3D modelimiz var, keşke genel sağlık sigortası onu da kapsasaydı çünkü o şekilde bebeği çok net görebilirdiniz. Fakat kapsamıyor."

Makineye bakmayı kesip gözlerimi hemşireye diktim. Blaire genel sağlık sigortasından mı yararlanıyordu? Nasıl yani? Sigortaya ihtiyacı olacağı aklıma bile gelmemişti. Elimde hep paranın satın alacağı en iyi şeyler olurdu; böyle şeyler hiç aklıma gelmezdi.

"3D makinesini istiyorum. Parası neyse hemen öderim ama bu hastanenin sunacağı en iyi hizmeti istiyorum."

Hemşire önce küpelerime, sonra eski tişörtüme baktı. Babamın beş sene önce bir turneden sonra bana verdiği tişörttü. Dar olduğu için hoşuma gidiyordu çünkü görünüşe göre Blaire dar şeyler giymemi istiyordu. "Ben... Şey... Öyle bir ultrasonun tam olarak kaç para tuttuğunu anladığınızı sanmıyorum. Blaire'e en iyisini sunabilmeyi istemeniz çok tatlı bir davranış olsa da..."

"Sunulan her türlü hizmeti karşılayabilirim. Size şimdi ödeme yapacağımı söyledim. Blaire'le bebeğim için en iyi ultrasonu istiyorum."

Hemşire ağzını açmaya başlamıştı ki Blaire üzerinde ince, pamuklu bir önlükle çıkageldi. "Lütfen onunla tartışmayın. Tartışsanız sorun yaratır. Sadece 3D ultrasonu kullanalım yeter."

Hemşire omuz silkti. "Eminseniz tamam ama ödemeyi peşin yapması gerekecek."

Cüzdanımı açıp ona siyah American Express kartımı uzattım. Gözleri ardına kadar açıldı ve hızla odadan dışarı fırladı.

"Şimdi sana normal ultrasonla da gayet rahat edeceğimi söyledim ama yalan olurdu. Şu ebeveynlere özel dergilerde 3D ultrason fotoğrafları gördüm ve gerçekten yaptırmak istiyordum."

Blaire ilk defa Disney World'e gidecek bir çocuk gibi gülüyordu. Lanet olsun, onu öyle gülümsetecekse o 3D makinesini satın alırdım.

"Eşim ve çocuğum en iyisine layık. Her zaman."

Kapı tekrar açıldı ve hemşire bir şeyleri anlamaya çalışmış gibi bakarak içeri girdi. Bana kartımı uzattı. Alıp tekrar cüzdanıma koydum.

Kadın sonunda, "Dean Finlay'nin oğlu musunuz?" diye sordu.

"Evet. Şimdi gidip bebeğimi görelim," diye cevap verdim.

Kadın hevesle başını sallayıp Blaire'e bakmak için döndü. "3D makinesi özel bir odada. Böyle koridorda yürürken rahatsız olur musun?"

Blaire'in önüne geçip, "Birileri onu görür mü?" diye sordum çünkü ben gayet rahatsız olurdum.

Hemşire bir çekmeceyi açıp battaniye çıkardı. "Bunu alıp omuzlarına ört."

Tamamıyla kapanana dek her yanını sardım. Blaire kahkaha atmamak için dudaklarını sıkıyordu. Ona göz kırıp burnuna bir öpücük kondurdum.

Uzun koridordan geçerken iki hemşire, bir başka çift ve Blaire'in doktorunu gördük. Bize neden başka yere gittiğimizi sordu. Hemşire huzla 3D için ödeme yaptığımı söyledi ve doktor bizi odaya kadar takip ederken çok sevinmiş gibiydi.

Ben oturup sabırla beklerken Blaire bir muayene masasına uzandı ve onlar da hazırlık yapmaya başladılar. Blaire'in çıplak karnına hemşire biraz jel döktü, sonra bana baktı. "Bebegin cinsiyetini bilmek istiyor musunuz?"

Blaire'e değil de bana sorduğu için sinirlenip, "Anneye sorun," dedim.

Blaire, "Bilmek isterim," dedi, onaylamam için bana baktı.

"Ben de," diye onayladım.

Sonrasında doktor bir şeyi Blaire'in karnında dolaştırdı ve havayı ufak bir kalp atışı sesi doldurdu. Normalden hızlıydı. Artık oturmam mümkün olmadığından ayağa fırlayıp, "Bu bebeğimin kalp atışları mı?" diye sordum. Kalbim ekranda duyduğum kalp kadar hızlı atıyordu.

Doktor, "Evet, öyle," diye cevap verdi. "Ve işte... Ve işte oğlan da şurada," dedi.

Minicik varlık şekillenirken ekrana gözlerimi diktim.

Blaire, "Erkek mi?" diye sordu.

Doktor, "Evet, kesinlikle erkek," diye karşılık verdi.

Uzanıp Blaire'in elini tuttum, gözlerimi ekrandan alamıyordum. O bizim bebeğimizdi. Bir oğlum olacaktı. İnanamıyordum... Ayrıca ağlamak üzereydim.

Teşekkürler

Bu kitabı (ve diğer kitaplarımı) kaleme alırken pis bir evi, temiz giysi eksikliğini ve ruh halimin sürekli değişmesini hoş gören kocam Keith'e.

Kendimi bir odaya kapadığım için bir sürü hazır yemek, pizza ve Frosted Flakes yemek zorunda kalan üç değerli çocuğuma. İşim bittikten sonra onlara bir sürü sıcak yemek hazırladığıma yemin ederim.

Never Too Far'ı okuyup eleştirdikleri için Elizabeth Reyes, Autumn Hull ve Colleen Hoover'a. Tüm yardımlarınız için teşekkürler, hanımlar!

Bu müthiş kapağı tasarlayan Sarah Hansen'a. Harika biri. Ona bayılıyorum ve kendisiyle takılmak çok eğlenceli. İnanın bana... biliyorum ;)

Edebiyat dünyasını onurlandırmış en müthiş temsilci Jane Dystel'a. Ona tapıyorum. Bu kadar basit. Ayrıca kitaplarımı dünyaya tanıtan yabancı yayın hakları temsilcim Lauren Abramo'yu da unutmamak gerek. Müthiş biri.

Stephanie T. Lott'a. Pek çok editörle çalıştım ama en iyisi o. Fevkalade biri.